

Момо КАПОР

ОТ
СЕДЕМ
ДО ТРИ

Второ издание,
„Софтис“,
Варна, 2007

Момо КАПОР

ОТ СЕДЕМ ДО ТРИ

Превод от сръбски Хари СТОЯНОВ

Momo Kapor OD SEDAM DO TRI, roman, drugo izdanje,
biblioteka EVERGRIN, ZNANJE, Zagreb, 1983.
Sa srpskoga preveo Harry Stojan ©, Varna 1985.

Второ издание,
„Софтис“,
Варна, 2007

Момо КАПОР

ОТ СЕДЕМ
ДО ТРИ

(роман)

Второ издание
„Софтис“,
Варна, 2007

"Наричайте ме Ишмаел!"

(ХЪРМАН МЕЛВИЛ, "МОБИ ДИК")

"Всички щастливи семейства си приличат, всяко нещастно семейство е нещастно по своему."

(ЛЕВ ТОЛСТОЙ, "АНА КАРЕНИНА")

"Днес майка ми умряла. Може би вчера, не знам."

(АЛБЕР КАМЮ, "ЧУЖДЕНЕЦЪТ")

"Една сутрин Грегор Замза се събуди след неспокойни сънища и откри, че в леглото си е преобразен в огромно насекомо."

(ФРАНЦ КАФКА, "ПРЕОБРАЖЕНИЕТО")

Всевъзможни начала!

Има ли нещо по-трудно от това да започнеш някоя книга? Откриеш ли най-подходящото първо изречение, което е решаващо, нещата ще се разплитат от само себе си, все едно, че най-накрая си хванал нишката в заплетено кълбо. Най-малко трийсетина пъти започвах първото изречение на този ръкопис. Най-после, след много мъки, се реших на това:

Да речем, че съм обикновен човек, въпреки че това не е съвсем точно: няма обикновени хора. Но историята не ми е отредила някаква особена роля, нито пък, успокоявам се, е имало условия за такова нещо. Никога не съм драпал за някакво изключително място в живота. Това може би е последна от вродената ми срамежливост и стеснителност, а може

би и работа на домашното ми възпитание (израсъл съм в скромно чиновническо семейство) , при това никога не съм командвал други, нито пък това ме е привличало. Но затова пък други са ме командвали! По време на двайсетгодишната си служба смених над сто шефове, секретари, началници, помощници и директори. Те бяха какви ли не. Търпеливо чаках да се уморят малките тирани от властването и да изчезнат от моя живот. Само каква наивност! Понякога и дочаквах това (умираха или биваха свалени от длъжност), но, уви, наследявах ги тозчас някакви млади, подобни на тях, бодри и отпочинали – жадни за власт и могъщество. Колкото и да е незначително – господството няма край! Сякаш ми биваше по-добре с онези, предишните. Първо, биваха значително по-възрастни от мене, освен това, много от тях с времето бяха затлъстели, натежали, уморили се от властване, станали някак си тромави и дори добродушни, защото се бяха уверили, че не желая да им отнемам поста. Трябваше, значи, да чакам и техните наследници да се наядат, да подредят апартаменти и къщи, да изженят децата и най-накрая да мирясат... Но аз имам само един живот! А той далеч не е толкова дълъг, че да изтрае, докато се изредят всички онези, които са жадни за власт. Би било наивно да се вярва, че властта – тази праствара подправка на историята – ще изчезне в някоя канцелария само затова, че са измислени електрическите пишещи машини, та кореспонденцията на шефовете вече не се преписва с подострено гъше перо от Гоголевия колежки секретар от четиринайсети чиновнически клас, а това вече извършва електронна машина IBM. И така, вкусът на властта е невъзможно да се заличи, точно както години наред не успях да премахна миризмата от щавена кожа от една кожена шапка, въпреки че цели две годи-

ни я държах окачена на гвоздей на балкона, където фучаха всички белградски ветрове. Какво ли не правих с нея!

Дори я потапах, в одеколон, но щом я сложех пак на главата си, всички почваха да душкат наоколо си, сякаш под шапката си криех мърша.

Естествено, и вкусът на властта се е пренесъл днес в някакъв друг плод, получен след кръстосване на научна основа: трудно е да се познае, както отровната ябълка в ръцете на дъртата вещица, наета от Снежанкината мащеха, за да се отърве от красивата си завареничка.

Разбрал това, опитах се да се свра в някаква своеобразна черупка, в малките си следобедни удоволствия (от три до седем) , приел доброволната мимикрия на така наречения "малък човек", макар че, дори и случайно, никога не съм се чувствал малък! Наивно вярвах, че въпреки всичко е възможно да се запази някакъв таен личен живот, до който другите няма да имат достъп. Добре. Ще отработя половината от деня от седем до три, ще изпълня послушно всичко, което се изисква от мене, но там, където отивам след това – там най-после ще бъде така, както на мене ми се иска. Вятър и мъгла!

В началото, докато човек е още млад, има чувството, че работата в канцеларията, в която случайно се е озовал, е временна. Колко време има пред него! Ако някой му каже тогава, че всички години до пенсия ще прекара в плесенясалата стая, на седмото бюро вляво от вратата, с още деветима нещастника, или няма да повярва, или тозчас ще се обеси. А ето че мнозинството от хората по градовете така дочаква старостта си. Какво ги задържа ли? Надеждата, че някой ден все пак ще се измъкнат. А и тогава, когато човек, престане да таи каквато и да е надежда относно себе си, остава му надеждата, че все пак децата му ще се измъкнат. А това все

още е нещо! Но идва миг, в който човек неочаквано се запитва: с какво изобщо се е провинил, че да бъде осъден на толкова дълга каторга? Какво е прегрешил, пред кого е толкова виновен, че през всички тези години да страда заради неизвестен грях?

От друга страна, остава му все по-малко време за онова малко тайно убежище. И когато се добере до него, някаква горчивина започва да трови тази трудно извоювана, скришна свобода – тайното скривалище не му предлага повече никакво удоволствие.

Децата, заради които уж се е жертвал, вече са пораснали и си имат своите грижи. Едно по едно заминават от къщи, в живота, без да забележат нашите жертви. Чувстваме, че напразно сме се бъхтили. Можели сме да бъдем това или онова, можели сме всичко, а сме се съгласили на порядъчност, послушание – на доброволна посредственост!

Да ме убият, но не бих си позволил след четвърт век блъскане по канцелариите да извадя някакво генерално заключение или, не дай си боже, да давам съвети на онези, които са останали и продължават да гният там. Изписани са тонове бумажки за бюрокрацията и администрацията, а са ги писали хора много по-умни от мене, и какво? От така честите обвинения и споменаване на всяка крачка, думата бюрокрация е изгубила всякакъв смисъл, също както комарите станаха устойчиви на де-де-тето!. А тя това е и целяла! Хитра е. Стоглава. Кой се плаши днес например от Баба Яга? Вари я, пече я, бюрокрацията продължава да измъчва и трови своите заложници – служителите. Всички, които пишат за нея, предлагат големи решения, разчепкват я някъде изотгоре или отстрани, все едно, без да си признаят дори за миг, че през цялото време се чувстват нейни жертви! Диагнозата е съвършено точна – само че пациентите про-

дължават да си умират! Специалистите пък биха желали една по-добра, по-ефикасна и по-съвършена администрация, която няма да изостава от времето си, но това, че някой е принуден да крее цял живот от седем до три над съвсем ненужни и безсмислени дела, забравен и от бога, и от хората в полумрачната канцелария, това някак си се разбира от само себе си.

След, всички тези умни книги значи, не ми остава нищо друго, освен (щом вече съм затънал до гуша) да изследвам и проучвам, върху себе си цялата тази работа, също както онези учени, които сами вкарвали новооткрити серуми във вените си с риск да заболяят от холера, преди да успеят да помогнат на когото и да било.

Да се впусна в такова нещо ми помогнаха, признавам, няколко щастливи обстоятелства. Още от малък обичах книгите и дружах с тях. Колко пъти покойната ми майка (Бог да я прости!) издърпваше от ръцете ми някой роман, та дори отвърташе и крушката, само и само да престана да чета! По-възрастните жени по онова време вярваха, че от четене се развалят очите, без да мислят колко се разваля целият човек, когато изобщо не чете! За какво са му тогава здрави очи?

И така, винаги със себе си на работа мъкнех по някое книжле. Видели, че се възползвам от всеки свободен момент да прочета нещо, колегите ми от канцеларията често се обръщаха към мене за съвет пред някой празник или нечий рожден ден кои книги да купят и къде ще ги намерят поевтини. Знаех всички места из града, където на половин цена могат да се намерят още нови издания. Тъй като всички чудаци, които обикалят антикварните книжарници, се сближават след време, докато прехвърлят купища книги с надеждата, че случайно ще се натъкнат на нещо уникално, не ми беше трудно да си спечеля известен авторитет в този

горе-долу затворен кръг и да се запозная с много хора, които живеят от книгата. Толкова се специализирах в тази работа, че успях да изроя редки нещица, печатани още преди войната, които след това изобщо не са препечатвани, да предугада изтеглянето на някои издания, а няколко пъти дори и да купя по два-три екземпляра от книга, която час по-късно биваше забранена и конфискувана от книжарницата. Един ден ми повериха да съставя библиотека на ЗУКИД. Имахме зала за официални заседания, в която някакъв многообещаващ архитект случайно предвидил цяла стена с празни полици, та трябваше с нещо да бъдат запълнени, за да се снимат пред тях шефовете, когато дават интервюта. Каква чудесна работа! Бяха ми отвързани ръцете и за отпуснатите пари успях да закупя два пъти повече книги, отколкото който и да било друг.

Защо говоря за това ли? Защото книгите, които внимателно четях, ми помогнаха по-добре да разбере нещата, които виждах със собствените си очи през четвъртвековната си работа в куриерската служба на ЗУКИД. Тъй като само един куриер знае колко канцеларии има в този град и колко си приличат една на друга! Ако имам късмет да изтърпя и почтено да завърша тези записки, може би ще ми се удаде възможността да открия път до сърцето на бюрократското чудовище, което тупти, заключено зад седем приемни канцеларии, седем секретарски предверия, седем тапицирани врати и седем секретни брави с шифър в един кабинет.

Какво целя с този скромен ръкопис, ако някога се сдобие с корици и стане книга, в което направо се съмнявам? Нищо друго, освен да покажа чиновническата глупост, онези, които тровят живота на моите братя – служители всеки предобед! Искам да знаят, че вникнах в тях! Тази книга затова е предназначена за четене от полуотворено чекмедже (тъй

като е и писана за чекмедже), в което може незабелязано да изчезне всеки миг, щом се появи някой, пълнен шефовски фазан, някой, пред когото трябва да се преструваш, че постоянно, предано извършваш канцеларската работа. Книгата тогава, наистина, ще изчезне, но не и смехът – единственият начин, който ни е останал да се борим срещу безсмисления живот.

*

Може би трябва да се пише за всичко. За всяка дреболия, която ни се е случила, независимо от това, че на пръв поглед е незначителна. Може би някой ден, когато вече няма да ни има, някой ще се интересува от всеки наш миг: изкачването на стълбите с препълнена пазарска чанта и почивките на площадките между етажите, четенето на вестник в клозета, тишината между две поднасяния към устата на лъжицата с говежда супа през време на неделния обед, отчаянието, което ни обземаше пред първо число на месеца, когато оставахме без средства за живот, без да можем да вземем на заем от някого. Може би някой ден хората действително ще живеят другояче, по-смислено, и може би затова ще искат да узнаят как е изглеждал един съвсем несполучлив, тягостен живот не само от седем до три, а може би и онова негово продължение, заради което сме се бъртили: времето от три до седем, ако изобщо ги интересува нещо, свързано с нас, безличното квартирантско поколение. Не е моя работа да разсъждавам кое е важно и кое не, да произнасям присъда над своя живот! Понякога обикновено цигаре от изгризано вишнево дърво говори повече за баща ни, от когото сме го наследили, отколкото биографията, писана с неговата ръка. Той е можел и да послъже, следите от зъбите

му върху цигарето – не! Може би затова щеше да е добре да напиша тритомна сага за бедняшките ни дни, да записвам всяка дума, когато е бивало възможно, всяка свада, датата; може би щеше да е добре да се приложат тролейбусните билети от линия единайсет – те биха напомняли за студените мрачни сутрини без надежда под дрезгавото улично осветление, когато по пътя до службата спим прави, заобиколени от временната топлина на телата около нас; да се приложат договорите за закупуване на апартаменти, сметките за наем, ток, вода, изнасяне на смет, телевизор, радио, поземлен данък, въздух, членски внос за благотворителните организации, лекарските рецепти: чрез тях бихме могли да реконструираме безсънните нощи по време на детските болести, трескавото бълнуване, мириса на сироп и хавлиени кърпи, натопени в оцет; накрая – онова неповторимо чувство, че сме заедно, че единствено ние тримата принадлежим един на друг и че навсякъде около нас е равнодушието на чуждите хора. Да се приложат и детските свидетелства, с които така сме се гордели, след това застраховките, пъстрите облигации от държавни заеми – въпреки че и самите нямахме, давахме заем на държавата, когато ни искаше, без да изплати някога този дълг (отечеството на никого не е длъжник); листове от читанки, истории с продължение, изрязани от някой вестник, с надеждата, че така ще съставим интересна книга; капачки от кока-кола, купони, кибрит, копчета, кутии от прах за пране – доказателства, че сме участвали в някое разиграване на томбола, в която печалбите бяха къщи и коли и – Палма де Майорка! – билети, които не извлякоха никаква печалба; може би още и медицинските удостоверения? Кръвно. Утайка. Анализ на урината. Енцефалограма на трептенията в уплашените ни мозъци. Случайни фотографии от автомат 12 x 6. Банкноти, които ня-

колко пъти са заменяни с нови. Писмени оправдания пред шефа: "Дайте писмено обяснение за това!" Заповеди за ползване на годишни отпуски. Укази, с които се променя статутът и наименованието на работното място в съответствие с административните промени, докато си оставахме постоянно на същото. Всичко. Всичко. Всичко. Абсолютно всичко, до което можем да се доберем!

И може би едва тогава животът ни ще стане малко поясен за онзи, който го изследва (ако не някой друг, то това, вярвам, ще бъдат нашите внуци и правнуци), изследва безпристрастно и хладнокръвно, като биолог, който проучва някаква случайно открита папрат, останала след изчезналия си вид. Но не! Те няма да доловят нищо! Ще им е необходима доброта, за да ни разберат и ни простят. И на нас, които сме позволили да ни мъчат, и на онези, които са ни тормозели. Само огромно съжаление и прошка може да осветли този материал, Без тях всички тези сведения ще са мъртва фотография, нищо повече. Ако не направя (или поне не опитам да направя) това, боя се, че ще ме погълне мракът на времето. Какво ще остане от нас? История ли? Не сме я интересували. Отбелязвала е само великите събития и забележителните дати, което отеква с празно ехо. Отбелязвала е речите, които не ни споменават другояче, освен като НАРОД. Могат да се открият в годишнините на старите вестници. Съхранила е в архивите и филмовите ленти, на които се появяваме като жива стена покрай улиците. Остават още и паметниците. Монументалните здания. Остава епохата! И в нея необхватната люшнала се маса от отделни животи, не по-дълги от този на планктона, ако се гледа исторически. Сред тази бездна от индивидуалности не се различава нито цветът на очите, нито акцентът, нито походката, нито навичките – нищо от всичко, а тази маса приижда и се отдръпва

като прилив и отлив, изпълвайки градовете – бетонни тенджери, чиято вътрешност е набраздена от лабиринти, от които няма изход, тъй като наоколо са само гладки стени, по които не може да се покатери дори и хлебарка. Това е безликото множество, което се буди, бръсне, гримира, дъвче, пълни стомасите, а след това автобуси, тролейбуси и трамваи, задръства улиците и площадите, връща се в обратната посока като огромна вълна, която се отдръпва, след като се е разляла, ляга в постелите, съвкупява се, спи, може би сънува... Кой ще ни открие в това море, в този кошмар и кого ще го интересува как са се търкаляли две пещчинки, долепени една до друга; как са се загубвали и намирали две камъчета на необятен плаж, свързани от мъха на любовта. Кого ще го интересува? Когато в някоя от безбройните бележки под линия в някаква историческа книга прочетем, че "голямата икономическа криза от двайсетте години на този век разорила слоя от свободни занаятчии и собственици на малки работилници..." – помисляме ли за студентите кухни, в които вече няма какво да се яде, представяме ли си как децата тъпо седят и очакват родителите им, за които са мислели, че са всемогъщи, да им помогнат? Усещаме ли вкуса на нищетата и разрухата, страха от нощта, която се спуска над неосветения квартал, или просто отминаваме това изречение като безинтересна информация от политическата икономия, без да си представим нито едно единствено лице, нито дъха от устата, нито треперещите ръце, нито кърпките по колената на довчера елегантни панталони, нито седмичната брада, която бащата вече не бръсне, защото е вдигнал ръце от всичко?

Остава ни още белетристиката, която би трябвало да се занимава с хората, но пък нея я занимават само изключителните съдби и специфичните типове: герои или антигерои

– все едно – герои; тя е прекалено самодоволна, за да забележи останалите, онези, скучните и безинтересните, задоволява се сама със себе си и с приспивния си ритъм: – каза тя, – каза той...

Запиши това! Запази онова! Отбележи еди кое си...
Постави в папка!

Записвам. Отбелязвам. Подреждам. Папката вече се пука по шевовете, а сините ѝ ленти са изтънели и все по-често се късат. И какво? Оприличавам се на онзи клет старец, който с наведена глава обикаля кофите за смет и вмаиначено събира непотребни вехтории и ги замъква в бордея си под калемегданския зид, без да знае какво да предприеме с всички насъбрани боклуци.

Знам само едно: няма да обитавам някое бъдещо историческо изречение, което ще звучи горе-долу така: "По време на икономическия разцвет имаше известни прояви на бюрократизъм, които успешно бяха преодоленни с реорганизация на административния апарат." Искам навреме да се изключа от него. Искам да бъда самостоятелен. Кой може да ми направи нещо?

Понякога пък пропадам в дълбок тъмен джоб и всичко ми се струва съвършено безсмислено. Питам се: защо ли върша всичко това? Защо ли пиша? Намирам хиляди разумни отговори, без да повярвам докрай на нито един. Оставям следа ли? Събирам материал за някаква бъдеща книга ли, която някой ще завърши вместо мен, когато времето, освен началото, осветли и края и когато на тези редове ще се гледа като на документ, оставен от непозната жертва? Но защо трябва да ме интересува нещо, което ще остане след мен, след като няма да мога да видя това и навярно да доживея заслужена амнистия? Накрая стигам съвсем близо до отговора, но не смея да си призная: за да спечеля нечий

симпатии ли, или може би любов, пиша? Дори и когато описвам неща, които не ми правят чест – дребните радости, когато чопля болните места и разравям наслоенията от срам – няма не подлагам на изпитание търпеливата любов, която търся? Ще издържат ли и на това? Ще ме обичат ли както преди и след тази тягостна изповед или дори и повече? И докато удрям клавишите, пишещата ми машина трака като колелата на вагон: обичайте ме, обичайте ме, обичайте ме, обичайте ме...

*

И днес се чудя как е можело в началото на шейсетте години, в един такъв град, да се роди, да покълне, израсте и устои у нас, бездомниците, най-нежното и най-рядко от всички растения – любовта, когато крехкото ѝ стъбълце може да бъде прекършено при този климат дори от груба дума? Всичко живо се беше зарекло да я затрие, още докато е семе, но пък тя, въпреки всичко, никне и избуява от градското бунисце като бурен! Може би и затова е по-жилава и по-устойчива, отколкото в други, по-щастливи градове, където всички се грижат за нея и я поливат, там, където минувачите стъпват по-тихо и снишават гласове, щом се натъкнат на прегърнати влюбени. Ние сме войнствен народ и се срамуваме от любовта. За нас тя е слабост, почти болест, която трябва да укриваме.

Тук я прерязва кошавата, трови я бездомността; тук тя се влачи по входовете, бяга дълбоко под земята в плесенясалите мазета, да изтръгне от града по някоя прегръдка, тук не я пускат в хотелите, удостоверяват самоличността ѝ по парковете, тук тя измерва своята отлъченост с уморените

крачки край неосветените витрини; тук я обиждат на улицата, подвикват ѝ, заплашват... "Зарежи го туй!"

Ако не я удави скуката на празните неделни следобеди, ще я довърши вулгарността на стаите, наети от пет до осем, които вонят на собственика си, ерген-сваляч.. Ще я задушат мръсните чаршафи, покрити с жълти петна и съсирена кръв, измачкани възглавници с отпечатьци от нечие червило, по които се влачат останали косми, одеяла, още мокри от пот, разпръснати порнографски снимки, заливани, загорели котлони, на които се готвят първите общи вечери; ще я разяде мизерията с всеразлагащата воня на унижението. Не казвам, че банята е всичко, но още чувствам срама заради долното си бельо – някакви тъмносини шорти – когато Лола и аз се събличахме преди да се любим – набързо, скришом, обърнати с гръб един към друг, като заловени в престъпление. Тази сцена е така различна от днешното свободно изправяне лице в лице на две млади голи тела, окъпани, чисти, царствени в нежната си плът. И още усещам под ходилата си лигавия бетон на обществената баня, пред мене са нездраво посинелите уродливи тела на клетниците, подобни на мен, още стискам в шепата изтъркано парченце "Хигиенен сапун", който не пуска пяна, колкото и да се търка човек с него. По кожата си усещам острия ръб на тънкия излянал пешкир, цял в дупки, с който е невъзможно да попиеш водата, тъй като отдавна вече е мокър. От джобовете на панталона, който се мъча да нахлузя, притиснат в задушната кабина, падат ключове, изсипват се дребни монети, цигари, скъсани копчета... След къпането цялото ми облекло изглежда още по-изхабено и окаяно, отколкото преди влизане в обществената баня. Този съботен излет в ада, сред други бездомници, дребни белградски чиновници, работници, продавачи, келнери и случайно попаднали пътници от провинцията, е

обагрен с вечното подозрение и страх да не би някой да ни открадне дрехите, без които сме изгубени. Тук всеки се съмнява във всекиго, пазачите и чистачките – във всички нас заедно. През парата, която се вдига от телата и горещата вода, до носа достига острият мирис на дезинфекционни химикали; промъкват се манияци: известни градски педита, хулигани, бисексуални екхибиционисти, дори и няколко хермафродита с бърнести, дребни лица върху шишкави безкосмени тела. Всички те са тук на лов за нещо. Надзъртат в кабините и душат като оцавени посиняло-розови зверчета, промъквайки се през изпаренията по някаква само на тях известна дияра на греха и злодеянието. Представям си те сред тях – гола и безпомощна. Накъдето и да се обърнеш, край тебе – космати мъжки тела. Ужасена бягаш по хлъзгавия бетон под горещите и студените струи на душовете, докато не те насвият в някой ъгъл. Щом стъпя в обществената баня, с отворени очи сънувам този кошмар и мразя всички край себе си. Когато нищо не се притежава на този свят, любовта изглежда е единственото убежище. Онези щастливци, които за първата си любов са имали покрив над главата (още им завиждам!), никога няма да разберат отчаяните прегръдки в безистените, през които фучат безмилостните белградски ветрове. За тях любовта е представлявала наслада, подобно на радостта, която човек изпитва пред добре наредена маса. За нас любовта беше всичко, и още повече: съзаклятие на двучленна група, която е решена да окаже съпротива на далече превъзхождащия я неприятел, с нищо друго, освен със сляпата сила на своята привързаност. Затова тази любов, в по-голямата си част, няма много връзка с еротиката. Желанието ще се появи едва в почивките сред безпощадната битка за самосъхранение, в неочаквани оазиси от тишина и относително благоденствие, през пролетта и

лете, когато Белград изглежда по-поносим за влюбените и когато е възможно да се вмъкнеш в някой парк или да прекараш нощта на бреговете на реките му. Тогава ще се огледаме удивени и ще установим, че притежаваме и тела. Млади тела, жадни едно за друго. Но миг след това битката продължава; уморените бойци се разделят и се опитват да се изплъзнат от ударите, които плющят от всички страни.

И точно тази любов, която ни кара да се чувстваме изключителни чедра на щастието, която ни спасява и ни вдъхва надежда, ни води предателски в засада. Заради нея ще се отречем от свободата и ще се принудим да бъхтим от седем до три, само за да я запазим жива.

*

- Струва ми се, че е точно така... – каза спокойно Лола. Добре, че седях; щях да падна иначе в безсъзнание. Пиехме кафе в "Под липата", в десет преди обед. Тъй като нямаше свободни места, седяхме на маса, на която, заврял глава в ръцете си, спеше някакъв кореняк – пиян от предния ден. През витрината се виждаше улица "Македонска", по която се нижеше щастлив народ без проблеми. Никой от минавачите не можеше и да сънува как в този момент научавам, че скоро ще стана баща. Чудесна обстановка, за да ми бъде съобщена една толкова важна новина! Във филмите, които бях гледал, това ставаше съвсем различно: шепот в сянката на бряст, а след това бъдещият баща прошепва: "Наистина ли?" – и вдига бъдещата майка на ръце, та я завърта около себе си. "Ти си луд! Ще смачкаш бебето." Тогава той изтичва от бараката или от замъка, все едно, и се втурва обезумял през избуялата трева на Уолт Уитман, вдигнал ръце към небето. Тя го гледа нежно. Такова дете е, а скоро ще бъде

баща! Но тука няма полета, по които да тичам. До първата трева трябваше да пътувам с трамвай най-малко четирийсет минути, а пари имаше само за две кафета и две газирани води, не и за трамваен билет до полетата, по които да тичам с виковете: "Ставам татко, ставам татко!" Ако се втурнех към сградата на "Политика", най-вероятно щях да бъда сгазен като дъждовен червей.

- Сигурна ли си?

- А-а, не! – каза Лола, като припали нова цигара от старото огънче.

Онзи временен припадък, мъчителното чувство и странните желания, значи, не са били случайни.

- Какво мислиш да правиш?

- Отде да знам? – казах. – Това ми се случва за пръв път...

- Преди всичко би предпочел да ти кажа, че се майтапя, а?

- Не се ли...? – хванах се за сламка.

- Не.

- Вашите знаят ли?

- Не.

Пияният надигна глава, почувствал, че на неговата маса става нещо напрегнато. Погледна ни с мътни кръвясали очи. Какво можеше да види? Идилия! Една миловидна кестенява девойка със сиви очи, току-що казала, че ще става майка. След като явно не му бяхме особено интересни, той пак отпусна глава и потъна в нирвана. Само си смени страната, тъй като, изглежда, му се беше схванал вратът.

- Май си умря от страх, а?

- Ами! – казах с разтреперан глас, а беше истина и тя знаеше, че аз знам, че тя знае, че наистина си умрях от страх. Тогава ме накара да тръгна на работа. Съгласих се.

Имах доверие на Лола. Тя спада към онзи род жени, които могат всичко, щом веднъж се решат на това. Има дълги вре-
теновидни пръсти, които са толкова сръчни, че без страх мо-
жете да ѝ поверите най-тънкото стъкло, най-миниатюрния
механизъм, най-крехкото нещице, на което държите, и при
това да бъдете сигурни, че няма да го повреди или счупи.
Около нея е сигурността. Където е тя – там е домът! И на
масата в старото кафене "Под липата", което цяло мирише-
ше на агнешки черва със сос и изпоцапани шприцове, тя е в
състояние да създаде топла домашна атмосфера, така че и
заспалият пияница да стане част от мебелите – табуретка
или статив за ваза с цветя. Пресилвам ли, като казвам, че
дори и по онова време, когато нямахме законен брак, Лола
беше своеобразен ръководител в сянка? Винаги ми пре-
доставяше възможност да се чувствам мъж, глава на се-
мейството, без дори да забележа колко дискретно ме ко-
мандва. Един незавършил студент по така наречената
"чиста" философия (сякаш съществува мръсна!), ни най-
малко не е най-добрата партия за белградска девойка от по-
рядъчно семейство. Лола умееше да предвижда нещата,
може би долавяше с някакво женско сетиво, че не съм от
лош материал? Най-много ѝ се харесваше това, че нямам ро-
дители. Винаги ми казваше, че не понася роднини, дори и
собствените, и че ще се омъжи само за сираче. Отговарях,
значи, на най-важното условие.

- Имаш ли акт за раждане?

- Нямам.

- Адресна регистрация?

- Никъде не съм регистриран.

- Удостоверение за поданство?

- За какво ми е?

- Та какво изобщо имаш, бе човече? – промърмори в просъница пияният.

- Нея си имам! – казах.

Не чу отговора ми. Пак бе заспал. Не можеше и да сънува, че е свидетел на най-важното събитие в живота ми.

- Да го вземем ли за кръстник? – попитах Лола, която, съсредоточена над списъка на необходимите документи, подчертаваше най-важните точки.

И така, за един единствен ден, за по-малко от половин час, узнах, че ще стана баща и съпруг. Зажумях и се оставих на събитията.

Тръгнах да си вадя удостоверения и свидетелства.

*

До вчера свободен, неспъван от задължения, див млад ловец на белградски чудеса, тарикат, авантаджия и вечен студент, подстриган с градинарски ножици, сякаш живеех в някакъв все още несниман филм, в който играех главната роля. Днес влизам в машина за мелене на месо. Никой не ме беше тикал в нея. Пристигам, за да бъда смлян за кюфте, подобно на другите. Първо, трябва да докажа, че аз наистина съм аз, а не някой друг. За тази цел са необходими удостоверения. За да получа едно удостоверение, трябва предварително да извадя някои други, а за да получа право за тях, трябва да моля – Молба – да попълвам формуляри, да чакам на опашки. Така, една по една, откривам чудовищни институции и учреждения, които са надживели всички бурни времена и многобройни промени като случайни чиновнически динозаври. Мрачни и неунищожими, тези организации, подобно на мравуняци, още отдавна бяха станали самодоволни. Живеех, минавайки свободно край неприветливите

им входове, на чиито портали са наблъскани една до друга многобройни черни табелки с прашни златисти букви. Плаша се от тези сиви здания, през които се проточват дълги, предълги коридори като в затвор. Чувствам, че желаят да си отмъстят за всички онези години, когато не ги бръснеш за нищо. Сега ще ми дадат да разбере кои са, какви са и за какво служат.

Другарят (другарката) да се яви на... в ... часа. Срещу него: професия, (не)женен и т. н.

Още в партера на първото учреждение, в което стъпих, трябваше дълбоко да се поклоня на портиера, тъй като полукръглият отвор в стъклената преграда на кабината му беше поставен съвсем ниско, на височината на кръста, а онзи, кръглият, предвиден да се говори пред него, естествено – затворен и непроницаем. Докато портиерът проверява защо съм дошъл и при кого трябва да отида, несръчно върти на своя телефон някакви вътрешни номера, ядосвайки се на централата, аз оставам през цялото време в унизително дълбок поклон пред администрацията – ритуал, измислен много преди да се родя, от размекналите се мозъци на чиновниците от австроунгарската йерархия. Най-после се установява кой е компетентен по моя въпрос, но го (я) няма в канцеларията. Трябва да го (я) почакам. Искат ми документи за самоличност, сравняват ме със снимката ми от гимназията, на която отдавна не приличам, сричат погрешно името и фамилията ми... По стар кафкиански закон, виновен съм още от партера, разбирам го по подозрителния поглед на портиера и по пазача във фойето, който непрекъснато ме наблюдава, като че ли внасям адска машина. А може това да е само от превъзбудените ми нерви; всички тези асоциации – насъбрани от многобройните книги, с които съм тровел младия си мозък? И така, изкачвам се по стълбите, по които

слизат молители и чиновници с преписки в ръце и търся някаква омагьосана стая номер 216 и някакъв си консултант по неznam си кой въпрос, прехвърляйки непрекъснато из главата си как ли ще ме приеме, какво съм нарушил, до какви последствия може да води моята безотговорност по отношение на документите и как ще гледат на това непознато нарушение тези сериозни хора. Изгубен в чиновническия лабиринт, аз съм подхвърлен на произвола на, изглежда, строгите му правила, в чиито основи са вградени тонове и тонове изписана хартия, различен начин на държание, шифрован, за мене напълно неразбираем език, вкаменени правила... Дотогава бях живял с убеждението, че чиновниците отдавна вече принадлежат на литературния музей на XIX век, че са обикновени метафори, изтъркани от употреба; изведнъж, ужасен, откривам, че Гоголевото чиновничество е вечно и че още населява тези къртиничини.

Само колко се изненадах, когато на петия етаж се оказа, че стая номер 216 не е всъщност никаква стая, а гише за издаване на удостоверения, което не се и виждаше от навалищата. Все още вярвам, че бракът ми е спешен, защото скоро ще бъда баща и като притежател на един толкова изключителен случай се провирам към стъкления отвор, извиквайки негодувание у онези, които чакат кой знае от кога.

- Ей, къде?

- Къде напираш?

- Само да питам нещо...

- Всички сме от сутринта само да питаме...

- Ама аз имам призовка!

- Всички имаме призовки!

Нареждам се безпомощен на края на опашката и зачаквам заедно с останалите. Притиснали сме се о дясната стена със сиво-маслинен цокъл, висок до рамото на среден

на ръст човек. От лявата страна на коридора са вратите, от които от време на време излизат служители. За миг, при блясъка на отварянето и затварянето на вратите, можем да надзърнем в тези светилища, в които чиновниците пият кафета и пушат. Някой лениво трака на пишеща машина, сякаш тепърва се учи. Един служител се връща от клозета, затягайки колана си. Минава покрай нас, чакащите, като покрай домашни животни, с които отдавна вече е свикнал. Явно, за него изобщо не съществуваме.

Опашката бавно се придвижва към целта си – невидимия канцеларски олтар, зад който някой бавно издава удостоверения. Сякаш времето спря. Струва ми се, че цял живот съм нареден на тази дълга опашка в безличния коридор... Като че ли временно съм се отрекъл от живота. Само съществувам вън от времето като безименен молител, превърнат в някакъв номер, заведен в някаква книга за гражданско състояние. Необходимо е да ме сравнят с този номер. Да видят дали съм цял. До преди малко бях жив, движех се, поглъщах пространство, изразходвах енергия, имах илюзията, че действително съществувам и че съм неприкосновен собственик на своите часове и дни, че съм нужен на някого, може би до известна степен дори и важен, тъй като съм многообещаващ, но виж ти! – в същия миг, в който стъпих в този административен замък, някой, заедно с всички тези хора, които чакат, ме спря и омагьоса. Заспали сме прави като коне, забравени на полето. Никой от нас няма вече нито име, нито особени белези – слети сме в дълга, сива змия: вечната Опашка! Първи, втори, трети, четвърти, пети, аз съм след вас, а вие след мен, осми, девети, трийсет и шести, двеста и четирийсети...

И макар че разумът изисква да увеличим, разстоянието между измъчените си тела (останалата част от коридора зее

празна), някаква сляпа сила ни кара да се блъскаме и да при- тискаме гърди о гърбовете на онези, които чакат пред нас. Изпращаме със завистливи погледи изпотения човек, който се измъква от навалищата, вдигнал високо над главата скъпо- ценното удостоверение и веднага правим по-малко и от по- ловин крачка, хранейки илюзията, че така сме по-близо до гишетото, че все пак се придвижваме.

Нищо не ми е така унижително, както чакането на опашка!

От скука първо разглеждам коридора, в който няма бог знае какво да привлече нечие внимание: няколко си- метрично наредени плювалника, пълни с удавени угарки, три, поставени в рамки фотографии на някакви неясни пей- жажи, от които беше избягал от скука дори и някогашният цвят, посивял плакат за вредата от пушенето и ползата от кръводаряването... Никой не се осмелява да напусне трудно извоюваното си място на опашката, тъй като се бои, че оста- налите няма да го пуснат след това обратно. Стоим, тъпо загледали се един друг в тиловите. Рядко се случва да сме толкова близо до непознати хора. Разглеждам всяка пора по кожата на нечий врат. Пърхота, посипал се по яката на палтото. Играя си: какво ли ще стане, ако се смаля и вляза в ушната мида на човека пред мене, да скитам по заплетените тъмни коридори на слуха му, да се вслушвам, в ехото на Евс- тахиевата тръба, или пък така дребен да се изгубя в гъстала- ка на косата и да се разхождам сред космите-стволове до пътя, който приближен до окото и увеличен, се превръща в горски УЛЕЙ, по който секачите спускат трупи? Хайде да си мисля за нещо по-приятно. За какво? Пред мене има толкова малко приятни неща. Зад гърба ми – още по-малко. При това, тялото ми напомня, че бягството ми чрез фантазиране е невъзможно! Изтръпват ми краката. Боли ме кръстът от

стоене. Задушава ме пристъп на съклет; всички тези хора около мене ме притискат от всички страни, дишат ми в лицето, настъпват ме... Страх ме е от тяхната близост. Парят ми ходилата. Схваща ми се вратът. Жаден съм. Гладен. Пуши ми се. Чувствам се унижен и отвращението ми прераства в гняв: демонстративно напускам мястото си и се отправям към изхода на коридора. О, наивност! Колкото повече се отдалечавам от тъмната гъсеница, притиснала се до стената, все повече се плаша от собствената си дързост и неочакваната свобода, която отново си възвърнах. Това удостоверение ми е необходимо и бягството ми е само временно. Все пак трябва да се върна утре и отново да застана на опашката, най-отзад. Жалко! А вече бях на половината път до гишето, точно по средата на опашката. Стигнал бях, спокойно може да се каже, почти до третия плювалник! А какво ще стане, ако не извадя това уверение, което се издава само в този омагьосан коридор и точно на това гише? След това ще ми трябва три пъти повече време да чакам, на три различни места по разни опашки. Няма да получа някои други, много по важни удостоверения. Претърпях поражение. Завъртам се на пета и се връщам покорно на мястото си на опашката, преструвайки се пред останалите, че само съм искал да се, поразтъпча. Но те добре знаят, че съм се опитал да избягам и че сляпата административна сила ме е усмирила и ме връща на заточеничество във Вечната Опашка. Моите събратя по чакане не могат да бъдат измамани, мърморят враждебно, отстъпвайки ми мястото, което преди малко съм изоставил лекомислено. Връщат се назад с половината крачка, която толкова много ги е радвала.

Скоро забелязвам, че опашката не се придвижва изобщо, въпреки че все повече хора заминават в обратна посока с удостоверения в ръце. Това са, значи, ПОДВОДНИ-

ЧАРИ! Сред тях има инвалиди от войната, бъдещи майки с кореми до гуша, болни старци или хора с някакви, неизвестни на нас заслуги и права за предимство; има и от онези, по-находчивите, които знаят начини да прескочат мъчителното чакане. Протестираме! Гъсеницата се свива и притиска все още невидимото гише в дъното. Чува се истеричен женски глас, който ни вика отнякъде, че издаването на уверения ще се преустанови дотогава, докато не възстановим предишния ред. Търим се назад и при това жалко отстъпление някои успяват да придобият малко, но важно предимство: по-близо са до гишето с едно рамо или са успели да си затвърдят най-сетне с лакът колебаещата се позиция, която с часове ги е тормозела – бяха преградили с ръка пътя на най-опасния си съперник! Вече няма бягства във фантасмагории, няма припомняне на дните преди Опашката... Напълно сме изчерпани. Превърнали сме се в призраци, които уморено стоят с разтреперани колена. Останали са ни само телата, които вероятно биха се строполили, ако не ги поддържаха другите, също така уморени и залитащи.

В момента, когато съм съвсем близо до целта (останали са само десетина човека пред мене), нещо се случва. Чувствам, че е нещо страшно! Изтекло е Работното Време! И въпреки че служителката, която издава удостоверения, заключва вратата на стая номер 216, и заминава със служебни книжа под мишница по коридора, мълчаливо устояваща на всички молби и клетви, ние все още стоим и упорито чакаме, страхувайки се да не би всичко това да е някакъв трик, лукавство, което трябва да ни отстрани от Вечната Опашка, за да заемат трудно извоюваните ни места някакви други хора. Стоим още известно време и тогава стоногата от само себе си се огъва, смалява се, разпада се и умира, а коридорът бавно опустява.

Приближавам, се до гишето, което сега е затворено, непроницаемо. От вътрешната страна на стъклото е прикрепена картонена табелка, на която с химикалка е написано: ЗАТВОРЕНО. Прекарвам нощ, изпълнена с кошмари. Утре пак ме чака Опашката.

Питам се за какво ли ми е това уверение? На мене, очевидно, не ми е необходимо. Но на някой друг е необходимо. Когато най-сетне го извадя, ще трябва да го занеса до ново гише, пред което също стои дълга опашка. По този начин разбирам, че някакъв сляп административен гений е изобретил тази опашка не заради самите удостоверения, а заради ритуала, с който от време на време на свободните хора ще им идва умът в главата и ще им бъде напомнено, че не са по-важни от червеи. Тези безсмислени удостоверения могат да бъдат издавани едновременно от десетина служители и никой няма да чака повече от пет минути. Ще получава онова, което му трябва, веднага, щом се появи, но светата Бюрокрация в такъв случай ще остане без задължителното страхопочитание, което пък ѝ принадлежи по наследствено право – ще остане без ПОВРЕМЕНЕН ДАНЪК. Кой си ти, че животът ти да е добър и уреден? Забрави да принесеш жертва пред, моя олтар. Някой свободен и неунижаван човек може да стигне дори до там, че да зададе на себе си и на останалите простия въпрос: а за какво са ни, изобщо, тези удостоверения на хвърчащи циклостилни листове? От този миг ни дели само една крачка до поредния въпрос: кой иска от нас тези документи и кой му е дал правото постоянно да ги изисква? Накрая – какво правят всички тези хора из, мрачните здания, изпълнени с коридори, врати и дъх на изписана хартия?

По-късно узнах, че не достатъчно да стигнеш до гишето и жертвата да бъде приета. Усети ли чиновничката нещо

съмнително в поведението на молителя, нещо дръзко и свободно, сигурно ще го върне да застане в края на опашката и още веднъж да принесе жертва. Нито веднъж не съм успявал да попълня от първия път някой формуляр. Затова винаги купувам най-малко пет образца и двойно повече таксови марки, отколкото е необходимо, за да не ми се налага да се връщам. И пак ще сбъркам! Тъкмо си помисля, че всичко е свършило и че съм донесъл всичко, което се иска, ще се окаже, че ми липсва удостоверение за поданство, свидетелство за съдимост, извлечение от Книгата на родените, уверение, че не съм умрял, военна книжка или адресна карта, която пък не може да се получи без Договор за ползване на жилищни помещения, сключен с Общинския съвет, а този договор пък не мога да получа, тъй като хазайката, у която живея, не декларира моя наем, за да не плаща данък общ доход... Някак си набавям всичко, но се оказва, че снимките ми не са в ред! На тях съм по-късо подстриган, по-млад съм, в сравнение със сега, снимани са в полупрофил-полуанфас, а не анфас и, което е най-страшното, заради което чиновничката ме и върна: на тях се смее! На какво се смеете? Може би на обществения строй? На нашата институция? Какво смешно има тук? Така откривам, че администрацията може да понесе всичко, само не някой да ѝ се смее от снимка. На снимките трябва да си сериозен до смърт, нещо повече, като на снимка от досие, за да оправдаеш вечното чиновническо подозрение, че си виновен, преди да си извършил каквото и да било. Малко пъти съм се снимал в живота си, но на всяка фотография съм весел и усмихнат. Само на онези, за официална употреба, съм угнетен и на тях кой знае защо, от гладко избръснатото ми лице прозира набола затворническа четина – само на тях изобщо не приличам на себе си.

Така опознах много видове опашки. Съществуват такива, от които бликат вицове и духовитости, когато се чака за возене с въртележката в Лунапарк или да се влезе на някакво ведро място, където чакат удоволствия. Съществува род опашки за храна и стоки, който опознах през военните и първите следвоенни години (това са опашките на всеобщото бедствие), където място се заема, още през нощта и където се носи одеяло, стол, термос с чай, дори и мангал – плитка печка на жар за топлене на дланите, безнадеждни опашки с неизвестен изход. Съществуват опашки-емблема на начина на живот, когато хората се нареждат, без да знаят за какво се чака. Просто, щом другите чакат, значи нещо се продава: трябва да се застане, да се чака и да се вземе, каквото и да било то, тъй като утре може и да го няма! Тези опашки са пълни с огорчение и чакащите се мразят помежду си от дъното на душата, докато стискат дръжките на празните си чанти и торби. Опашки за стари рибни консерви, на които е изтекъл срокът на годност, опашки за замразено говеждо месо, опашки за топливо... Опашки за живот!

Но, разбира се, най-безсмислената от всички опашки е административната Вечна Опашка! Тя ни учи на послушание. Защо точно аз да задавам въпроса "защо съществува тя?", след като съм вече относително близо до гишетото, когато съм, по средата на опашката, след като подир мен има още толкова от онези, които са в много по-неизгодно положение? Защо служителите да ме отделят от анонимната тълпа, да ме запомнят, да ме вземат на мушка и да ме върнат за още някой документ, независимо от това, че след толкова чакане най-сетне съм стигнал до свещения отвор? Впрочем, защо да правя на въпрос това, че два дена от седем до три съм прекарал в чакане, нареден на някаква опашка? Бързо забравям, че несправедливо са ми отнели това време от

единствения ми живот, щом изляза на чист въздух и оправя измачканите си дрехи. Ще живея като останалите хора – повече или по-малко щастливо или нещастно, докато на Администрацията не се удаде отново случай да ме принуди унижено да заема мястото си на опашката пред нейния олтар. А за да не се самоабравят нейните свещеници-чиновници, които ни издават уверенията, ще трябва и самите те скоро да застанат на опашката за някакви други, необходими на тях УДОСТОВЕРЕНИЯ, в някой друг, подобен бюрократичен замък.

Така всички сме на Вечната Опашка: и мъчителите, и жертвите.

*

- ... днес в това гражданско отделение се явяват лола зец и оливер йованович с намерение да сключат брак бракът ще бъде сключен в присъствието на съветника от общината милутин ускокович и свидетелите миодраг михайлович и светлана щайнер въз основа на документите и изявленията на лицата които имат намерение да сключат брак установено е че отговарят на всички условия за сключване на законен брак има ли някакви въпроси от страна на присъстващите във връзка със съобщението на завеждащия гражданския регистър няма драги младоженци и всички присъстващи позволете ми да започна акта за сключване на брака длъжен съм да ви предупредя че условията за сключване на законен брак са предвидени от закона за брака и семейните отношения за съществуването на брака е необходимо двамата съпрузи да са лица от различен пол с личен подпис в регистрационната книга на сключилите брак да потвърдят съгласието си за сключване на брак и при сключването на

брака да присъства съветник когото е определил общинският съвет за да бъде бракът законен необходимо е при сключването му да не съществуват никакви брачни пречки или забрани установени от закона като брачни пречки се считат малолетност тежко душевно заболяване умствена изостаналост или неспособност за логическо мислене порано сключен брак който не е разтрогнат по нито един от предвидените в закона начини сродство по права линия в обсега на установеното от закона кръвно родство брачна или извънбрачна липса на свободно съгласие между двамата и заблуда за личността или характера на брачния партньор забранен е и бракът между осиновител и осиновен, между настойник и негов подопечен както и в случай когато и двамата брачни партньори са представени от пълномощници моля да потвърдите че за сключване на брака ви не съществува нито една от цитираните законни пречки или забрани

- Не съществува...

- Не съществува.

- Констатирам че за сключване на вашия брак не съществува нито една от законните пречки или забрани сега ще ви запозная с основните положения на закона за брака и семейните отношения свързани с правата и задълженията на брачните партньори бракът като съжителство между мъжа и жената се основава на равноправие взаимно уважение и взаимопомощ между брачните партньори в брака брачните партньори са равноправни брачните партньори са длъжни да бъдат верни един на друг взаимно да си помагат да се уважават и да развиват и поддържат хармонични брачни и семейни отношения собствеността може да бъде лична и обща собствеността която брачните партньори са придобили с труд по време на брачното съжителство или произтича от

тази собственост е тяхна обща собственост собствеността която единият брачен партньор притежава в момента на сключване на брака остава негова лична собственост собствеността която единият брачен партньор придобие по време на брачното съжителство по друг законен начин като например наследство дарение и подобни различен от гореспоменатите е негова лична собственост лична собственост става и собствеността която се пада на брачния партньор след извършване на делба на общ имот брачните партньори могат да се договорят техните доходи да бъдат лична собственост на всеки брачен партньор брачните партньори се споразумяват относно местоживеенето брачните партньори взимат взаимно решение за съвместното отглеждане на деца и за това как ще се извършва работата която засяга брачната съответно семейната общност длъжен съм да ви запозная с член тридесети от закона за брака въз основа на член тридесети от закона за брака и семейните отношения при сключване на брак брачните партньори могат да се споразумеят всеки да запази фамилното си име като общо фамилно име да се вземе фамилното име на един от тях като общо фамилно име да приемете и двете фамилни имена но в този случай трябва да решите кое фамилно име ще се постави на първо и кое на второ място и само един от вас към фамилното си име да прибави и фамилното име на брачния си партньор молим във връзка с това законно положение да уточните бъдещето си фамилно име.

- Ще бъда Йованович.

- Ще остана Йованович.

- Моля да отговорите тук пред свидетелите на поставените въпроси вие лола арсова зец по своя собствена воля ли встъпвате в брак с тук присъстващия оливер александров йованович?

- Да.

- Вие оливер александров йованович по своя собствена воля ли встъпвате в брак с тук присъстващата лола арсова зец?

- Да.

- От името на общинския съвет и въз основа на член двадесет и пети алинея трета от закона за брака и семейните отношения обявявам че на днешна дата в гражданското отделение е сключен бракът между лола зец и оливер йованович в мое присъствие като общински съветник и в присъствието на завеждащия гражданския регистър радован рукавина и свидетелите миодраг михайлович и светлана щайнер честито следващите!

*

С взето назаем черно сако и вързана слепешката накриво вратовръзка, на своята венчавка изглеждах като уволнен келнер. Младоженката носеше приятна рокличка без талия. Под нея доста се очертаваше свитото на кълбо бебе, което не можеше и да си представи, че родителите му се женят в момента. Смеех се, въпреки че за това нямаше никаква причина. Без покрив над главата, без работа, с бебе, което е на път да се роди, човек съвсем няма за какво да се смее, освен на себе си и на обстоятелствата, които са го притиснали в ъгъла. И все пак, когато регистраторът, който ужасно пелтечеше, започна да чете извадките от Закона за брака и семейните отношения, сякаш продава на пазара някакъв препарат за почистване на мастилени петна от банкноти и текстил, действително не можах да се въздържа: прихнах да се смея. Ако не бяха убедили някак си нещастния пелтек, че това всъщност е истеричен пристъп от възбуда, тъй като се женя

за пръв път, без малко не ме изхвърлиха от собствената ми сватба!

В акустичните коридори отекваше данданията от чуждите сватби. По бетона се търкаляха монети. Излязохме тихо като престъпници. В този момент презирахме онова, което нямахме: разкошни сватби с венчални рокли и музика. Никога не си признахме един на друг, но всъщност съжалявахме, че върху нас не падат листенца от рози. Вместо тях върху нас се сгромоляса порой от неприятности. Лола трябваше да отиде у дома си и да събере някои необходими дреболии и две-три рокли, джинси, плюшени играчки от детството. По пътя до тях си мислех за това, че любовта у нас е благословена все още само тогава, когато върви по пътя на прастарите, точно определени ритуали. Най-маловажно е дали двамата се обичат, та дори и дали се познават достатъчно, ако предварителните приготовления са извършени по правилата, наложени от обичаите, стари като Балкана, пренесени в съзнанието на бившите селяни, заселили се в градовете от по-раншните си краища. Важното е родителите да са се договорили, да се знае кой ще бъде стар кум, кои – кръстници, колко ще бъдат сватове и какво се очаква от тях, колко гости, пиене, прибори за храна, взети назаем от някой хотел; къде да отидат всички и къде да се съберат, по колко ще бъде даряван всеки от младоженците, на кого колко земя, вода, гори, квадрата от апартамента ще се падат... Идването в градовете не е променило съществено нищо от тези селски представи в натура. Вместо коне – накичени автомобили; вместо земя – апартаменти; вместо дукати – банкноти и шумолящи спестовни или чекови книжки за покупки в някой универмаг... Ритуалът е толкова архаичен и толкова силен, че му се покоряват дори и онези влюбени, които са далеч от селския манталитет и еснафски обичаи,

само за да не обидят родителите, кръстниците и роднините, целия клан. Изтърпяват примитивните оргии под специално направени навеси от платнище из покрайнините или в специално наети зали в някой хотел, понасят тъпите, уж здрави народни шеги, кичат ги като туземци с шарени кърпи и китки, стреля се с пищови и ловджийски пушки, подвиква се, оригва се, подскача се в хорото на тротоара пред Общината; издържат дори и на непоносимата просташка врява на уж народните оркестри, всъщност креслива полуградска сбирщина, в чиито инструменти отдавна е въведено електричеството... Който не се подчини на този закон, негласно се обявява извън него, тъй като е изневерил на дългогодишната надежда на родителите си да направят голяма сватба от своите съперници. Любовта му е нелегална. Остава му да се оттегли в своеобразна партизанска война, в мазите, сред квартирантите, изоставен сам-самичък със своя инат, и там да чака фамилната амнистия, когато времето, което лекува всичко, покрие и това нарушение със забрава.

*

Бащата на Лола, старият Зец, не може да ме гледа. Белградски адвокат с умерен престиж и добре уредена кантора недалеч от големия пазар, олицетворение на здрава среда, стъпил с двата си крака на тази земя, той, както и всички бащи, се е надявал, че и двете му дъщери ще се омъжат за хора като него. Ако поне малко е вярна тази скапана полу-теория, че дъщерите винаги търсели изгубените си бащи в лицето на мъжете си, то Лолиният случай я срива из основи: тя сякаш неуморно беше пробягала хиляди светлинни години в противоположна посока, за да намери някого, който и

съвсем малко да не ѝ напомня на неприкосновения ѝ баща – домашен нарцис. Що се касае до моите отношения със стария Зец, той не храни обичайната начална нетърпимост на човек, който не може да се съвземе от шока, че дъщеря му е отведена от някакъв развейпрах; от тази немилост зетъвете биват амнистирани сравнително бързо, след като докажат, че са достойни за ръката на дъщеря им или нещо подобно; старият Зец действително дълбоко и искрено не ме понася! За него съм всичко, което му е противно на тази земя; смята ме за флегма, дървен философ, полупеди, дрипльо-интелектуалец, инертен тип, авантаджия, човек без ясни цели в живота, който при това е толкова дързък, че се държи надменно. На всичко отгоре съм бил подъл, тъй като скришом съм действал неговата Лола да се влюби до такава степен, че да бъде готова да напусне и дома на родителите си, в който е можела да има всичко, което пожелае... А зад всички тези причини, зад накърненото честолюбие, че той, който е можел да намери изход от всяка ситуация и е имал планове, за които още не е имал време да ги сподели, зад всичко значи, стои още и почти физическото отблъскване на два напълно противоположни типа хора; нещо което не може да се превъзмogne нито с разубеждаване, нито с логика. Старият Зец, изпод раираната си броня, кроена от един и същ шивач, независимо от развойните тенденции в модата, надушва опасност – пред него е избледнял образец от някакъв чуждопланетен вид, безбожник, който не вярва в нито една ценност, върху която се крепи сигурността на неговата система. За него аз съм някой, с когото не може да намери абсолютно нито една обща дума. Представял си е, че всяка неделя преди обяд ще води зетъвете си в Спортния център в Кошутняк, където блестящо ще се включат в стария му отбор като два млади халфа. Вече години наред, независимо

от годишното време, той играе всяка неделя футбол със свои връстници, сред които са двама лекари, пенсиониран полковник, един професор от университета, боксьорски и други рефери, та чак и бивш футболен треньор на националния ни отбор, уволнен след несправедливо обвинение във финансова злоупотреба. След мача всички отиват заедно: лете да пият по една бира, зиме – на греяна ракия. Румените им лица се пръскат от енергия и здраве, а отвсякъде се сипят мъжки шеги, все в атмосфера на спортменска сърдечност. Наистина, как да ме отведе сред тях? Мразя футбола. Ще се спъна сам и в топката преди да ме е докоснал някой на терена. Горкият човек! Как го разбирам... Но какво да се прави? Той е винаги деен и забързан. Не го свърта. Сключва бракове, разтрогва ги, събира дългове, прехвърля имоти и наследства, разменя апартаменти, обвинява и защитава, подскача около гостите, принася жертви, разбира се в месо, и когато в града изчезне телешкото, е в състояние да кара и сто километра до някоя затънтена селска месарница, за да намери; изпразва пепелници, проветрява стаите; пръв предлага да се пеят стари градски песни и сам ръководи малък хор със своя хубав, поприглушен от тютюна баритон. През пет минути става от масата да телефонира на някого или да отговори на повикване, като същевременно се прехвърля от първа на втора телевизионна програма. Гордее се със запазено здраве, сила и предприемчивост. Някога вратар на един от предвоенните белградски отбори, малко любовчия, малко бохем, отдавна вече се е уталожил и представлява образец на порядъчност. Естествено, изобщо не му пречи разликата в социалното ни положение; и самият е започнал от нищо, с което се гордее и често изтъква в редица весели анекдоти; вероятно му пречи това, че за двете кратки, неприятни срещи, не е усетил достатъчно уважение

от моя страна, нито желание да повтoря онова, което той смята за свой изключителен подвиг. Нищо друго, освен хладна учтивост! А така му се искало да го наричам по име, да бъдем големи приятели, да ме посвети в своето виждане за покварения свят, но само че да бях половин метър по-висок, да бях по-мускулист, як, претъпкан с мъжествена простота като него, да нямах съмнително лисиче лице, което "никога не знаеш какво мисли!", изобщо, ако не бях всичко, което съм – щях да му бъда вместо син, какъвто той толкова е желал, докато все пак не свикнал с двете дъщери. Този човек сякаш изсмукваше цялата енергия, която трябваше да поддържа останалите в дома му. Старата Зечевица, бивша красавица (Мис Най-хубави крака от бала на гребците в Блед през 1939 г.), е в неговата сянка. Живее съвсем откъснато. Всеки петък в осем отива на редовната вечеря с ято кресливи белградски птици на понапреднала възраст, които идват на тези носталгични седенки, излезли направо изпод фризьорските каски, а косата им дими от ондулацията. По тях блещука злато – утехата на повехналите. Като че ли между нея и Лола има някаква стара нетърпимост, която води начало още от времето, когато малката Лола е била в нейния корем и разваляла безупречната ѝ линия на гребкиня. Весна, по-малката сестра, има много по-голям успех пред родителите си. Като баща си, и тя има най-лошо мнение за мене. Защо ли се занимавам с тези така банални, традиционно заплетени семейни отношения, които могат да послужат само за написване на някаква скучна хроника за разпадането на средните белградски семейства? Само за да убия някак си времето пред Лолиния дом на Булеварда на революцията, докато тя събира багажа си под ледените погледи на сестра си и майка си, които стоят на вратата. Старият Зец се е затворил в стаята си и не желае повече да я

види. Лола за последен път оглежда стаята, в която е отрасла от бебе, донесено от родилния дом, до жена, която и сама скоро ще ражда. Поделяла я със сестра си и сега ѝ отстъпва по-хубавия креват, онзи, закътания, в ъгъла на стаята, за който Весна толкова е копняла. Подарява ѝ също и своя дял от грамофона, както и частта от акциите, вложени в трите африкански приложения, които заедно са получили за подарък от някакъв клиент на баща им. Кой ли е измислил, че приложенияте били "фрески за номади"? Притежаваме много по-малко от едни номади. За какво са ни тези приложения? Нямаме свободна стена, на която да ги окачим. Поточно, нямаме нито една от възможните четири стени. Лола тъпче нещата си в един сак. Няколко книги, няколко чифта джинси, няколко играчки, с които не желае да се разделя. Прави си сметка, че с тях ще играе дъщеря ни. Австралийското мече коала с лъскава тъмна козина и копчета за очи, стърчи от полузатворения сак. Учудено е, че се мести. Бедният Кло-Кло! И той отива в лагера на бегълците, сред бездомниците. Накрая Лола взема настолната лампа, на чийто абажур от пергамент е нарисувана стара карта на света. Забелязва, че старата Зечевица и сестра ѝ гледат в лампата и я връща на мястото ѝ. Излиза мълчешката от своя, сега вече бивш дом.

"Когато решиш да се върнеш, твоята стая те чака!" – казва майка ѝ.

Не ѝ отговаря. Минава край нея и скоро чувам, добре познатия звук на токчетата ѝ по стълбището. От край време ми се е струвало, че Лола, докато слиза, всъщност свири с токчетата си на някакъв бетонен ксилофон.

- Тук съм! – казва. – Удари ме, ако заплача...

*

Първата брачна нощ прекарахме в една каюта на кораба "Загреб" на савското пристанище. Чак до сутринта през тънките дървени стени до нас достигаха препирните на покерджиите от салона. Чуваше се свистенето на сифон за сода, дрънченето на веригите и тъжното скрибуцане на пантите на някаква откачена врата. И все пак, въпреки че бяхме на котва, на това сватбено пътешествие имаме чувството, че плаваме нанякъде и че сутринта ще се събудим в морето. Събуди ни диво блъскане по вратата. Портиерът беше довел милиционерски патрул, за да провери документите ни. От отворената врата ни гледаха четвъртити лица с облещени очи. Показах им удостоверение за граждански брак и те разочаровани напуснаха каютата, без да се извинят за нахлуването. На сутринта, напуснахме този кораб-хотел и започнахме да търсим квартира. През време на съвместния си живот сме сменили трийсет и седем стаи и апартаменти под наем, борейки се до последен дъх от всяко място да направим онова, което се нарича дом. Този номадски живот, пълен с унизителни изпитания, ни принуди да забравим какво сме притежавали някога.

*

Нека остане записано, че сега сме младо семейство без деца. Нека останат записани и адресите на даваните под наем стаи и това, че свихахме първите си любовни гнезда под чужди покриви, в странични стаи, задръстени с овехтяла, непотребна покъщнина. Това е бивша, вече изоставена сценография на нечий съсипан живот, която вони на неуспех и нищета. Това са гардероби от имитация на орехово дърво, чиято вътрешност смърди на нафталин и бял прах против

паразити. В тяхната акустика като обесени духове прозрачно се клатят и блъскат една в друга закачалки. На дъното на чекмеджетата са залепнали стари, полуизбледнели вестници, в ъглите – търкулнали се таблетки, изоставени дрипи, калъп за обувки. Повече от всичко мразим огромната кухненска маса с набъбнал фурнир, тропната по средата на стаята така, че да я заобикаляме постоянно като домашно божество. Не можем нищо да направим, за да се отървем от нея. Не ни позволяват да я изнесем някъде навън, в антрето или на тавана. През нощта това кръгло чудовище се превръща, под кóсата светлина, която прониква през прозореца, в гигантско преспапие за писма, в набраздена повърхност на фурнирно езеро. В тези стаи почти не дишаме, в тях не се движим другояче, освен на пръсти, в непрестанно вслушване в тропаци се врати, в нечия астматична кашлица, в сгромолясането на водата в клозета, в скърцането на разсъхналия се паркет... Притаени, вадим заключения от всички тези шумове: разпознаваме цялата гама от настроения на нашите наемодатели – от съскавия им следобеден сън и благословената тишина, когато не са си у дома, до караниците и гръмогласните пиянски семейни тържества, когато гостите им залитат в коридора пред нашата стая, за да напипат ключа за лампата на банята. Понякога нахълтват и в нашата стая, която, за да не помислят хазяите ни, че им нямаме доверие, никога не заключваме, макар че забелязваме някой да краде последния Лолин парфюм.

- Държали сте млади? – провиква се гръмогласно някакъв пиян гост към хазяина ни, връщайки се в кухнята. – Не знаех, че държите млади, та преди малко влязох при тях!

Това "държали сте млади?" е изговорено, сякаш се чуди, че някой в центъра на града ДЪРЖИ кокошки или теле за клане. Значи сега ние сме две млади животни. Често слу-

шаме една своеобразна драма; това е изиграна препирня между хазяина и хазяйката, очевидно предназначена за нас. Какво стрували парите, които получавали от нас за наем? Нищо! Мизерия! Подхвърлят ни, че прекалено сме се застоявали в стаята, докато другите наемодатели имали много повече късмет със своите млади, които само преспивали и още рано сутринта заминават на работа...

– Не ти ли се струва, че е бремна? – пита хазяинът.

– Само това ни оставаше! – отговаря тя. – Тука няма да търпим никакви дечурлига!

Дават примери, в които се появяват неблагодарни млади семейства, които, след като им се роди дете, не желаят да напуснат квартирата, та собствениците трябвало да викат дори милиция да ги изхвърли или си разрешавали целия случай с брадвата. Те избират последното средство и се наговарят как да го използват. Хазяинът напомня, че има пищов. Възбудени от всички комбинации, които им напират в главите, подгрети от пиене и скука, започват да се обвиняват един друг за грешката, че са ни взели на квартира. И въпреки книгите на масата (Стендал, Чехов, Кафка, Фицджералд, Уулф. Хемингуей, Екзюпери, Селинджър...), които постоянно ни напомнят, че някъде съществува и друг свят, към който може би принадлежим, и въпреки цветните плакати на Ер Франс, които крадешком отлепвахме посред нощ от стобори и колони за обяви и лепяхме по стените, за да закрием оформилите се с леонардовско въображение петна от влага и плесен (на тези афиши греят златните кубета на Свети Василий Блажени, индийски храмове се оглеждат във вода; тече блестящата автомобилна река по "Шанз-Елизе"); всъщност наивен опит чрез стената да офейкаме от ежедневно мизерия, в която несправедливо сме попаднали, значи въпреки тази бедняшка инсценировка, която плюс

няколко конски кестена с чудно лъскава обвивка и букет топчидерски червени листа в празен буркан от конфитюр, трябва да преобрази бърлогата за наематели в романтично гнездо на двама, които познават шифрите на тайната романтична красота – а всичко това е многомесечен труд на малката Лола, която, въпреки доста издутия си вече корем, пожертвователно балансира върху два стола, поставени един върху друг, за да спусне от средата на тавана калдеровска скулптура от оцветени картончета върху конструкция от спици на стар чадър; въпреки всичко това, ние двамата сме натикани в ужасното еднообразие на онази детска приказка за Хензел и Гретел под унизителната власт на старата вещица. Все повече се убеждаваме, че разумът, чувствителността, склонността към четене на книги, добротата... не струват нищо и нямат никакъв смисъл; сякаш градът ни е завладян от някакво гуляйджийско варварско племе, много по-силно и жизнеспособно от нас, които сме размекнали волята си с преголеми дози филми, картини и букви – декаденти още от млади, паднахме под тяхното робство, от което няма избавление. За кой ли път обсъждаме идването на нашето бебе на този свят: трябва ли да му позволим, да дойде тук, на тази планета, в тази страна, в този град, в който не притежаваме нищо, дори и най-бедното стайче, за което да кажем, че е наше!

Забелязал съм, че никой не мрази така искрено децата, както белградските наемодатели и че сигурно нито един вестник по света не отпечатва толкова обяви против децата, както нашите. Трудно е, именно, да се намери и най-малката обява, в която да се предлага място, бежарска стаичка или апартамент, без да завършва с думите: "*нямаме пред вид деца*", "*деца изключено*", "*дава се само на брачна двойка без деца*", "*никакви малки деца*", "*деца нежелателни*"... Откъде

толкова неприкрита искрена нетърпимост към децата? Може би заради мебелите? Предполага се, че ще издраскат покъщнината, ще нашарят стените... Заради тишината ли? Малките деца често плачат! Ако бях бъдещо бебе, казвам на Лола, и ако можех да реша къде да се родя, Белград щеше да бъде последното място на света, където щях да пожелаая да ме пусне щъркелът! Този град е пълен с изнудвачи, на които никой нищо не може да направи, но които дори и не прикриват омразата си към децата. Тъй като вършат това открито вече десетилетия наред, всички вече са свикнали с техните обяви; никой не открива нищо чудно в тях и ги смята за напълно естествени. Сигурен съм, че в Дания например, тези чудовища, печелещи от чуждото нещастие и беда, поставяйки при това и такива противоестествени закони, отдавна вече щяха да са в лудницата, където им е мястото. Тук изглежда съм луд само аз, защото само на мен ми е чудно това!

- Хайде да се махнем оттук, моля те! Боя се... – хлипа Лола в ръкава ми, но аз съм парализиран; не мога да ѝ помогна. Как и къде да отидем, след като сме предплатили на хазяите за половин година и сега сме почти без динар? Те пък разиграват своите скандали само и само да напуснем преди срока. В този случай не трябва да ни връщат пари. Трябва да запазим нерви. При това, навън вали едър мокър сняг, който, щом падне, се превръща в пихтиеста ледена каша със сивожълт цвят. На двойния прозорец липсва външното стъкло. Слагаме вместо него картон, който бързо се навлажнява, огъва се и пада. Деня прекарваме главно в кревата, завити до брадичката с юрган, от който пада вълна. Печката палим със стари вестници и щайги от южни плодове, които събираме по пазарите. Купихме половин тон въглища и за две седмици си възвърнахме сигурността. Ко-

гато свърши, предложих на Лола да се разделим временно. Тя може да се върне у дома си, когато пожелае. Достатъчно е само да позвъни на вратата. Аз все някак си ще се оправя. Навикнал съм на движение в живота, умея да "гостувам" у приятели, мога пак да се върна в студентското общежитие да квартирувам нелегално. Докато бях сам, никога не ми е пречело, че съм бекаряин. Мога да живея с един куфар, в който има няколко книги, четка за зъби, пуловер и риза. Мога дори и без всичко това! Мога да живея с ръце в джобовете. Но нашето бебе трябва да се роди и ние сме отговорни за него. Тук свършва гордостта ни. Ще се предадем на противника заради неговото бъдеще. Но само за кратко. Само временно, докато не измислим нещо по-умно, докато нещата не се оправят. Не мога повече да гледам как Лола се мъчи. Признавам, победен съм. Предавам се!

Действително, тази зима достигнах самото дъно на поражението. По-дълбоко не можеше да се падне.

Не познавах добре Лола; вместо да заплаче заради скорошната раздяла, която очаквах и бях готов да бърша сълзите ѝ с целувки, тя пребледня от гняв.

– Ти можеш да отидеш, където си искаш! – каза ми тя. – Аз оставам! Те само това и чакат – да се върна и да призная, че са били прави! Само това! Че цял живот са били прави! Ама няма да ме гледат в този филм!

Стана от леглото и, загърната с одеяло като Жана д'Арк, се изправи високо над мене в полумрака на стаята, а очите ѝ святкаха с див блясък, след това с трясък отвори вратата, изтича в коридора, нахълта като фурия в кухнята, където хазяинът и хазяйката в момента разиграваха своята драма за младите, и кресна така силно, че двамата клетници просто се вкамениха от страх.

– Стиииииииигааааа! – извика тя. – Вече с дни слуша вашите дрънканици и само се питам, кога най-сетне ще престанете! Оставам тук до пролетта, а преди да си изляза, ще заколя със зъби някого от вас двамата, докато спите, и ще ви запала къщата! Да знаете!

- Тя е... тя е... луда! – измънка хазяинът, повярвал в заплахата ѝ.

Оттогава ни оставиха на мира.

*

Онази голяма кухненска маса, с която не знаехме какво да правим, най-после послужи за нещо полезно. Покрихме я с чаршаф, вместо с покривка, а под нея Лола настани тайната си кухня, тъй като според договора, нямаме право да готвим в стаята. Купихме си електрически котлон с две плочи, една тава, тенджерата под налягане, обикновена тенджерата и две чинии. Прибори за хранене крадахме, откъдето завърнем. Солницата е от кафене "Манеж", комплектът за олио и оцет е от "Трите грозда", пепелниците са от "Мажестик", две красиво изработени, недействително тънки чаши за коняк "Наполеон", са от "Метропол"... Всички тези неща, задигнати тайно от масата, незабелязано изчезват в ненаситната Лолина чанта. Те придават известна изящност на скромните ни обеда. Лола се вмъква под масата и така скрита приготвя спагети а ла болонезе. Същевременно на другата плоча успява да сготви извънредно вкусна супа от пилешки концентрат от пликче. Десерт: целуваме се на кревата под звуците на органа – "Корал, прелюд и fuga" от Сезар Франк се носи от дрезгавия радио-апарат. Пием "Банатски ризлинг". Докато готви, Лола облича зимното си палто и отваря прозореца, за да изчезнат всички съмнителни

миризми. Съдовете и чиниите мием през нощта, в банята, когато всички заспят. Специализирах се в измиването и на най-загорялата тенджерка каторжнически безшумно. И въпреки оскъдното меню, нашите обеда и вечери са истински малки тържества, с хартиени салфетки и непременно запалена свещ. Старая се Лола незабелязано да получи по-големите и по-хубави мръвки (когато има месо на масата), тъй като трябва да яде за двама, често се препираме дълго над недокоснат шницел кой да го изяде, докато не изстине. Струва ми се, че не съм женен; само си играем, на брак, обеда, вечери, спане, любов... Единственото нещо, което действително е обезпокояващо, е тайнственото съдържание на Лолиния стомах, който ден след ден все повече наедрява. Нещо в него сякаш диша, нещо в него сякаш си движи, когато опра ухо на обтегнатия тамтам на нежната Лолина кожа, набраздена от едва забележими бели ивици. Лежим, прегърнати и измисляме много имена за момчета и момичета.

*

Днес подписах капитулация. Ще работя като помощник-куриер в ЗУКИД, Съюзното Заведение за ускоряване и координация на интелектуалните дейности, голямо учреждение на "Славия", за което никой, та дори и онези, които работят в него с години, няма да могат със сигурност да кажат с какво се занимава. Ще разнасям кореспонденцията из града. Значи, с мене е свършено! Продадох свободата си заради Лола и бебето, което очакваме. Но това дете ще се измъкне! Ще има всичко, което заслужава. Доброволно ще послужи като гориво за ракетата, с която ще се издигне нависоко, нависоко... Повече не можех да гледам как Лола от ден на ден все повече крее. Лекарят каза, че са й необходими

месо, салати, пресен агнешки дроб, много плодове... Самозалъгах се с прозрачни хитрости; всяка сутрин излизах из града, сякаш отивам на работа. Бръснех се, обличах се, пиех сутрешното си кафе с Лола, целувах я по челото и се отправях пеша, за да си спестя от тролейбуса. Какво правех ли? Отбивах се при работещи приятели, пиших молби и стоях на опашки пред безброй врати, след което се връщах в нашата квартира с малко пари, които изкопчвах от познати. Така вече не вървеше. Допрях самото дъно. Неочаквано ми помогна човек, чието име дори не знаех. Философа! Познавах го бегло от Факултета, където няколко години правеше кафе за студенти и преподаватели и така се издържаше. Минаваше за гениален хиромант. В миниатюрната му чайна в мансардата на Философския факултет не можеше да се стъпи от красавици, които изпиваха безброй кафета в очакване да дойде вдъхновението на Философа, за да им гледа на обърнатата чаша или длан. "Не е да не разбирам изобщо нищо от хиромантия – призна ми той веднъж, – научих по нещичко оттук и оттам, най-много от "Вечния календар", но не е там работата: нямаш си понятие колко обичат да слушат за себе си хората! Обикновено им предсказвам приятни неща, а за да звучат колкото се може по-убедително, прибавям някоя безобидна болест или по-незначителен недостатък, всъщност положителна черта, която се среща у всекиго. Наблягам на изключителната линия на успеха, таланта или непрекъснатата линия на живота, а у някои откривам, дори и Соломоновата звезда или Лунния пръстен! Когато не открия нищо подходящо, все още на разположение остава Венериният хълм, изключителната еротичност, таланта за любов... Кой го няма?"

Имах късмет, че се натъкнах на него в "Руския цар", където всяка сутрин около десет часа се събират двайсетина

белградски куриери от най-големите учреждения и предприятия. Вместо всеки от тези нещастници да обикаля двайсетина сгради, пръснати из целия град, те просто си разменяха кореспонденцията, изпиваха по някоя чашка и отиваха да си вършат личната работа; някой на сутрешна прожекция, някой у дома си или на Калемегдан. Живееха като богове! Като ме видя в окаяно състояние, целия мокър, защото невнимателно се бях приближил до края на тротоара, та един тролейбус ме заля с истински порой мръсна вода, Философът се съжали над мене заради състоянието ми и ме попита какво ми се иска да работя. Когато на човек са му мокри краката през ноември, готов е на всичко. "Мисля, че имам; нещо за теб..." – каза той и ме заведе в ЗУКИД, където безспорно беше най-любимата личност. След два дена отидох на работа, сух и изгладен. Но преди да се впусна в описание на дните си в това омагьосано ведомство, трябва да разкажа как Философът попаднал в него. Този разказ, значи, заслужава да бъде отбелязан...

*

Цели три години моят приятел търсел работа. Навсякъде го приемали добре, разговаряли с него, дори го черпели с плодови сокове, а след това му съобщавали у дома (докато още имал постоянен адрес), че за съжаление не отговарял на необходимите условия и че на негово място бил приет друг кандидат. По-хитрите фирми му оставали и искрица, надежда, бойки се да не ги съди за фалшифициране на конкурса; казвали му например, че през есента очаквали голяма реорганизация и откриване на нов щат и че тогава абсолютно сигурно щели да имат и него пред вид.

Забелязал съм например, че никъде чиновниците не се плашат така, както у нас, от образовани хора! Щом се появи някой с диплома за висше образование, всички онези, които нямат нищо завършено или пък уж са завършили някакви съмнителни учебни заведения, чиито имена само измънкват, а никога не изговарят високо и ясно, виждат в него истинска опасност за положението си – почти лична обида! Дори и в просветата, където, ако не другаде, то поне там, би трябвало да се цени знанието, един безработен гимназиален учител, който копнее за каквото и да е място, трудно го приемат за начален или прогимназиален учител или възпитател, заради **ПО-ВИСОКА КВАЛИФИКАЦИЯ!** Чиновниците са измислили и чудесен израз за такива случаи: "НАДРАСЪЛ е нашето работно място!" – обикновено с това се отправя онзи, който им пречи. На всеки директор ще му е неприятно да има секретар с по-високо от неговото образование; затова ще търси някого, над когото ще изпитва превъзходство. Също така дипломираният инженер в никакъв случай няма да получи работа като обикновен техник, който се назначава с конкурс – в тази негова готовност да приеме по-ниска длъжност от онази, която заслужава, всички виждат замислена хитрост първо да се вмъкне в предприятието, а след това да настоява за някое място, което вече е заето от някой служител.

Нещастният Философ, който защитил дипломна работа на тема "Отношението между битието и небитието в Хайдегеровата философска система", постоянно получавал един и същ отговор:

"За тази длъжност за съжаление не ни е необходим висшист, а някой със средно специално образование. Не можем да плащаме на висшист..."

По някое време останал без всякакви средства за съществуване. Не смеел вече да се мерне пред очите на хазйката си, на която дължал наем за два месеца, та затова спял, където завърне, предимно на една маса във Философския факултет, където някога правеше кафе с такъв успех. Най-често и най-упорито отивал в ЗУКИД, където вече с месеци лежала молбата му за назначение, в нечие чекмедже – изобщо не можел да установи в чие! Така или иначе, бил без работа и подслон при лошо време, а из дългите коридори на това учреждение, в сградата, където са настанени най-различни фирми, представителства, ведомства, бюра и кантори, както и редица организации с тайнствени названия, никой не му обръщал внимание, можел да се излежава колкото си иска по тапицираните канапета, поставени на всеки етаж.

И така, както си седял една сутрин в едно фоайе (дори не знаел на кой етаж) и тъпо се взирал в дъното на коридора, изведнъж от някаква канцелария изскочил раздразнен човек с тиранти, по мокра от пот риза, и започнал да се оглежда наляво и надясно:

- Виждал ли си нашия куриер? – обърнал се към Философа, който спокойно седял в положение "йога", калявайки нервите си.

- Никой не е минавал оттук... – отговорил той.

- За бога, останах без цигари! – казал ядосано човекът.

- Позволете да ви купя... – измънкал Философът и взел парите, които му дал човекът. –Ще запомня: два "Кента" и кибрит!

- Само че побързай! – извикал му човекът и се изгубил бързо в стаята, от която току-що бил излязъл. Философът се приближил да види кой номер е, за да го намери след това.

На вратата със ситни златни букви пишело: "ГЕНЕРАЛЕН ДИРЕКТОР".

Веднага почукал и на съседната врата, зад която седели трима навъсени чиновници:

- Извинявайте, че ви безпокоя... – казал, – но отивам да купя цигари на директора, та ако ви трябва нещо.... може би ще искате да ви донеса закуска?

- Четвърт кило бюрек с месо! – изгърмял като топ първият служител. – И внимавай да на бъде блажен!

- На мен айрян и милинки! – казал вторият.

- За мене нищо, но щом като излизаш, пусни ми фиш за тотото! – казал третият.

Всички му дали пари и той изтичал да изпълни поръчките. Купил два "Кента" и кибрит, четвърт кило бюрек, айрян, милинки, пуснал фиш за тотото. И директорът, и онези тримата служители му казали да задържи рестото.

На следващата сутрин разширил услугите и в съседните канцеларии. Капнал от разнасяне на сандвичи, кренвирши, нарязан хляб. ("На едно място двеста грама, на едно място четвърт кило, на две места по сто и петдесет грама и на пет места по триста!"), сутрешни вестници, които миришат на току-що отпечатано мастило, мляно кафе, хартиени кърпички, батерии за малки транзистори, с които служителите си съкращават времето, чайни бисквити от сладкарницата на ул. "Сремска", лекарства за диабет и още триста чудеса. Скоро вече обслужвал целия ЗУКИД, а продавачите наоколо го запомнили като най-добрия клиент. Служителите свикнали с него. Било им трудно и да си представят как са живеели преди да се появи той в тяхното учреждение и да им облекчи предобедното заточеничество. Понякога вършел и други видове услуги. Занасял в дома на заместник-директора остатъци от месо и кости от столовата

за неговия пекинез. Жената на секретаря на ЗУКИД, на която веднъж купил сирене, му предложила по десет хиляди динара за всяка информация за това дали известната Рижокоса влиза и колко време се задържа в канцеларията на мъжа ѝ. Секретарят му давал двойно само и само да не казва нищо. Боядисал и няколко апартамента на дребни чиновници, а постоянно им помагал при пренасяне. Всеки петък вечерта гледал малките деца на Личния състав, тъй като той излизал с жена си на вечеря. Станал своего рода ведомствен сарафин – разменял купони за храна, които се дават на служителите на всяко първо число, за пари, удържайки двацет процента като комисионна. Той, който години наред бил без грош, сега всеки ден носел в джобовете си пачки банкноти, пускайки в постоянно обръщение малкия си капитал, като ден след ден го увеличавал.

С една дума, моят приятел Философа станал необходим. Вместо да се размотава в очакване да одобрят молбата му, тичал по коридорите на ЗУКИД като прероден, с ръце, заети от пакети. Влизал в канцелариите без да чука, винаги и навсякъде посрещан с въодушевление. Едва смогвал да погледне длан или чашка от кафе, толкова работа имал. Красели го рядката му изпълнителност и дискретност. Дори кредитирал много от склонните към прахосничество, от първи до първи, та му връщали заема, щом получили заплатата, естествено, винаги повече, отколкото му дължали! Макар че отдавна вече са премахнати разсилните, адютантите, шутовете и, изобщо, лакеите, у хората още не е умряло желанието да имат свой слуга, когото строго, но справедливо да командват. Забележете и сами как и най-свободолюбивите духове бързо свикват да заповядват на шофьора или портiera, естествено, когато го получат! Как спокойно си ги оставят по цял ден да кибичат в колата, докато те спят след

обеда или се разтакават на вечеря с делови приятели! Нима са малко онези най-изискани интелектуалци, които се обръщат към селяните, пощаджиите, боклукчиите, шофьорите на таксите и носачите на ТИ, забравили за доброто възпитание, което използват само пред равни? Мнозинството хора приемат чуждите услуги като нещо съвсем естествено. И към Философа се обръщали на ТИ, но той не се сърдел, нито пък протестираше. Дори от все сърце се мъчел да наваксат онова, от което ги лишили всичките революции от френската, та до нашата. В обществото на равноправните, което официално се е отрекло от експлоатацията на чуждия труд, той доброволно се съгласил да се лиши от освобождаващите човека привилегии, усетил как у всеки служител, дори и у онези, най-низшестоящите, тлее древното желание някой да им събува обувките и да ги чеше под плешката. Нуждата от разсилен изглежда била толкова силна, че цяла година никой в ЗУКИД не попитал, дали Философът е техен служител и от кой отдел е. Генералният директор така или иначе не познавал всички ЗУКИДОВЦИ лично. Нима може да се очаква от капитана на някой презокеански кораб да знае името и фамилията на мияча в кухнята? Виждайки как Философът влиза всяка сутрин в директорския кабинет, без да чука, всички го смятали за негов доверен човек и били дори поласкани, че се съгласява да носи и на тях закуска. Впрочем, чиновниците отдавна вече знаят, че в подобни учреждения не трябва много-много да се разпитва кой какъв е, тъй като това любопитство може да се обърне срещу онзи, който вре носа си там, където не му е работа. Най-добре е, казват, всеки да си гледа работата! И така, когато Философът един ден се оплакал на Секретаря, че нямал къде да спи, онзи бил щастлив, задето не заплашва като останалите без жилище, че щял да "изнесе във вестника" или в съда цялата работа, а

само пита може ли да преспи на кожения диван в Архива. "Как да не може! – зарадвал се Секретарят от удивителната му скромност и така рядката днес честност. – А пък аз ти обещавам, че при първото раздаване на жилище ще бъдеш първи в списъка!"

Така нощните пазачи получили специално нареждане да пускат Философа в сградата по всяко време на денонощието. Завивал се с държавното знаме, а се къпел на чешмата в тоалетната. Малкото си лични вещи държал в някаква огнеупорна каса, която от години не била използвана. Когато из ЗУКИД започнало да се шушука, че Философът всъщност бил предрешено ченге, което през деня уж разнася закуски, а нощем ревизира сключените сделки на фирмата, любезността към него се удвоила. За да му направят колкото се може по-добро впечатление, давали му двойни бакшиши, правейки му далечни намеци за необикновено опасната му работа. Започнал да получава купища анонимни доноси. Всеки пишел против всекиго. С тяхна помощ навлязъл още по-дълбоко в заплетените отношения в ЗУКИД, където всеки бил шантажиран от другите.

Личният състав направо изпаднал в шок, когато разбрал, че изобщо не е назначаван в тяхното учреждение. Било опасно да го оставят неназначен.

Това се случило точно една година след първата му среща с директора. Извикали го да уточни кога мисли да ползва годишния си отпуск.

- Какъв отпуск? – учудил се той. – Не съм уморен...

Личният състав му обяснил, че всички служители трябва да ползват годишен отпуск, който им се полага по закон, на което Философът спокойно му отговорил, че изобщо не е назначен.

- Че от какво живееш?

- Хората ме черпят, дават ми бакшиш... – срамежливо отвърнал той. – Тук работят добри хора!

Така и Личният състав най-после повярвал, че мнимият куриер е ченге! Не се издал, че знае за това. Защо пък точно той да разкрива цялата работа? След кратко съвещание с директора, всичко се решило бързо и без шум. И въпреки висшето му образование, което в ЗУКИД пречело повече, отколкото където и да било, шефовете проявили удивителна човешка търпимост и затворили очи пред дипломната му работа за битието и небитието в Хайдегеровата философска система и назначили Философа като куриер. Същата година получил и жилище, което от време на време предоставял на влиятелни ЗУКИДОВЦИ за любовни срещи. В замяна те му купили мебели с множество будоарни детайли и заредили барчето с вносни напитки. Скоро станал шеф на всички куриери във ведомството, но не забравил за тежките дни, през които бил преминал. Съжали ме и така станах един от дванайсетте им служители. Единствен аз пък го познавах от бохемските му дни, когато продаваше кафе и гадаеше на длани. Защищаваше ме доколкото можеше, от носталгия. Не трябваше като останалите куриери да тичам из града: в началото водех Книгата за пратки.

*

"...В момента температурата на въздуха в Белград е 24 градуса. Влажност: 92 процента. Атмосферно налягане: 728 милиметра. Духа югоизточен вятър със скорост от пет до седем метра в секунда, временно на места и до осемнадесет метра в секунда." (Студио Б).

Отивам на работа. По лицето си чувствам топъл, влажен вятър, който сякаш носи чума. Той истерично ме шама-

росва отядно. Налягането ми пробива темето; иска да изсипе мозъка ми на тротоара. Докато отивам на редовното си изтърпяване на присъда, поглъщам безброй малки, на пръв поглед случайни и незначителни произшествия и сцени, които ще консумирам, мислейки за тях по време на предобедното си заточеничество. Откъде ли се връща в шест и половина тази съннена кестенява кобила с вечерна рокля? Проследявам блудната ѝ трескава походка; най-вероятно, след някое развлечение е преспала в чужд креват. Любовникът ѝ сигурно е заспал с облекчение. Не е било нужно да я изпраща, нито да ѝ поръчва такси... Продавачът на семки, леблебия, сусам и фъстъци:: виж го, решил да забогатее! Всеки спечелен динар го изпълва с нова енергия. Не е сам. Зад него са земяците му: мургави, усърдни и упорити мъже, които залагат на него. Той е човек на място! Иска да успее и ще успее. А после?

Тези трийсет и пет минути ход до канцеларията са единствената свобода, на която се наслаждавам. Принадлежат само на мен. Минавам покрай кафенетата, в които хубаво ще е да можех да се отбия, защото са още чисти; покривките колосани, пепелниците празни, въздухът невдишван... Мисля си колко ще е приятно да намеря някое място на открито, някъде в покрайнините, може би близо до Хиподрума, където има и дървета, някакъв съвсем обикновен бюфет с три маси, изнесени на тротоара; да се облегна на бялата грапава стена и да не мисля за нищо, да не искам нищо, нищо, нищо, нищо, нищо, нищо, нищо, само да седя под липите и да съществувам!

Изучавам, нравите на отделните часове. Завързвам дългогодишни неми познанства. Продавачът от будката ми подава мълчешком вестник и цигарите, които пуша. Шофьорите на таксита ме поздравяват като стар познат. Човекът

зад кантара за точно тегло ми кимва с глава. Когато имам малко повече време, на връщане у дома, прелиствам книги на улицата. Сприятелих се с аквизитора, който ми ги дава назаем, за прочит. Понякога разговаряме за литературата и живота, докато край нас тече забързаната река от пешеходци. Може би не живея толкова лошо, колкото ми се струва?

*

За пръв път го видях преди десет години под чинарите пред "Трите грозда". Тогава те бяха трима. Той, преждевременно побелял дългуч с лице на вечно смеещ се, неговата феерична женица, изискана, въпреки въздългите ръкави на очевидно наследеното зимно палто, и дванайсетгодишно момиченце, едно от онези умни и тихи деца, които неочаквано разцъфват в истински хубавици. Продаваха книги. Малката им книжарница, всичко на всичко петдесетина тома, лежеше прегледно подредена по ниската ограда на покритото с плочки малко издигнато място, където лятно време поставят масите от кафенето. През март посетителите все още седяха вътре поради студа. Някъде около пет часа след обед се надигаше буря. Източният вятър трупаше над Устието тежки черни облаци. Скоро щяха да изсипят мокрия си товар над Белград. Минавах край "Трите грозда" точно в момента, когато вятърът – този повърхностен читател – започна нервно да прелиства книгите с меки корици, а първите едри капки паднаха в прахта, която тозчас жадно ги попи.

Мъжът, жената и момиченцето събираха бързо книгите в, куфара, изплетен от лико. Спрях се като омагьосан и наблюдавах тази трогателна сцена. Нарездаха мълчаливо книгите, изцяло заангажирани от работата си. От време на

време човекът вдигаше загрижен поглед към голите корони на чинарите и продължаваше да спасява богатството си. От това как работеха – със съвършено съгласувани движения – се виждаше, че са рядко задружно семейство. Бащата уговаряше момиченцето да се скрие под навеса на "Политика", но тя упорито продължаваше да му подава книги. Не знам защо си спомних за Светото семейство и оттогава сцената приближане на книги под дъжда остана съхранена в спомените ми като едно от изключително чистите неща, които с години пазех като някакви чудодейни талисмани и ги изваждах от паметта си само в краен случай, когато започне да ми се струва, че безвъзвратно съм се натикал в задънена улица. Ето тогава Светото семейство ми помагаше да преживея някак си лошите дни и да си възвърна изгубената вяра в щастието. Извиквах отново тази отдавнашна картина на приближаващата се пролетна буря, минувачите, заплашени от дъжда и злокобния вятър, развял листите – и малкото тричленно семейство, което, затворило най-сетне плетения си преселнически куфар, изтичва под стрехите надолу по улица "Македонска". И до ден днешен не съм видял трима човека, посветили се толкова един на друг. Сякаш са свързани от една обща тайна, сами сред забързаната тълпа, лагеруваха сред неприятелския стан на нечитателите. Стоях и размишлявах: и тримата ли продаваха книги или майката и дъщерята бяха предугадали лошото време и изтичали от къщи да помогнат на бащата да не се намокри и да спасят малката си подвижна книжарница? Както и да е, проследих ги с поглед, чак докато не се изгубиха, скрити зад завесата на дъжда, съвсем омагьосан от тази неочаквана сцена от доброта, която ми подари месец март. Не усетих как съм се намокрил до кости.

Следващия път, когато го заварих на същото място, беше сам. Спрях се да прегледам книгите. Човекът продаваше няколко енциклопедии, събрани съчинения на сестри Бронте, избрани съчинения на Достоевски, голям илюстриран наръчник "Книга за всяка жена", две готварски книги, комплект книги на Луис Бромфийлд, "Светът на чудесата" на Уолт Дисни, "Брем – животинското царство" и Жорж Сименон в десет книги, с меки корици. Трябва да му се признае, че засадата беше поставил на най-подходящото място! Колкото и малко да се чете у нас, пред "Грите грозда" все пак минава най-начетената част от Белград. Това са журналисти, коректори, редактори и служители от радиото, телевизията и редакциите на два вестника, а "Грите грозда" открай време са дневната им борса на информация. Мъжът седеше на онзи същия плетен куфар, който бях видял по време на миналата буря. На лицето му потрепваше добродушен, търпелив израз на човек, който вижда пред себе си реката на времето. И макар че Сава е далеч от тази част на града, струваше ми се, че е седнал да лови риба.

От този ден често се спирах да поразговарям малко с него. Нещо непреодолимо ме привличаше у този спокоен петдесетгодишен човек, който сред истеричната врява около стъклените входове на "Политика", където сновяха, договаряха се и се одумваха славни репортери; невротичи, завинаги отровени от миризмата на печатарското мастило; пияници и хитри коментатори, доживели безброй смени на онези, за които бяха писали; влиятелни редактори в сянка и други, тепърва започващи да правят журналистическа кариера, минавайки през трупове; онези, които бяха вдигнали ръце от всичко, и пенсионирани словослагатели, които нямат сила, да се откъснат от издателството, където са прекарвали цяла вечност – седеше спокоен като монах от някакъв таен Орден

на книгата, като едночленен оркестър на Армията на спасението, който предизвиква угризения на съвестта у минавачите, без да върши абсолютно нищо, освен че съществува и изглежда така, както си изглежда: малък оазис от спокойствие и мъдрост на тротоара, по който със звън се търкалят монети и временни успехи.

Имаше дълги периоди, когато не го виждах. Вероятно продаваше стоката си из провинцията, а след това внезапно се появяваше на най-неочаквани места – веднъж дори и пред самия вход на Зоопарка! Няколко пъти го срещах на панаириците на книгата. Разхождаше се между щандовете и четеше заглавията, помъкнал като някакъв книжарски Сизиф онзи свой легендарен плетен куфар или не много по-лек кожен сак. Спираше се за миг край някое ново издание и набожно го взимаше в ръце. В това движение имаше толкова преклонение и тиха преданост, че завиждах и на писателя, и на книгата, която държеше между дланите си.

Но най-често го срещах по канцелариите и във фоайетата на учрежденията от "Славия" до Калемегдан, които обикалях като куриер. Обикновено излагаше книгите близо до портиерната (когато не го пускаха да влезе по-навътре в сградата), в столовите или по коридорите, на стълбищните площадки, а преди всичко обикаляше по етажите и подреждаше малката си библиотека на някоя свободна маса или по килима. Имаше нещо фокусническо в тази сцена: пътуващ продавач на книги и натрупалите се около него служители, нещо, което надхвърля работата на обикновения търговски пътник. Сякаш нехаеше за процентите от продажбата – даваше книги при безумно изгодни условия: на изплащане, с големи отстъпки, дори и без първа вноска и всякакви формалности, вярвайки, че никой от купувачите няма да го излъже. Веднъж видях със собствените си очи

как предостави избраните съчинения на Франц Кафка на един млад стажант първо за четене, а ако книгите не му се харесат, предложи му спокойно да ги върне; щял да ги приеме обратно! Изглежда книгите за него бяха много повече от обикновена стока. На безкнижното чиновническо множество като че ли подаряваше някакво тайно оръжие, с което един ден да се опълчи срещу насилието на канцеларщината. "Ако четат, може би няма да повторят грешките на своите предшественици! – повери ми той веднъж, докато пиехме кафе. – Ще станат по-добри. Но те, за съжаление, четат толкова малко..." Сякаш, внасяйки книгите на славни бунтари в тези административни бастиони, в които често не прониква нито дневна светлина, нито будна мисъл, лека-полека оправяше света. По това приличаше на онези скромни монаси-францисканци, странстващи по италианските градове, които като просяци събирали в касички подаяния за строителство на някой храм, който няма да видят приживе.

Когато след няколко години мълчание спечелих доверието му, започна по малко да ми се изповядва. Бил като мене дребен чиновник, но един ден му се усмихнало щастието – предложили му да стане аквизитор.

- Признавам – каза, – беше ме страх от свободата, но същевременно ми се предоставяше чудесна възможност да прекарам остатъка от живота си в компанията на книгите; наистина, без сигурност, но и без работно време. Но да ти кажа, и тази сигурност, която ни предлага постоянно работно място, не е така сигурна, както изглежда на пръв поглед! Има ли изобщо някаква сигурност в нашите неизвестни дни?

Сега изкарвал толкова, колкото успеел да продаде. Няма мал друг шеф, освен Стендал, нито пък друг закон, освен

събраните съчинения на Антон Павлович Чехов. Вече две десетилетия обикалял като пътуваща книжарница учрежденията на Белград и провинцията и продавал подвързана мъдрост.

Дълго се питах защо ли е продължил да живее в близост до канцелариите, щом, също като мене, толкова копнеел да диша на свобода. Защо не си е избрал някаква друга работа, далеч от всички чиновнически мравуняци? Сега, когато размишлявам за това, той ми напомня на случаите, при които бивши затворници, след излежаване на присъдата, остават като ПОЛУОСВОБОДНИ в близост до бившите си затвори, като се издържат с продаване на дреболии, ръкоделия, с даване под наем на стаи за клетниците, дошли на свиждане с някой затворник, или дори остават на работа в самия затвор като огняри, чистачи и механици. С течение на времето, от дългия затворнически живот, напълно са изгубили навиците на свободните хора. А може би са схванали преди много други, че целият свят е само една огромна тъмница и че няма абсолютно никакво значение от коя страна на решетките се намира човек. Чудех се защо служителите предпочитат да купуват книги от него, а не от далеч по-снабдените книжарници, намиращи се близо до учрежденията, а понякога и в самите им приземия?

- Първо, затова – каза той, – че им давам книгите на изплащане, а второ, много хора някак си се страхуват да влязат в книжарница, където обикновено ги посрещат книжарки-интелектуалки и ги питат още от вратата какво желаят. Боят се, че няма да могат да обяснят коя книга искат; че грешно ще изговорят името на писателя или заглавието на произведението; накрая, че може да станат за смях, от което, забелязал съм, хората най-често се и плашат. Аз разговарям с тях. Влизам в стаите им и за кратко време на-

рушавам скуката им. Когато почукам на вратата и им предложа книги, те имат предимство: могат да ми откажат, да ме изгонят или да приемат стоката ми. Те решават тогава, защото съм под тях – обикновен търговски пътник, кажи-речи: човек вън от закона! А нашият народ, както знаеш, има добро сърце. Ще купи и когато не е имал намерение, само да ми направи добро... Взemi това! Може да ти е от полза...

Подава ми въздебела, чудесно оформена книга: "Лечение с билки".

- И честита Нова година! – казва.

Прелиствам книгата за билкарството от първата до последната страница, но не откривам в нея описание на чудотворната билка, която може да ме излекува от канцеларския синдром.

*

Всяка събота, когато времето е хубаво, Лола и аз се разхождаме из, Сеняк и Дедине. Лекарят ѝ препоръчва колкото се може повече движение на чист въздух. Щом изплуваме от смога, се стараем да дишаме с пълни гърди. Гледаме къщите, зад които се виждат обширни градини. Избираме си дом. Кой ли са онези щастливци от вилите? Не ги мразим. Възхищаваме им се. За нас те са някакви особени избраници, които не познават мъките в квартирите под наем. Дълго стоим пред една вила в алпийски стил на улица "Пушкин" и разпределяме стаите. В приземието щяхме да приемаме приятели, ако разбира се имахме такива. Таванските стаички определихме за бъдещите си деца. В лявото крило определихме две стаи за всички онези, които като нас нямат жилище. Това щяха да бъдат преди всичко млади се-

мейства С ДЕЦА. Семейства без деца не се приемат! Тук биха могли да живеят, докато не се уредят.

От една вила на улица "Толстой" достигаше кавга. Как могат да се карат сред такава красота? – питаше ме Лола.

Докато се разхождаме, милиционерите, които пазят резиденциите, ни гледат с подозрение.

Връщаме се пеша до нашия малък сладък ад.

*

Вчера Лола видяла баща си и сестра си. Спрели я на площад "Република".

- Как си? – попитал я баща ѝ.

- Добре...

- Би трябвало да се обличаш по-топло!

Сестра ѝ мълчала и с усмивка гледала обувките ѝ с изкривени токчета. Известно време стоели така и мълчали, а тогава баща ѝ погледнал часовника си и ѝ казал да се отбие някой път.

- Ще се отбия... – каза тя.

- Да знаеш – казал баща ѝ, – майка ти постоянно плаче!

- За какво?

- Ще разбереш, когато имаш и ти дъщеря!

- Та тя чака дете! Не виждаш ли? – каза сестра ѝ. Бащата погледнал корема на Лола и пребледнял.

- Трябва ли ти нещо? – попитал я той.

- Не...

След, това те си тръгнали през площада. "Беше ми жал за него – каза Лола, – докато го гледах как се отдалечава. Сестра ми го държеше подръка". После внезапно млъкна. След известно време Лола каза:

- Не им стига, че страдаме: сега искат и да се чувствам виновна! Е, това няма да го бъде!

Мисля, че Лолиният баща този ден най-сетне разбра, че тя ще предпочете по-скоро да умре, отколкото да се върне. Да, преди да се разделят, баща й казал:

- Стаята ти още те чака...

Вечеряхме рибна консерва. Лола плака насън.

*

Всяка сутрин се чувствам все по-уморен. Сдъвкан. Изцеден. Смазан. Сънят изобщо не може да ме укрепи. Дъвча все същите милинки, заливам ги с блудкавия айрян, разгръщам вестника... Наркотизирам се с лоши новини, ставайки, ден след ден, все по-безчувствен към чуждото страдание. Дали на тази планета открай време е имало толкова нещастия или предшествашите ни поколения не са знаели нищо за тях? Известията за земетресение в Китай са щели да стигнат до Балканите след година и половина. За холерата в Пакистан е нямало да се узнае нищо; щял е да остане неизвестен похитителят на самолет от Сан Франциско. Днес ги получаваме със сутрешното кафе! Разбиват се самолети, давят се моряци от танкери, задушават се миньори под пластове боксит, мъртви падат по тротоарите, свистят куршумите на атентатори, а ние продължаваме да дъвчем милинки и да разгръщаме вестниците, докато не стигнем до програмата на телевизията! Всички неща изгубиха вкуса си. Любопитството. Дори и съжалението. Страданието. Не! То е окончателно и безкомпромисно. Бръсна се все по-често с въпроса дали е трудно да се бръснат мъртъвци. Измивам се. Нахлузвам ризата и затягам вратовръзката си. И за нас, които сме на самото дъно на ЗУКИД, вратовръзките са за-

дължителни. Джобовете си зареждам винаги в същата последователност: две кутии цигари "Зета", кибрит, ключове, пари за дребни нужди, хапчета "Кофан" против главоболие, бележник с телефонни номера и адреси, химикалка, джобно издание "Световна поезия" – по-малко за четене, повече като талисман – мъничко доказателство, че не съм оно-ва, което очакват от мене. Слизам по стълбите на заспалия дом и отивам да се боря за единия хляб. Струва ми се, че нямам вече никакви изгледи да доживея някога да се измъкна на свобода, която все пак трябва да съществува някъде. Вече здраво съм притиснат от монотонния ритъм на дните, които не се различават един от друг. Дни близнаци! За кой ли път си мисля да свия по първата пряка и да отида накъдето ми видят очите. Никой не ме спира. Но защо концлагеристите така благовъзпитано и смирено са се явявали пред порталите на бъдещите си мъчилища? Ако изведнъж са се разбягали на всички страни, някои са щели да се докопат до свободата. И защо не се отскубват конете, водени към кланицата? Защо не се изправят на задните си крака, за да препуснат към някое поле с висока трева, където ще се загубят следите им? Защо се съгласявам на покорност? Да върша работа, която не ме засяга? Да се преструвам, че вярвам в ползата от нея?

Все пак, не съм победен, докато не призная поражението си. А аз още не го признавам.

Спомням си, лежах по гръб на асфалта, а Кокан беше опрял коляно на гърдите ми, натиснал разперените ми ръце. Над мене се затваряше кръг от детски глави.

"Признай! Признай, че си победен!"

"Пусни ме!"

"Признай и ще те пусна! Признай!"

"Пусни го!"

"Няма, докато не признае!"

"Та не виждаш ли, че е победен? Какво има да признава?"

"Искам да признае! Признай! Признай! Признай!"

Администрацията е клекнала на гърдите ми и иска да признае. Всяка сутрин внасям тайно в нейния замък по едно томче стихове, което някак си да ме защити, точно като кръста, направен във въздуха пред вампир. И сам разбирам – това е порядъчно отчаян опит. И все пак, под въпрос е денят кога ще ПРИЗНАЯ! Вече съм съборен по гръб. Спасява ме единствено лудешката дързост и по някой пристъп на оптимизъм, без реално покритие и основание. Минават дни, години... Движа се покрай съсухрените сенки на победените, които блуждаят из коридорите на ЗУКИД в очакване на пенсия. Наблюдавам как миловидните малки машинописки, които през първите години от службата си феерично се носеха от канцелария в канцелария като домашни лястовички, се превръщат в смирени матрони. Изчезва гримът от лицата им, появява се тежък слой от потреперваща плът по бедрата, натрупва се сланина, целулит, седене, седене, еднообразна храна, всеобща разруха, от която се утешават със закуска в десет... Сивеят от смога и тютюневия дим стените ни, но не забелязваме, че не са вече бели като преди три години, когато последния път варосаха канцелариите, защото ги виждаме ден след ден – постепенният преход от белотата към сивотата е напълно незабележим. Някой, който влиза за пръв път в Куриерната, където работя, ще види пълна сбирка от всички мъгливи дни. Не може и да сънува, че тази канцелария някога е била бяла, че някога отдавна съм очаквал нещо повече от живота. Онези, които ме познаваха някога, но които с години не съм виждал, онези, които ме знаят от Факултета като млад и свободен, смахнат философ, майтапчия и бърборко, щом стъпят в Архива, ще се натъкнат само на

купчина дребни неуспехи, пристегнати с вратовръзка, за да не се разпилеят като прах. Но тази купчинка от поражения продължава да се бори, прикована от работното време, за третото бюро вдясно като се влезе от вратата. Този човек на попрището жизнено в средата, още не се е признал пред Кокан за победен, въпреки че зрителите отдавна вече са се разотишли, въпреки че са възрастни, въпреки че онази полянка на Чубура отдавна вече е изчезнала – на нея сега се издигат жилищни блокове, а целият този район е съвсем променен, въпреки че Кокан загина при катастрофа още през 1952 г. – аз не се признавам за победен! Не се признавам!

Канцеларията коварно ме трови. Забелязвам това най-напред по дланите. Влажни са. Ненадейно сърцето ми започва да бие като лудо! Стряскам се уплашен до смърт: земетресение! Парализиран от животински страх, долавям как нещо трещи дълбоко под нашата сграда. Земята трепери! Чувам глухи експлозии. В канцеларията ми няма нищо висящо; нито абажур, нито завеси – следователно не мога да определя дали зданието се люлее. Странно, в стаята никой нищо не забелязва. Колегите ми спокойно прелистват преписката.

- Не чуваш ли? – обръщам се към най-близо седящия.

- Какво? – пита той равнодушно.

- Нещо трещи...

- Копаят тунел за метрото! – казва и продължава да решава някаква кръстословица.

Но не съм аз единственият побъркан в канцеларията. Точно този, който днес е така спокоен, е истински скрит маниак. За нищо на света не се приближава до отворен прозорец, защото изпитва страх от височина. Закрива очи с ръце и започва да трепери като трескав. Страхът му е заразителен; сега и на мен ми се подкосяват краката, когато изляза на ми-

ниатюрния балкон с изглед към един вътрешен двор, за да наблюдавам оттам съседната тераса, на която през лятото се пекат на слънце две девойчета без сутиени. Но желанието ми да се наслаждавам на тази възбуждаща сцена с нимфи върху покрива, е по-силна от страха. Старая се да не гледам надолу към пропастта, в която тялото ми би се превърнало в безформена торба от бледа кожа, напълнена с талаш и смазани кости. Очите ми – две стъклени топчета – се търкалят надолу по водостока.

Друг пък си навил, че бъбреците му щели да заболеят от течението.

- За бога, затваряйте вратата! – вика на всекиго, надникнал за миг в нашата канцелария. – Няма ли най-последно да затворите тази проклета врата?

Става през пет минути да проверява дали са затворени прозорците. Задушаваме се от тютюнев дим и остър мирис на прах от стари циклостилни материали. Проветряваме, когато не е тук, но той излиза рядко. Връща се и недоверчиво душка свежия въздух:

- Някой пак е отварял прозореца! Та вие наистина искате да ме пратите в гроба!

За него няма нищо по-опасно от течението. Напразно му обясняваме, че течението е само СТАЕН ВЯТЪР; движение на въздуха между прозореца и вратата или между два отворени прозореца на две срещуположни стени. Няма ефект. Както и по-голямата част от нашия народ, той счита течението за кръвен враг, а съвсем спокойно си се разхожда на кошавата без шапка и палто! Наистина, на него се беше паднало най-лошото място, точно в средата на помещението. Всяко влизане в канцеларията предизвиква малка буря, която вдига хартиите от бюрото му.

И у останалите забелязвам признаци на чиновническа психоза. Някои не са в състояние да започнат работния ден, ако предварително не са подредили внимателно нещата си върху бюрото по някакъв, познат само на тях топографски план. Когато за малко прескочат до клозета, помествам химикалката, която е успоредна на кутията с цигари, или изваждам една цигара, а запалката поставям по диагонал спрямо телефонния указател. Връщат се, гледат, поправят подредбата на вещите си и след това с часове подозрително проучват лицата на колегите. Някой е пипал играчките им!

Не смея да призная на никого: напоследък влизам с все по-голям страх в асансьора! Натискам бутона на десетия етаж, а преди да се хлопне вратата с ръмжене и скрибуцане на пружините, едва овладявам безумното желание да изхвъркна навън и да оставя тази метална кутия сама да се изкачва. Страх ме е, че кабината ще заседне някъде високо между етажите и аз ще се задуша в тъмнината. Не знам какво по-лошо има от това. Може би само ако асансьорът се откачи и полети надолу! Веднъж така стоях в кабината цели четири часа, в абсолютна тъмнина. Отначало думках отчаяно по металните стени, които ехтяха като гонга от филма на Артър Ренк, когато даваха имената на артистите, а след това клекнах свит в ъгъла и с ужас се вслушах в ехото, което достигаше отнякъде под мене от черната шахта. Викаха ми, че бил спрял токът в целия район и че щели да ме извадят, щом дойдели майстори от асансьорния сервиз. Ами ако ми се беше дошло през това време? Ами ако тогава с мен имаше например още и две дами или пък ако асансьорът беше претъпкан с хора, както често му се случва? Затова все по-често се изкачвам пеша до десетия етаж. Сигурното си е сигурно!

Още нещо: имам един истеричен телефон, който не звъни като другите – както Бог е наредил – а сред тишината те уцелва в корема като електрически харпун или те прерязва като звуков трион. Облива ме студена пот, когато ме пониже неговият звън...

Вслушвам се все по-често в плененото си тяло: не страдам ли случайно от клаустрофобия? Тъй като, въпреки всички малки лични фобии, все пак трябва да идвам всеки ден в канцеларията, те се предрешват в гъмжило от други, психологически изродчета и пълпят из чекмеджетата ми. Защо иначе ще сънувал кошмари? С ококорени очи гледам филм за себе си: през някакъв антракт по време на премиера, в мраморното фойе на Народния театър на пл. "Република", сред официално облечените гости, много от които познавам и лично, само аз съм чисто гол и в паника търся дрехите си, които някой е откраднал! Намирам ги. Някой шегобиец ги е скрил зад бюст без очи и уста, но никъде ми няма обувките, а въпрос на време е всички да забележат, че съм бос! Затова дърдоря, дърдоря, приказвам преди всичко безсмислици и глупости, смея се и раздавам учтивости на всички страни, а всъщност се придържам към ъглите, прилепям се към стените между чужди крака и обувки, търсейки своите, само и само да отложа някак си срамния миг, когато всички присъстващи ще се вторачат в босите ми крака. Понякога в тези сънища ми изпадат зъбите и аз ги плюя из фойейето. Чувам как дрънчат по мрамора. Все по-често политам в някаква пропаст (макар че отдавна вече е спрял растежът ми) и падам дълго и забавено, очаквайки с ужас сблъсъка с дъното. Изглежда че самоубийствено ме привлича тайнственият мрак на асансьорната шахта. Полудявам ли? Не сме ли вече всички леко полудели?

Да не пресилваме. И дума да не става, че сме случаи за хоспитализация, нито пък е вероятно да бъдем такива. Само страдаме от чести мъчителни пристъпи на тъй наречената патология на канцеларския живот. Цялата каторга е така прецизно разчетена, че независимо от всичко, щастливо ще дочакаме пенсия, а след това, каквото и ще да става – така и така ще ни отпишат като разходен човешки материал, с който нашият склад е приключил и ни е бракувал.

Най-силно ме подлудява това, че никой не ме напада открито, лице в лице! ЗУКИД е коварен, обърква и разяжда нервите ми, незабелязано, лукаво, тихомълком, но упорито и настъпателно, така, че да не мога да му се противопоставя по мъжки; не мога да му плюя в лицето, не мога никого да ударя, нищо да разбия, да счупя, да пръсна на хиляди късчета, да смачкам, да запаля, не мога да направя нищо, тъй като наоколо ми е безкрайно мълчание, наоколо ми е порядъчност, абсолютен ред и привидно спокойствие. Поезията не ми предлага вече никакво облекчение, макар че по навик всяка сутрин, заедно с останалите нещица, все още слагам и по едно томче стихове в джоба си. А се случва да не отворя с дни книгите, които до неотдавна ми предлагаха голямо удоволствие, слабо е да се каже – убежище; които бяха за мен пристан и спасение. Означава ли това, че полека-лека се примирявам със съдбата? Не. Не вярвам. Вместо поезия, започвам да откривам механизма на властта, а с разкриване на скритото му устройство, все повече забравям за тормоза. Сякаш почти съм престанал да съществувам! Най-сетне съм ангажиран с нещо важно, нещо, което трябва да бъде разобличено, ако желая да бъда отново свободен!

*

Колкото и маловажна да изглежда на дилетанта, за познавача всяка канцелария е поприще на дългогодишна, изтощителна битка. Независимо дали се бъхти за власт или се съгласява да го командват, всеки от чиновниците има свой собствен интерес и своя стратегия, с която се бори за съществуване и по-безопасно място във ведомството, в което работи. За онзи, който не е седял с години в някаква полумрачна стая, където, независимо от това кое време на деня е, винаги свети лампа, думата СЪЩЕСТВУВАНИЕ може да прозвучи пресилено. Но за всекидневните канцеларски заточеници не е все едно дали бюрото им е поставено под единствения прозорец в тази стая, през който ще може да гледат небето, някакви покриви или, ако имат малко повече късмет, дори и короните на недостатъчното градски дървета, някой площад, улица; или ще крее в тъмнина, непосредствено до вратата, която непрекъснато се отваря и затваря, застрашени от преместване и постоянно надничане в интимността на чекмеджетата. Също така, не е все едно дали единственият телефон в тази канцелария се намира на вашето бюро, на бюрото на някой приятелски настроен колега или пред служител, с когото не сте в съвсем добри отношения. Телефонът – единствената предобедна връзка със свободния свят – там, навън, и с онези, които обичаме, в последния случай се превръща в своеобразно оръжие за шантаж.

Заради някакви дреболии стана така, че не си говорехме с колежката, на чието бюро беше поставен единственият телефон в нашата канцелария. Ако търсеха някого от нас, останалите шестима трябваше да ставаме и смирено да се приближаваме до телефона, да вземаме слушалката и да говорим често и за най-интимни семейни работи пред нея, превърната цялата в слух. Беше истински гений на омразата

и ината! Превърна телефона в средновековен уред за изтезание. При звъна на телефона всички в стаята просто се вцепяваха, молейки се на бога да не търсят тях, а някой друг. Тогава тя измърморваше с гробовен глас: "За вас е..." или: "Пак вас търсят!"; оставяше с отвращение слушалката и веднага се задълбочаваше в някаква преписка, в която можеше да се вижда с месеци, с израз на чиновническа мъченица, обезпокоявана всеки миг във всеотдайния ѝ труд от частни телефонни разговори. За две години овладях своеобразен начин на шифровано общуване, тъй като тя напрегнато улавяше всяка изговорена дума. Събеседниците ми от другата страна на линията се чудеха на тази неочаквана промяна и на уплашеното разтреперване на гласа ми; викаха ми да говоря по-високо, питаха: да не би някой да държи насочен в корема ми пистолет, или пък отдаваха съдържания ми тон на охлаждане в дългогодишните ни приятелски отношения... Във всеки случай трябваше непрекъснато да повтарям: "Ама не, нищо ми няма!" в отговор на постоянните въпроси какво ми е и защо се държа така странно. Въпреки че не разговарях с тази служителка, винаги ѝ благодарях, след като оставех слушалката. Не обръщаше никакво внимание на учтивостите ми. Продължаваше да проследява с молив някакъв машинописен ред, който – мога да се закълна – чете вече седмици наред! Естествено, беше предоставено на благоволенieto ѝ да ме извика или просто да каже, че ме няма в канцеларията. При това, можеше до насита да разиграва онези, които ме търсеха, като им държеше лекции за това, че първо трябвало да се представят и едва тогава да питат дали съм тук – всичко казано с изражение на нескрито страдалчество и досада, че е осъдена да служи като телефонистка и секретарка на по-низшестоящите от себе си, въпреки че по звание е старши референт! Държеше ни все в

постоянен шах, печелейки с всяко телефонно повикване ценни точки в изтощителната война за канцеларски престиж. Да не говоря за това как, подслушвайки с години разговорите ни, беше научила всяко наше слабо място, положението в семействата ни, приятелите, неприятелите, неволите, тайните връзки... Държеше ни здраво в ръцете си благодарение на това, че точно на нея, а не на някой друг, случайно се беше паднал телефонът! Същевременно все се оплакваше на събранията, че не може да работи от честите обаждания, въвличайки ни все по-дълбоко и по-дълбоко в чувството за вина – първото стъпало на подчинението. Но пък щом ѝ предложехме да отстъпи телефона на някой друг, на когото обажданията няма да пречат, с отвращение отхвърляше това, като твърдеше, че не поставяме както трябва проблема и че разрешаването му не е в промяната на мястото, а в намаляването на частните разговори, с което същевременно печелеше точки пред ръководството на ведомството. Всъщност знаеше добре, че със загубването на телефона, губи и скиптъра на чиновническата власт! Най-накрая измолихме от Домакинството още един телефонен апарат-дериват и той, след две години мъки, беше поставен на бюрото на един любезен служител, който не придаваше такова значение на обикновеното вдигане на слушалката. Властта ѝ тозчас се преполови; телефонът не беше вече само нейно притежание! Посивя, започна внезапно да старее и все повече се затваряше в себе си. Главното ѝ оръжие беше отнето. Жалко, че всички онези, които някога ме търсеха по телефона, отдавна вече бяха престанали да звънят. Прогони ги леденият глас на укротената чиновническа фурия.

В тази безпощадна битка за власт в рамките на една привидна невзрачна канцелария като моята в ЗУКИД, беше изразходвана неподозирана енергия; колко завист, алчност,

омраза и крайности! Склонен съм да вярвам – тук се бяха разгорели не по-малко страсти от онези, които са подклаждали дворцовите интриги през Ренесанса, влезли по-късно в световната история! Само че плодовете на тези наши канцеларски войни са мизерни! Победата често се изразява в промяна на бюрото, на стаята, извоюване право на кожено кресло (от така наречените ВЪРТЯЩИ СЕ!), получаване на телефон-дериват, незначително повишение или власт над двама-трима клетници като него. "Онзи, който повежда битка с глупците – е писал Микеланджело Буонароти, – няма да извоюва големи победи!"

*

Как бавно тече времето от седем до три! Наблюдавам колегите си. Един вече напълно се е примирил със съдбата си. Двама се оставят да ги командват. Един е неутрален; не иска да се меси в нищо. Останалите трима се борят за власт! Но всички сме нащрек. Ако малко се отпуснем и се забравим, лесно можем да станем плячка на един от амбициозните, които започват да купуват и ловят чиновнически души, с желание да увеличат малкия си отряд от подчинени, за да могат още повече да се издигнат.

Изречението: "Колега, прегледайте, ако обичате, тази преписка!", което на страничния човек може да прозвучи съвсем безобидно, най-често е метната от съседното бюро примка, която може да ви удуши или широко да отвори портите на крепостта за много по-опасното следващо изречение-нареждане: "Напишете ми бележка за това!" – този път без "ако обичате!"

Започнал от нищо, бъдещият шеф трябва първо да подчини колегите си, с които е в една стая. Когато осъ-

ществи това, вече притежава малък влог – жетон за голямата чиновническа игра на издигане. Ще започне да превзема и стаята до своята канцелария, а с три стаи под контрола си, ще може вече равноправно да се появява на ведомствените събрания с изречението: "Моята работна група ще направи всичко възможно за изпълнение на възложената задача..." – с което си отваря неподозирани врати към нови анексии, сега вече по етажите! В този момент от кариерата си, малкият непознат шеф, който започва завоевателния си поход от обикновеното референтско бюро, има вече право на отделна стая – райската градина, за която мечтаят много чиновници. Въпросът е само че как да се сдобие с нея. Ако бъде търпелив, ще изчака предшественикът му да излезе в пенсия (все по-малко са търпеливите!) или ще се възползва от това, че шефът, в залеза си, е изпратен за по-дълго време към някое представителство в чужбина. Ще изнесе бюрото му и ще го натика в стая, където седят вече петима служители, а ще внесе своето. Един от съществените атрибути на властта, както забелязах, естествено е разположението на това фамозно бюро в канцеларията. Преуспелият човек например, никога няма да постави бюрото си успоредно на стените, а по диагонал(!), за да се дистанцира от подчинените си; върху сивия мокет или голия паркет ще застели килим в крещящи цветове. В канцеларията му изневиделица ще се появи огромен фикус или някое по-голямо насекомоядно растение (за разлика от дребните цветенца, които растат по бюрата на възрастните чиновнички), ще набави географска карта, сякаш контролира завладяването на континентите, а от склада ще му донесат и някоя картина, естествено, масло, тъй като няма доверие в останалите изобразителни техники.

Щом стана дума за картини, нека между другото, за момент, да се спрем на тъжната им съдба в канцеларския кафез.

*

Понякога, в някоя затънтена, мухлясала канцелария, в която, забравено и от бога, и от администрацията, дреме някакво сънливо шефче, можеш да се натъкнеш на изключителни произведения на изкуството! В първия момент човек не ги забелязва; пожълтели са, покрити със сивкава ципа наслоен тютюнев дим, изпарения от пот, сажди, смог и астматично дишане на поколения чиновници, чиято служба е протекла в тази стая. Някои от тези картини са частично закрити от полици с класьори и папки с документи или ги скрива закачалката със зимни палта. Но ако посетителят, който чака от служителя решаването на някакъв заплетен проблем, е опитен познавач и внимателно наблюдава, ще открие по стените най-известни художници и произведения често от плодотворните им периоди.

Попитайте служителя, който с години е седял под платното на някой прочут художник, чия е въпросната картина, ще ви отговори неохотно, че не знае, нито пък го е грижа чия е. Картината си е картина! Какво значение има чия е? Но положително ще го усъмни вашето вглеждане и може, подтикнат от любопитство, да ви попита струва ли нещо. Ще му кажете, че струва много. Колко? Няколко милиона. Няма да ви повярва. Ще помисли, че сте луд.

Как са попаднали в канцеларията тези картини? Много от тях са наследени заедно с останалия инвентар от довоенните управи и министерства. Други са заварени в къщите, където са се настанили канцеларии и учреждения. Но по-

вечето е откупила държавата от някогашни общи и самостоятелни изложби в периода, когато тя е била единствен меценат. След реорганизации, обединяване и съкращаване на различни служби, заедно с чиновниците са се местели и картините. Самите художници отдавна са изгубили следите им. В инвентарните книги са вписани като КАНЦЕЛАРСКО ОБЗАВЕЖДАНЕ заедно с бюрата, закачалките, шкафовете, килимите, абажурите и кошчетата за боклук. Тези картини имат предимно ДЕЛОВОДНА СТОЙНОСТ, която не се променя, а редовно се пренася година след година при ИНВЕНТАРИЗАЦИЯ. Ако едни "Цвета" са купени през 1946 г. от Комисията за откупване на произведения на изкуството към несъществуващото днес Министерство на просветата и културата за три хиляди динара, тази картина и днес ще струва също толкова в канцеларските книги, въпреки че стойността ѝ отдавна вече е надхвърлила три милиона (1979 г.). Всяка картина има върху гърба на рамката си малък метален регистрационен номер, какъвто имат и столовете под седалката. Случвало се е да се окаже в някоя канцелария при влизане на ИНВЕНТАРИЗАЦИОННАТА КОМИСИЯ; тогава ме помолваха да стана от стола, на който съм седнал, за да сравнят номера и да го впишат в книгата. По същия начин обръщаха картините на стената и търсеха регистрационния им номер.

По-опитните и образовани служители донасят КАКВАТО И ДА Е КАРТИНА и прехвърлят от шедьовъра металната пластинка с номер. В слепите Инвентарни книги платното без стойност така продължава да се води като КАРТИНА докато предходният носител на номера виси в нечий дом. На бюрокрацията така и така е все едно. Единствено важно е да съвпада номерацията. Тъй като от време на време в канцелариите се сменя обзавеждането, не са редки случаите, когато

заедно с бракуваните столове и картотеки бива изхвърлена и някоя ценна картина. Преравяйки тези гробища на уважавани някога предмети, човек може да попадне на шедьоври и да ги купи на кило, като бракуван материал без стойност.

Но и в случай, че останат след смяната на обзавеждането в канцеларията, където ги е захвърлила злата съдба, тези картини и скулптури са изложени на самота и безславен край и няма сила, която да ги избави от чиновническия затвор, тъй като правилата и законите за БРАКУВАНЕ НА ДЪЛГОТРАЙНИТЕ АКТИВИ са така свирепо прецизни и се прокарват само по точно определен административен ритуал, усложнен до безумие. Често неподписани или, за дилетантите, неясно отбелязани, тези картини се пренасят година на след година в колонки, заедно с обзавеждането:

- “- Стол, въртящ се, броя три (бр. 3)
- Кошче за смет, плетено, броя шест (бр. 6)
- Картина. Брой един (бр. 1)
- Закачалка, стояща. Броя два (бр. 2)”

Чиновническият дух се показва по този начин далеч по-свиреп от егоистичния капиталист, който, заради престижа, все пак подарява ценна колекция картини от импресионисти на някой музей, като фондация, докато тези произведения кроят в робство, далеч от погледите на когото и да било, освен на служителите и на онзи случаен гост, без някаква надежда да отидат някога на мястото си в музея или галерията. Сляпо равнодушие обкръжава тези редки картини, за които техните автори биха дали всичко само и само пак да си ги възвърнат. Напукват се и се оронват огромни композиционни платна, захвърлени в складовете, плесента избива върху натюрмортите, натикани в столовите на някогашни учреждения, из архивите гният най-прочути пейзажи; сменят се безлични шефове на счетоводства под шедьоври-

бюрократски пленници, чиято стойност не могат и на сън да си представят, махвайки с ръка:

- А-а, тази картина ли? Отде да знам. Картина кат' картина!

*

Но, време е да се върнем пак на нашия канцеларски Растиняк – бързо издигащ се шеф! Сред изброените атрибути на властта за него все пак най-важни са телефоните. Има два: вътрешен и директен. От момента, когато се сдобие с тях, до извоюване право на секретарка, го дели само крачка, която много от прибързаните шефове не успяват да направят. Прекалено бързат да станат могъщи, а в тази припряност обикновено се крие зародишът на бъдещия крах. Онези, по-хитрите, ще изискат от ръководството на ведомството машинописка под претекст, че имат много материали за преписване. Така с един куршум удрят два заека: показват на Ръководството, че са претоварени, като в същото време увеличават отдела си. Отначало машинописката наистина ще преписва непонятните текстове на своя шеф, но колкото повече се уталожват нещата, тя ще пише все по-малко, а все повече ще осигурява телефонни разговори, ще носи кафе, ще запазва билети за спални вагони, ще води протоколи – всичко това – докато постепенно не се превърне в секретарка, а мястото ѝ не се узакони и в организационната схема на учреждението. Засега това е един от най-незабележимите и най-безопасни начини човек да си осигури секретарка, без да предизвика възмущението на останалите потенциални властници. Когато останалите шефове от неговия ранг (онези без секретарки) забележат, че довчерашият им колега няма вече машинописка, а завеждащ бюро с две секретарки

и две машинописки, ще бъде твърде късно да се възмушават. Той е вече далеч извън обсега на тяхната сила. Остава значи само да го одумват по коридорите, а и това не е безобидна форма на съпротива.

Освен общоприетия костюм за преуспяващия служител (сив, с небиеща на очи вратовръзка, колкото се може по-малко детайли, които могат да издадат болните му амбиции), новият шеф трябва да спазва точно определен стил на поведение. На събранията този тип хора говорят сдържано и тихо, с едва забележимо отваряне на устата. По този начин се постигат две неща: първо, въдворява се абсолютна тишина, с която си придават по-голяма важност, и второ, всички присъстващи трябва да се наведат към говорещия, за да го чуят по-добре, което безспорно ги поставя в подчинено положение. Същото правило важи и за телефонирането: да се говори колкото се може по-тихо, та събеседникът от другата страна на линията да напърга до крайност слуха си; да се правят колкото е възможно по-продължителни психологически паузи, на които особите с по-лабилна нервна система не издържат дълго и изпълват тази непредвидена празнина с прибързано дрънкане, грешка, пресилена любезност или просто дърдорене, което ще ги разкрие в нова светлина.

Забелязал съм също, че у нас шефовете непременно са колкото се може по-сериозни, говорят колкото се може по-малко и колкото се може по-малко се смеят, усмихват, а не дай си боже да се кискат... Когато разговаря със служител, който със сигурност е по-умен и образован от него, един издигнал се шеф никога няма да го покани да седне, докато чака за подпис на някакъв документ. Нека стои прав! Колкото по-дълго стои, ще се смали и ще омекне. През това време, сериозен и намръщен, шефът преглежда материала с отворена автоматична писалка в ръка. От време на време

подхвърля по някой неопределен въпрос, за да не издаде своето невежество.

"Какво е това?"

Необходимо е специалистът да бъде оставен да обяснява и така все повече да се оплита в оправдания, защото не е уверен в себе си. Подходящ е и въпросът-констатация: "Тук не се вижда нашият човек!" – който прави впечатление, че шефът е поставен да защитава интересите на "нашия човек" от всевъзможни интелектуални диверсии на подчинените му. За щастие на много шефове, служителите никога не отговарят на въпроса с въпрос, а започват да се измъкват, което се в очаква от тях.

*

Често се случва на някое отговорно място да се намърда някоя отрепка; сполучлива комбинация от честолюбие, примитивизъм и, естествено, глупост – насилник – подлизурко към всички по-висшестоящи от него, жесток към подчинените си, достатъчно хитър, за да изпълнява умело всичко, което си наумява, така, че никой нищо да не забелязва, с изключение на изтезаната жертва. Животът в канцеларията, който по начало си е като каторга, под властта на такъв тиранин се превръща в същински кошмар. Събуждаш се със страх в сърцето, също като дете, на което са казали, че ще го изпитат по всички възможни предмети в училище; отиваш на работа а тялото ти се бунтува срещу страха, вгнездил се в главата ти. Някои получават язва на стомаха, други постоянно са неспокойни и треперят, трети страдат от гастрит, потиснати са, чувстват главоболие и отпадналост; болести, чиито истински причинители не може да открие нито един лекар. Гледано отстрани, всички отно-

шения са толкова коректни, че няма какво повече да се иска. Страничният наблюдател, незапознат с канцеларския живот, не открива нищо странно в страшния кошмар, в който е натикан клетият служител. Дори приятелите и семейството му, а често и самият той, не забелязват нищо. Само тялото бяга в някаква болест с вик за помощ, докато събранията си протичат спокойно и шумолят ли, шумолят документи. Всред цивилизацията, въпреки гарантираните свободи и човешки права, един малък диктатор те държи в робство с най-изтънчени средства! Вече е оформил у теб чувство за вина; все изоставаш с изпълнението на нещо, никога не свършваш работата както той е очаквал, по всяко време на деня те вика за разни дреболии, намира хиляди претексти да те задържи и след работно време... Всяка командировка на такъв шеф човек посреща като празник! В тези редки промеждутъци болестите изчезват като с магическа пръчка; събуждаш се радостен и пълен е въодушевление, сякаш не отиваш в канцеларията, а на излет! Естествено, такъв шеф не би се намърдал на своята длъжност, нито пък би я запазил и седмица, ако не познава до най-малката тънкость механизма на властта. Каквото и да прави, той все пак не прекрива определени граници, отвъд които, заслепен от отчаяние, подчиненият, като камикадзе може да унищожи и себе си, но и мъчителя си. Това правило е твърде старо и се споменава по нашите земи още по време на царуването на княз Милош, който се осведомявал от един свой министър какво прави народът му:

- Негодува, княже, негодува... – отвърнал му министърът.

- Затягай по-силно! – наредил князът. Министърът затегнал.

- Какво прави сега?

- Пак негодува!

- Затягай още!

А когато един ден министърът казал, че народът бил онемял, тозчас князът наредил да се отпусне!

Идеалният шеф-чудовище има тънко чувство кога да стяга и кога да отпуска. Така, хванал в ръце невидимите административни юзди, той, ако е умен и хитър, никога няма да се остави на изкушението да ги стегне докрай. Щом, търпението на изтезания служител почти се изчерпи и стигне границата на ОНЕМЯВАНЕТО, готов за решителна и последна защита на своята личност, мъдрият шеф точно в този момент ще похвали някой негов доклад, ще изтъкне усърдието му като пример за останалите. Така бунтът се отлага, а мъчението продължава. Защото лесно може да стане така, че на изнервения служител да му стигне до гуша и на някое събрание да светне шамар или плисне кана вода в лицето на началството. Наистина, това ще му струва дисциплинарно наказание, но веднъж завинаги ще разклати положението на шефа, тъй като ръководството не обича някой от членовете му да бъде белязан по такъв драстичен начин от чиновническия гняв. Затова всички шефове се боят като от чума от откритите стълкновения. Спокойно мога да кажа, че, опирайки се на дългогодишния си опит, те стават специалисти по водене на своеобразна позиционна война, окопани в добре отбраняваните си кабинети. Цялата тази игра обикновено остава в допустимите граници на войната на нерви, в която шефовете непрекъснато се прикриват зад писани правила, колективни договори и закони, така че, гледано от страни, във всичко това няма абсолютно нищо лично. Това всъщност е продължителна битка.

През пролетта служителите се споразумяват кога ще ползват годишните си отпуски, така че работата да не страда

и канцеларията да не остане съвсем без хора. Всеки шеф, който по тези въпроси има последната дума, може с умел трик да направи така, че някой нещастник, на когото има зъб, да получава дългоочаквания си отпуск винаги през втората половина на ноември – значи периодът, през който не е възможно нито да ходи на плаж, нито да кара ски, нито да отиде някъде с децата, защото тогава, както е известно, няма ваканция. Напълно са опропадени двайсетте дни за почивка, а и никаква възможност няма човекът да се оплаква или да протестира, защото шефът му ще обясни на началството си, че някой все пак трябва да остане край телефона в канцеларията, докато другите са в отпуск през лятото. Какво друго му остава, освен да се примири със съдбата и да чака по-добри дни. Това е само един от безбройните начини, по които може да бъде почернен животът на подчинения, а вълкът да бъде сит и агнето – цяло.

Но безспорно най-коварни са онези шефове, които уж не желаят власт и навсякъде изтъкват, че като образовани хора я презират, но без да престават да си служат с нея. Лесно ще ги откриете по това, че непрекъснато въздишат и говорят, че всичко това не им било необходимо, а просто били ПРИНУДЕНИ да дойдат на поста, който заемат, тъй като никой друг не желаел да се хване с тази тежка, отговорна и неблагодарна работа, от която те (както всички знаели) нямали никаква лична изгода, а напротив, само загуба!

В тези огромни белосани ведомства и учреждения, каквото е ЗУКИД, съществува твърде прецизен закон, според който даден шеф изпада в немилост с онази скорост, с която се е издигнал до поста си и по абсолютно същия начин, по който е отстранил предшественика си. При всяко бързо чиновническо израстване пък, бъдещият шеф допуска поне дузина непростими грешки, от които безспорно най-

фатално е БЪРЗОТО ИЗДИГАНЕ! Особено любопитно е това, че бъдещата жертва изобщо не забелязва началото на своето падение, тъй като отровата, която му е поднесена, е обвита в сладка вафлена кора, която постепенно се топи в устата, оставяйки след себе си горчив вкус. Обикновено се започва със серия покани за разни симпозиуми в приятни крайморски курорти, а често и в чужбина – хитрост, която има за цел да отдели командира от поверената му част. Бъдещата жертва е все по-рядко в своята канцелария, а все по-често се връща с тен и очебийна вече елегантност. След известно време ѝ съобщават, че благодарение на качествата и способностите си е надрасла старата началническа длъжност, като ѝ се присъждат обикновено титлите "специален съветник", "координатор" или "представител в съответни органи и ведомства"...

Някой ден, след завръщането си от приятно пътуване, бившият шеф, който отдавна вече е изгубил рефлексите на чиновническа лисица, не намира бюрото си в канцеларията! Сега там, седи наследникът му, който в този момент води телефонен разговор. Телефонът, този стар предател, не протестира, че са сменили господаря му. "Къде е бюрото ми?" – пита спокойно, усещайки как по гърба му лазят ледени тръпки. Познал е една отдавнашна ситуация, в която сега са променени ролите. "Вярвайте, колега, понятие си нямам! – спокойно отговаря натрапникът. – По време на отсъствието ви тук стана голяма реорганизация и всичко е нагоре с краката! Лудница! Блазе ви, че не бяхте тук! Вижте в партера! Сигурно е там".

Наследникът, и още как, добре знае къде е бюрото на предшественика му, тъй като по негово лично разпореждане е преместено в така наречената "стая за дивеч", "дом на лордовете" или "гробница на слоновете", както наричат в

ЗУКИД полумрачното помещение, в което доизживяват последните си чиновнически дни юбилярите-бъдещи пенсионери.

От деен, а в последния стадий – самодоволен човек, бившият шеф изведнъж се превръща в огорчен и разочарован философ-опозиционер. Тъй като има на разположение много време, той обикаля чуждите канцеларии в ролята на жертва, търсейки съчувствие за своето положение, именно от онези, които през време на властта си най-много е тормозел. Обикновено говори за черна неблагодарност, подлагане на крак, кариеризъм, безочие, разни трикове и машинации, а ако е от селски произход, тогава, въпреки градските навици, метафорите му все още са пасторални, та често изтъква, че му били турили прът в колелото, което градските чеда изобщо не разбират! Слушателите му по принуда кимат с глава, пълни уж със съчувствие, а вътрешно ликуват, че бившият им шеф сам е попаднал в капана. Интересно е, че през време на цялата си служба никога не съм ставал близък с някой от шефовете на ЗУКИД, докато са били на власт; опознавах ги едва след като биваха свалени и когато у тях се появеше искрица човечност, запалена от поражението. Още нещо – всички те страдаха от къса памет – сякаш напълно забравяха времето, когато тормозеха други служители, сваляха шефовете си, нареждаха, забраняваха, разрешаваха, дозираха свободата, проверяваха, отменяха, ликвидираха – всичко по много по-страшен начин от този, по който се върши това с тях сега. Всички низвергнати шефове смятат за наказание това, че са станали съветници, без да считат обидно това, че ние цял живот все си оставаме обикновени чиновници!

В края на краищата, когато на такива хора се случи онава, от което най-много се боят, остават им няколко изхода:

съзерцание, някакво хоби или смяна на фирмата. Най-малко са онези, които се решават на последното, тъй като добре знаят, че никъде няма да могат да си живеят така удобно, както в ЗУКИД – закътано и непроветрено учреждение, където все пак тлее искрица надежда, че редът ще бъде променен и че някой ден ще започнат отново кариера. Естествено, това, като правило, не се случва никога, но винаги остава надежда за ненадеен малък дворцов преврат, който отново ще ги изтласка на повърхността. Защо е невъзможно това? В системата на ЗУКИД всеки трябва по някакъв начин да се обяви през време на службата си против някой низвергнат шеф; така всички стават съучастници в неговото сваляне и, каквото и да се променя, те никога няма да позволят този човек пак да вземе властта, след като сигурно ще иска да си отмъсти.

И така, когато сваленият шеф най-накрая се укроти и всички във ведомството постепенно забравят и начина, по който някога се е домогнал до властта, и историята на неговото падение, той, заедно с всички останали недоволници, следи внимателно издигането на някой нов амбициозен пришълец, приготвяйки със злорадство място в партера на ЗУКИД за изхвърленото му бюро.

Интересно е, че и след като са снети от длъжност, бившите шефове още известно време запазват диагоналното разположение на бюрото си.

*

Една нощ на нашето бебе неочаквано му се прииска да види планетата на своите родители. Лола получи родилни болки. За щастие имаме още някакви пари за такси до болницата. Там се обръщаха към Лола на "ти" и я овикваха

да не плаче, защото не била първата жена, която ражда. За мене беше първата, но си мълчах. Не й позволиха да вземе своята нощница. Такъв бил редът. Бюрократското безумие значи не е привилегия само на стария ЗУКИД. Среща се навсякъде! Навлякоха й дълга сива нощница, подобна на затворническа, без нито едно копче. Поведоха я нанякъде по коридора, в свят, където мъжете вече нямат достъп. Изведнъж се почувствах страшно самотен. Боже, ако стане някое нещастие, направи така, че и аз да умра! Почти намразих детето, което трябва толкова да измъчва Лола. Бебето още не познавах – обичах Лола.

Всеки ден отивах под прозорците на родилното и разговарях с нея с пръсти и ръкомахалия като смахнат глухоням. Стаята й, както ми казаха, се намирала на четвъртия етаж. На седмия ден от тази смешна пантомима, в която, като Пиетро, с часове показвах какво ми се е случило в службата и описвах новата ни квартира (от старата междувремежно ни бяха изхвърлили), открих, че това било някаква друга жена. Лолините прозорци гледали към парка, от другата страна на сградата. Беше плакала, че не идвам под прозорците като другите татковци.

Най-после носех в, шепа нещо мъничко, розово и меко като пудриера. Обзе ме панически страх пред отговорността. Това мъничко, розово и меко като пудриера същество ме държеше в своята власт по-здраво от ЗУКИД. Лола можеше и сама да се грижи за себе си, да си намери друг мъж, но на това бебе бях баща само аз и никой друг. Беше съвсем безпомощно и напълно зависеше от мене и от способността ми да му дам закрила в този безсърдечен град, където се бореа отчаяно толкова ловки и силни мъже. Стори ми се, че нямам абсолютно никакъв шанс да издържа в тази неравностойна борба. Не знам дали новородените

изобщо виждат, но ми се струваше, че нашето ме гледа с любовитство и доверие, независимо от това, че от родилното я отнасяхме под чужд покрив, с тролейбус, защото нямахме пари за такси. Стояхме най-отзад и измисляхме имена за нашето момиченце. При Автокомандата решихме да се казва Оливера. Взирахме се в малката Оли и не забелязахме, че ни следва ново зелено "волво". Старият Зец ни следваше по петите, за да открие нашата земянка. Идваше да ни предложи помощ. Лола отказа, но все пак му позволи да подаде на Оли малкия си пръст, който тя стисна веднъж завинаги. Ако тогава бях по-умен и по-малко твърдоглав, романът ми щеше да завърши щастливо на това място. Старият Зец ме помоли да го изпратя, за да разговаряме като двама мъже, които обичат една и съща жена. Кич. Влязох в колата и той през целия път до къщата си на булевард "Революция" говореше, говореше, говореше... Предложи ми да се преместя в неговата адвокатска кантора. Естествено, отказах. Стигнахме и аз слязох от колата. Това се казва изпращане; връщах се два часа пеша, защото бях забравил да си взема пари за тролейбуса. Впрочем, куриерската ми длъжност предполага дълго ходене пеш като духовна дисциплина. Размишлявах върху мотивите на стария Зец. Какво го беше подтикнало към тази стъпка? Любов към нас ли? Сигурно не! По-вероятно е, че се е боял от лошото обществено мнение, на което открай време много държеше. Все пак, защо да му се сърдя? Човекът искаше да ми помогне.

Само че никой вече не можеше да ми помогне.

*

Докато се озърнах наоколо, Оли вече пееше в училищния хор! Седях в дъното на физкултурния салон и виждах само нея на препълнената сцена.

"На тополите клонака натежа от ято свраки..." – пееха първи и втори глас.

"Га, га, га!" – грачеше Оли като трети глас.

"На тополите клонака натежа от ято свраки..."

"Га, га, га!"

"Га, га, га!"

Боже, с какъв трепет очаквах момента, когато щеше да заграчи.

- Как бях? – попита ме, докато излизах ме.

- Абсолютно най-добрата! – казах ѝ, като наистина вярвах, че е така.

*

Не може да се каже, че писането не ми се удава, но все пак, когато седна да напиша най-обикновена извинителна бележка за малката Оли, която в петък е отсъствала от училище, започвам да се потя, късам лист след лист и по десетина пъти пиша отново и отново три най-мизерни реда. Аз, който допреди малко съм писал студия за администрацията и нейните жертви, увлечен от мисълта, че познавам всичките ѝ клопки и тайни хитрости, се чувствам така безсилен; на раменете ми е кацнал огромен бюрократски лешояд и кълве мозъка ми. Претеглям всяка дума, мъчейки се да постигна съвършенството на древния канон. Добре знам, че тази грамадна птица върху раменете ми не обича обикновените делнични думи – ако се обръщаш към нея, трябва да го вършиш под формата на точно определена молитва. И така, изведнъж езикът ми става сух и шумолящ като многократно

употребявано индиго, главата ми бучи от напрежение и постоянно си мисля: дали така трябва да бъде? Дали това ще я задоволи или гневът ѝ ще се стовари върху малката Оли?

"До: Основно училище "Интернационални бригади", Другарката Йелисавета Попович, класен ръководител на V в клас... Дъщеря ми Оливера Йованович отсъства от занятия в петък, 13.III. тази година..."

Е, естествено, че е тази година! Не пиша извинителна бележка за миналата! А може би ще е по-добре да напиша: ТЕКУЩАТА година? Годината, която тече?

"...поради..."

Поради това, че е, кихала? Може ли една такава дреболия, така да се каже семейна работа, да бъде достойна да влезе в един документ? Ако напиша поради заболяване, могат да помислят, че детето ми е сериозно болно, може би заразно, та да го изолират, да го поставят в някаква тяхна изолационна?

Все пак, поради заболяване!

"...поради заболяване. Моля вашето съдействие за извиняване отсъствията. Надявам се, че молбата ми ще бъде удовлетворена.

С почит."

Да не би да е дръзко като пиша: "надявам се, че молбата ми ще бъде удовлетворена", сякаш отсъствията са вече извинени? Не я ли изправям, пред свършен факт? Може да се ядоса. По-добре е без него, а накрая: "с другарски поздрав..." А защо другарски, след като не сме никакви другари? Виждал съм я само веднъж, на родителска среща. Няма край на мъките ми! Късам и пиша отново...

Когато се обръщаме към някоя инстанция, ако ще и най-нисшата да е, изведнъж стилът ни става неестествен, надут и тронав. Мъчим се да пишем така, както никога не

бихме говорили. Употребяваме извехтели, плесенявали, студени думи, наложени кой знае от кого! Администрацията, с дългите си, невидими и влажно-космати пипала, ни открива и в най-скришните кътчета на личния ни живот и започва да ни души, да се вмъква като полип в мозъка, във всекидневието, в съня ни. Чувстваме се виновни, че не сме изсушили достатъчно мисълта си, не сме я освободили от всичко човешко, лично и интимно. Този страх започва още от избирането на хартията, на която пишем МОЛБА. Това не бива да бъде оцветена хартия, а чисто бяла (по възможност сивкава) или инаква – разчертана с тънки сини надлъжни линии, която след това се сгъва. Защо таксовите марки, които се залепват на молбите, не са в свежи цветове като пощенските? Защо тази хартия трябва да бъде така убийствено сериозна? Когато пише до държавата или съда, човекът от народа казва, че е "сгънал листа".

"Прилагам собствения си живот. Копия от него са представени пред всички компетентни органи и ведомства. Надявам се, че молбата ми няма да бъде удовлетворена. Собственоръчен подпис: Оливер Йованович."

*

Все още съм куриер.

Забелязвам, че Оли, която вече е истинска девойка, в графата ПРОФЕСИЯ НА БАЩАТА винаги пише: служещ.

Може би се срамува, че не съм постигнал нещо повече в живота? Децата не прощават на бащите си, когато заемат незначителен пост, а аз не съм дори дипломатически куриер! Дали длъжността референт би била по-значителна? Тогава шеф ще ми бъде някой Съветник. Или да съм Съветник? Ще отговарям пред Помощника. Като Помощник

ще съм подчинен на Отрасловия Директор, а той на Генералния, докато последният ще отговаря пред Помощника на някой Министър, а Министърът – пред народа, значи пред мен, тъй като аз съм само обикновен народ. Значи, в края на краищата, все пак съм важен! Каква фарисейщина!

Малката Оли не е виновна. Дори и сам не мога да изнаменя по-подходящо име за своята професия. Във всеки случай, не желая да повярвам в мимикрията на администрацията, която превръща завчас класическите чиновници-буквоеди чрез декрети и статuti, в РАБОТНИЦИ! Дрън-дрън! Достатъчно е да ги видиш в канцелариите им как кръшкат, умират от скука и се чудят как да си убият времето. За щастие истинските работници рядко ги виждат. Иначе ще се пръснат от смях, ако чуят, че са колеги!

*

Следващите няколко години отлетяха бързо, като сън – задомявахме се. Най-после получихме жилище! По този случай, в кабинета на Секретаря, подписах окончателната капитулация: "Аз, долуподписаният, имащ занапред право на жилище, ще работя в ЗУКИД десет години за отработване на жилището, което е негова собственост и ми е предоставено за ползване. В противен случай съм задължен в тридесетдневен срок от прекратяването на трудовия договор да го напусна..." По какво се различавам от средновековния крепостник, който обработва нива от църковното имение? В договора, който пазя, администрацията показва истинското си лице. За да живея в нейния феод, трябва да опъвам шия още цяло десетилетие. За да работя, трябва да живея някъде. Кръгът е затворен. На колко ли години ще бъда, когато отработя този нищо и никакъв покрив над главата? Ще бъда човек на средна възраст, който вече е привикнал със своя кафез. Ще имам ли сила да започна нещо ново, да сменя бюро-то си, шефовете, работата? Кой ще ме приеме на някое друго място? Никой не приема охотно чиновници на средна възраст. Все пак подписах почти без колебание, по-щастлив от всякога, че най-после се освободихме от робството на свирепите хазяйки. Наистина, попаднахме под друг ярем, но той е много по-удобен, защото надзирателите ни са безлични, почти абстрактни. По-лесно се служи на абстракция. Апартаментът беше съвсем празен. Изтеглих три големи заема за обзавеждане и така още повече затегнах примката. Няма самоубиец, който да не отиде на дъното, колкото и изкусен плувец да е, щом на шията му висят три тежки камъка! Сега вече не мога да напусна мизерната си служба, дори и да ме освободят заедно с апартаментата:

трябва редовно да изплащам заемите. Наистина, това апартаментче от трийсет и четири квадрата никой от ЗУКИД не искаше да вземе. Намира се на дванайсетия етаж на един нов блок, точно под бетонната плоча. Да го обитаваш през лятото е като да живееш под нажежен котлон. През зимата се чувствах в него като в изстребител, направен на решето, който несигурно се отправя към базата; през него свистяха всички бурни белградски ветрове, колкото са на брой, свирейки ледените си симфонии. Но все пак, никога през живота си не видях нещо по-хубаво от това високо гнездо, което сега е абсолютно наше, само наше! Най-последно мога да тропам с вратите и да си пея в миниатюрната баня! Първата нощ прекарахме, настанени на голия под. Вслушвахме се в празното ехо и пукането на новия паркет. Всъщност заехме апартамента си незаконно. Блокът още не беше напълно завършен. Живяхме една седмица без ток, вода, асансьор и парно, като си варяхме супа на свещ. Всички обитатели бяха въоръжени с пишкови, брадви и сатъри, един дори и с ловджийска пушка – бояхме се да не би някой да се настани в апартаментите преди нас. Това бяха вълшебни нощи с бяло вино. Чертаехме с тебешир по паркета бъдещето разположение на нещата, любехме се и искахме да победим. Всяка завеса, всяка етажерка за книги, стол или чаша, представляваше нова победа, която да отпразнуваме. Тогава още не си задавахме въпроса какво ще стане, когато накрая изпълним малкия си дом с вещи. Как е прокълнат човекът! Все не ни достигаше нещо, за да бъдем напълно щастливи. Затова и не забелязахме, че покъщнината започва да ни задушават. В треската на трупането забравихме за себе си. Минаваха дни и нощи, без да се погледнем очи в очи. Погледите ни останаха приковани към витрините с мебели, мокети, битова техника, разни дреболии. Онова, което не успя да стори ски-

тането по чуждите къщи, се отдаде на относителното удобство: забравихме любовта. Площта от трийсет и четири квадрата ни направи самодоволни. Мечтата ни достигаше едва до двустаен апартамент от петдесет квадрата! Ентузиазмът ни се охлаждаше, без да забележим, в току-що купения седемдесетлитров хладилник. Разговорите ни непрекъснато се въртяха около нов абажур или настолна лампа. Накратко, докато други овладяваха земи и пространства, ние бяхме прещастливи, че новият ни килим стига чак до вратата.

*

Инкасаторът събира наема на всяко трето число от месеца, около пет след обяд. Познаваме го по дългото, упорито звънене, в чийто заповеднически тон има нещо от военната тревога. Сигурно някога е бил старшина. Как един и същ звънец на входа може да притежава цяла гама от различни звуци и значения! Понякога той ни смразява: някой носи лоши вести. Друг път звучи весело като звънче на Връбница, трети път – потайно, а чрез накъсания си заплашителен ритъм издава скритите намерения на посетителя много по-рано преди да ги покаже самият той. По звъненето веднага познаваме своите и онези, които ни идват по-често на гости...

Но когато дойде той, Лола и аз мълчим в тъмнината зад заключената врата и надничаме през шпионката. Виждаме нашия неканен гост много отдалечен, гледан сякаш през бинокъл, обърнат наопаки. Стои на изтривалката, облечен със сивожълтеникаво палто, чиито рамене са избелели под бремето на годините, които е помъкнал на гърба си. Под измачканата мръсна карирана риза, на онези места, където

няма копчета, се вижда излинял бархетен потник. Целият този денк с раздърпана старост е вързан с усукана вратовръзка с неопределен цвят и десен, който не прозира през копринено-мазната ципа. Инкасаторът не изпуска от ръка кожената си чанта – своята подвижна канцелария. Досеща се, че сме вътре и че сме се спотаили, защото пак нямаме пари за наем, но нищо не може да ни направи, освен да продължава да звъни и да изпълнява все същия монолог за човешката поквареност и безотговорно отношение към задълженията пред организацията, която ни е подсигурирала жилище. След като звъни, звъни известно време, докато не му изтръпне пръстът от натискане и след като събужда малката ни дъщеря (чуваме плача ѝ от дъното на стаята), наплюнчва с език химическия си молив и пише известие за наема; слиза по стълбите, като преди това е пъхнал жълтата хартийка във вратата. На площадката се спира още веднъж и ни дебне, а след това окончателно си заминава.

Оставаме още една минута в тъмния коридор, очи в очи. Кой сме ние? Двама млади, които на трето число от месеца нямат вече пари за наем. Стоим така като временни победители над Инкасатора, но ни обзема чувство на поражение и безсилие. Всеки ден сме обкръжени от стабилни, улегнали хора, здраво стъпили на земята; от хора, които командват и знаят своето място. От тях лъха увереност, в техните портфейли са подредени уверения, че нямат дългове в живота, и към обществото. Когато си мисля за тях, се чувствам още по-неспособен да задържа малкото си семейство на повърхността и да го преведа през всички клопки и опасности до щастлив изход, който трябва да съществува някъде във времето пред нас. Големите, измъчени очи на младата ми жена поглеждат със страх към идващия ден, без всякаква надежда да се случи някакво чудо и да се

измъкнем от блатото. Все пак, в тях чета сляпо доверие в способностите ми – бедната, и въпреки всичко, ми вярва!

Нима сме виновни, че още на първи неблагоприятно сме си изхарчили парите, полагащи ни се за целия месец? Толкова ли е непростим грехът, че все още желаем много неща, от които, мислим си, сме лишени, а се задоволяваме с дреболии? А и пак оставаме невероятно бързо с празни ръце, въпреки че сме купили само три книги, за които толкова дълго сме мечтали; нов шлифер за Лола и чанта за бебе, бутилка вино и две грамофонни плочи (Шарл Азнавур и Концерт за цигулка и оркестър от Пьотр Илич Чайковски), върнали сме взетите назаем пари и веднъж сме излезли да вечеряме на ресторант, смаяни от хората, които ни заобикаляха там, от всички онези, за които излизането всеки ден е съвсем естествено нещо... И какво? Още на третия ден от часа, когато съм донесъл в къщи пълния син плик със заплатата, тършуваме по джобовете на зимните палта, за да открием някоя забравена банкнота. Веднъж открих така цяло съкровище от дребни пари в подплатата на старо яке, в която с години бяха стояли монетите, изпадали от пробития джоб! О, щастие! От кого да взема назаем? И колегите ми от канцеларията са на същото дередже и едва свързват двата края от първи до първи. Член съм на Взаимоспомагателната каса, но когато най-сетне открих касиерката й, тя ми каза, че в Касата нямало нито грош и че трябвало да си дам заявката най-малко един месец предварително, ако искам да се вредя за заем!

Чувствам се безсилен в тази неравностойна борба с града, който на всяко първо число ми праща сметки за ток, вода, наем, изплащане на заеми, поземлен данък, членски внос за профсъюзите, задължителен абонамент за ведомствени вестници, които не чета... С тези бланки ме заплашват

с изселване от жилището или с "прекъсване на захранването с електрическа енергия, ако не изплатите сумата в срок от три дни след получаване на известието. Обжалването не отлага изпълнението". Заробен съм. Заробен. Окончателно и безвъзвратно в мрежата. Точка.

На следващия ден Инкасаторът променя начина, по който звъни, и Лола му отваря доверчиво, мислейки, че е някой друг. В същия миг той нахълтва покрай нея като глиган и вече няма мърдане; каним го да седне, той се плъосва в единствения ни фотьойл и оставя кожената чанта до крак ката си. Когато ни хване така, без пари, неочаквано показва превъзходство. Кой би могъл да си помисли, че този старец, отдавна вече пенсионер, работещ на хонорар в Жилфонд, този човек, значи, който, съдейки по всичко, отдавна е трябвало да започне подготовката си за напускане на този свят, може така да се наслаждава на неприятното положение, в което сме се оказали. Обслужваме го като двама селяни-изполичари с кафе и коняк, търпеливо понасяме дрънканиците му за необходимостта от редовно плащане на наема, за своето великодушие и готовност въпреки всичко да си затвори едното око (защото уж ни бил харесал) и да погледа два-три дена през пръсти, след което нямало начин, трябвало да докладва, за случая, пред компетентните органи, а тогава сме щели да платим не само дълга, но и лихва, затова че задържаме обществените пари за наема! След втората чаша, той съвсем губи връзка: от беззъбата му уста се точи несвързан лигав, монолог за това какъв е бил и колко са го ценели някога; за това, че и днес се ползва с авторитета на най-строг инкасатор; разкрива ни малките си мръсни трикове, с чиято помощ събира наема от онези, които нямат пари да платят, показва някакви омазани хартии, които доказват някогашното му величие, вади от портфейла си, който

едва не се е разпаднал, оръфани снимки, та трябва да го търсим в групата избледнели мъртви лица! "Ха познайте де, познайте кой съм аз! Ето, този отляво, на втория ред отгоре! А, какво ще кажете? Виж само каква гъста коса съм имал!"

Пита се какво кара този стар тромав мях да ни доказва кой е бил и как е изглеждал някога, да се възползва от преимуществото си в момента, че ни е заварил без пари, ако не тайният копнеж на всяка, та дори и най-незначителната личност да спечели някак си необходимото уважение на другите, да почувства поне малко превъзходство, малко сладка власт и така поне малко да се понаслаждава на своята сигурност, смучейки със сламка от чуждата беда. Истинско чудо е, че изпадналите в неволя не разбират чуждата неволя! Няма по-жестоки цербери за просящите от портиерите, които и сами живеят от бакшиш – един вид просия!

Следващия месец му плащаме наема, като при това му даваме и солиден бакшиш, но не го пускаме вътре. Тозчас се свива като смачкано насекомо, докато попълва квитанцията на коленете си, върху които е поставил чантата. Изглежда, че съжалява, задето този път сме в състояние да му платим, макар и да е спечелил от нас. Предпочита да ни е заварил неподготвени и отново, поне за малко, да бъде Някой! Но под привидното раболепие, с което ни благодари, проблясва търпеливото му лукавство: "Ще ви издебна аз вас още следващия път..." – мисли си, слизайки по стъпалата заднишком, разочарован, че за един месец му се е изплъзнал случаят да държи двама млади в шах.

Или пък започва да се обажда чиновническата ми параноя? Справедливо ли обвинявам един самотен старец, който не е имал с кого да сподели мисли за жестокостта и изнудвачеството? Дали не съм почнал да чета във всеки жест заго-

вор срещу мен? Боже мой, какво да правя? Вече на никого нищо не вярвам!

*

Когато препрочитам тези страници, ми проблясва мисълта, че тази моя изповед ще могат да напишат или поне да подпишат най-малко милион хора като мен! Съдбите ни си приличат като капки вода. Преживял ли съм нещо, което не се е случило на друг, на мнозина? Нищо. Абсолютно нищо. Но не ми се иска читателят да си извади грешно заключение, че постоянно се оплаквам. В ЗУКИД, въпреки всичко, си живееш относително удобно и в безопасност. Един от абсурдните закони на администрацията несъмнено се отнася до положението в йерархията и душевното спокойствие. Според него, неуязвим е само онзи служител, който се намира на най-долното стъпало на стълбата. Единствено той не може да изгуби нищо. Всички останали, губейки положение, губят и безброй привилегии, като се почне от големината на канцеларското бюро, разположението му по отношение на другите бюро и служители, самостоятелните кабинети, и като се мине през телефона, диктофона, секретарката, плаващото работно време, правото на пътуване в спални вагони и самолети и се стигне до най-различни специални добавки и улеснения. Това най-добре обяснява диктатурата на чиновническия лумпенпролетариат – дързостта и свободата, с която живеят куриерите, чистачките, портиерите, охраната, бюфетчийките, пиколата и машинописките. Подмазват им се и най-влиятелните шефове, онези, които се тросват дори и на съветниците. Интересно, че тази пъстра тълпа от дъното на администрацията първа предусеща свалянето на някой голям Шеф. Почти съм склонен да повярвам в съществува-

нето на шесто, чиновническо сетиво! Още преди да се разчуе, Отрасловият директор усеща, че нещо с кариерата му не е в ред, първо в машинописното бюро. Изведнъж всички машинописки са станали твърде заети с преписване на някакви, непознати за него материали. Нито една не можела да го приеме да ѝ диктува. Той стои нерешително известно време наред стаята с доклад в ръце, усещайки как го полазват тръпки от хвърлените изкосо бързи погледа на останалите служители, след което се оттегля в стаята си и смирено чака Великият везир да му изпрати въже, отрова или предложение за някаква нова, уж много по-добра длъжност, която, с оглед на способностите му, щяла да бъде по-подходяща за него. Като втори знак за присъдата, произнесена зад нечия тапицирана врата, ще забележи, че не са му донесли кафето, което е поръчал преди два часа. Трети знак: пиколото ще му препречи пътя с ръка и ще му каже, че асансьорът е препълнен. Четвърти знак: чистачката няма да избърше праха по бюрото му, нито пък ще изпразни пълното кошче за отпадъци. Куриерите изобщо няма да предадат писмото, което той е изпратил. Охраната ще му иска пропуски. Как всички те са научили, че шефът е обречен, това завинаги ще си остане в тайна.

Като последен куриер в ЗУКИД, значи, бях съвършено неуязвим. Никой не драпаше за моето място. Поради това спокойно си се разхождах през заплетените зукидовски отношения, без да се боя, че ще се изгубя в лабиринтите на амбицията.

*

Казах ли вече, че всички по-влиятелни зукидовци, шефове, съветници и тесният кръг около Ръководството, бяха

предимно стари, изпечени чиновници, които с лукавство, нагласени конкурси и разни други трикове успяваха да надхитрят законите и да останат на длъжност, въпреки по-напредналите години? Всеки служител на възраст под петдесет лазарника поради това се считаше все още млад и не можеше да очаква някаква по-отговорна длъжност. Ако ръководството е старо, какъвто беше случаят със ЗУКИД, то оплешивелите четирийсетгодишни служители все още се държат детински, като млади стажанти. Стареейки заедно със своите шефове-метусалеми (библ., дълголетници, б. пр.) и примирявайки се със скромните длъжности, които заемат, у тях се развива патологична инфантилност. Значи, те никога няма да станат окончателно възрастни, защото ще бъдат винаги по-млади от началниците си. Патилата започват от момента, когато по някаква случайност сменят фирмата и попаднат в среда, където генералният директор няма и трийсет години. Напуснали удобния си стъклен саркофаг, те в миг ще се разпаднат от старост като египетските мумии, щом им стане ясно, че ЗУКИД ги е държал с години в своеобразно административно продължение на детството.

Един понеделник, в седем и петнайсет сутринта почувствах, че не съм вече млад. Този факт ме порази със своята неизбежност.

*

През годините, които прекарах по канцелариите, изобщо не срещнах човек, който да си признае, че е бюрократ! Винаги някой друг твърдеше това за колегата си, често и за непосредствения си съсед в канцеларията. Разделим ли така ЗУКИД на служби и служители, ще получим цял низ лични съдби на почтени, способни и добронамерени

хора, които, всеки за себе си, естествено, са против бюрокрацията. Съберем ли ги пак в чиновническата организация и тръгнем ли от седем до три през канцелариите, ще ги заварим, както в разказа за доктор Джекил и мистър Хайд, напълно преобразени в бюрократични чудовища! Още самата табелка на вратата действа заплашително: РЕГИСТРАЦИЯ. КАДРОВА СЛУЖБА, ЕКСПЕДИЦИЯ, ДОМАКИН, СЕКРЕТАРИАТ, АРХИВ, РАЗПЛАЩАНИЯ... Кой с кого се заплаща и защо? След не много дълга разходка из лъхациите на мухъл стай, ще бъдем безсилни да постигнем каквото и да е с нормалната логика от живота, която важи навън, на чист въздух. По тялото и душата си усещаме студените лъгави пипала на стоногото чиновническо мекотело. В три часа магията се вдига: от административната паст излизат полусмлени мъже и жени, от които никой, дори и на сън, не е бюрократ.

Когато за някого се каже, че е бюрократ, обикновено веднага си представяме възрастен плешив мъж с черни ръкавели (да не се изтъкват лактите), който като "човек в калъф" крее скрит зад купчини прашни дела и недоверчиво се взира в посетителите през кръглите лещи на очилата с големи диоптри. Тази представа са ни наложили писателите-хумористи, филмовите режисьори и карикатуристите, като се почне от Домие и се стигне до Щайнберг... Колко неуспешни опити да се аутопсира с остър сатиричен скалпел бюрократския труп, който отново и отново вампиряства, колкото и дълбоко и сигурно да го заравяме, изплъзвайки се от перото, приел хиляди нови форми! Никой от тях не си и помисля, че бюрократ може да бъде и някоя жена, а те често са такива и още как! Защо на никого не е дошло на ум това, за мене ще остане завинаги голяма тайна. Колко пъти само е рисуван шефът с голям корем и секретарката, седнала на ко-

ленете му; още не съм видял карикатура, където възрастна шефка да се люби с младия си секретар на бюрото! Дори и в меродавната Малка енциклопедия бюрократ е изключително от мъжки род:

"БЮРОКРАТ (фр. *bureaucrate*), обществен функционер, (обикновено служител), който мисли, че чиновникът е решаваща сила в обществения живот, краен формалист, който решава всичко в канцеларията изключително брутално и едностранчиво, без оглед същността на въпроса."

Бюрократ, наистина, е от мъжки род, но бюрокрация – от женски!

По мое мнение, което, естествено, може да бъде и напълно погрешно, жените-шефове се делят главно на шефове-майки, шефове-класни ръководителки, шефове-диктаторки, шефове-съпруги на шефове и шефове-подсъзнателни любовници... Пренебрегвайки много подвидове – шефкизмии, шефки-Клеопатри, шефки-кръшкачки, шефки-скитнички, които вечно са в командировка, и шефки в отпуска по болест, които с години боледуват – все амбициозни дами, под чието иго страдах години наред, най-напред ще опиша добродушния тип шефка-чиновническа майка. Обикновено това е по-възрастна жена, за съжаление, вече пред пенсия, която се обръща към подчинените си с "деца!" и на която трудно може да се откаже, ако поиска нещо. В канцеларията, където командва, едиповците се чувстват отново като в детска стая. Тя е винаги загрижена, ако някой от подчинените ѝ неочаквано отслабне или забрави шала си през зимата. На бюрото ѝ често има курабии и кифли. Обича да помирява скараните и да дава семейни съвети. Гледа през пръсти, когато някой избяга от работа, а като всички свекърви, обикновено е на страната на мъжете, против жените. Рядко се отделя от бюрото си, с което сякаш

се е срасла, и много напомня на пчела-майка в чиновнически кошер, където има най-много търтеи. С нисък ръст е, с широк ханш и с тровава походка. Трудно се движи със слонските си крака; когато я видим как с мъка изкачва стълбите или върви по някакъв дълъг коридор, обзема ни съжаление за тази чудесна, нереализирала се домакиня, която по някаква грешка е попаднала в канцеларското гнездо на оси, вместо да навива щрудели с маково семе и да гледа внучета.

Шефката-класна ръководителка обича всичко да се върши групово и по тази си черта тя спада към колективните манияци. Службата си тя превръща в някакъв въображаем гимназиален клас на екскурзия в непознатата страна на администрацията, в която, ако слязат от влака, онези попалавите, могат да се заиграят и да се изгубят. Ще наказва строго но справедливо, и което е най-важното, не от омраза, а със съжаление и надежда, че служителят ще се поправи. Любимец ще ѝ бъде винаги някой чиновнически зубрач, но ще обича и канцеларския немирник, ако не прекалява и не минава границите на добрия вкус. Както и останалите класни ръководителки, тя обожава дребните знаци на внимание: групови снимки, на които тя се намира по средата, цветя за официалните празници, благопожелания за рождения ѝ ден, картички от служители в командировка, колективни чествания... Докато шефката-майка защитава подчинените си пред директора като собствени деца, шефката-класна ръководителка често изтъква, че е напълно безсилна, тъй като подчинените ѝ били разхайтени!

Нека споменем още и шефките-съпруги на шефове, които обикновено са по-влиятелни и от директорите на ведомствата, където са на длъжност, ако мъжете им са с високо положение. Те научават важните новини винаги първи и

често отсъстват от работа, тъй като придружават мъжете си в деловите им обиколки. Като шефове не са лоши: службата не ги интересува много, работят за държавата, най-вече за да не скучаят. Защитени от авторитетите на мъжете си, те държат подчинените си на разстояние, но не им причиняват особени неприятности, тъй като за тях те са преди всичко нещо като прислуга. Не им е много до пари и не се борят за по-голяма заплата, но болезнено държат на йерархията и винаги настояват за мястото, което им се полага – не като на шефки, а като на шефове-съпруги на шефове.

Най-трудно е да се работи под командването на шефка-подсъзнателна любовница! Ако още е достатъчно млада да се влюбва (а коя ли пък жена е престаряла за любов?) и ако сътрудникът ѝ е млад, интересен и донякъде симпатичен, ако тя при това има досаден мъж, при всички положения ще ѝ се прииска подчиненият ѝ да бъде не само референт. Устоявайки на това опасно желание, което би застрашило служебното ѝ положение като смъртен грях, такава шефка често без причина ще тормози и прекарва през иглени уши точно този нещастник, като наказва същевременно желанието си за БЮРОКРЪВОСМЕШАТЕЛСТВО. Естествено, това не са никакви драстични средновековни наказания, но, разкъсана между любовта и службата, шефката-подсъзнателна любовница ще се опита някак си да сдобри двете страни на своя живот: явната и тайната – онази, мрачната, за която най-често не смее да признае и пред самата себе си. Така ще задържа жертвата си в канцеларията и след работно време, уж заради някаква нова версия на някакво писмо, което трябвало спешно да се изпрати на друга фирма, а всъщност само и само да бъде по-дълго насаме със своя любим. В това задържане има и малко наказание за несъществуваща немарливост; желанието и омразата се препли-

тат всеки миг с чувството за грях и страдание. Шефката-подсъзнателна любовница изразява иначе нескрита ревност към жената на служителя, на когото е хвърлила око. На улицата поздравява само мъжете, не и техните законни съпруги, прави забележка на чиновниците, че използват телефона за частни разговори, не одобрява отпуската по семейни причини, крие непривлекателния си мъж от колектива и, накрая, се показва неочаквано кокетна, щом се окажат заедно в командировка или на неутрална територия на някое друго предприятие. Но всяка близост в моментите на нейната слабост, на следния ден се заплаща с ново наказание! Веднъж една шефка-подсъзнателна любовница плака на рамото ми. Горко ми! На следващата сутрин ме накара още веднъж да препиша годишния отчет!

Както Хипократовите типове темперамент: холерик, сангвиник, меланхолик и флегматик, никога не се срещат в чист вид в природата, така и жените-шефове смесват в поведението си типичните черти на отделни групи. Поради това често може да се срещне шефка-съпруга на шеф като шефка-майка или подсъзнателна любовница, а не са рядко срещани и шефките-змии-диктаторки-кръшкачки с особености на шефка-класна ръководителка...

В канцеларската флора и фауна съществуват, естествено, още безброй видове и подвидове жени-шефове, с които някой ден, рано или късно, науката сигурно трябва да се занимае.

Забелязал съм, че мъжете, които командват в канцелариите, са най-опасни в понеделник сутринта; пред тях е още една убийствена седмица, махмурлии са, недоспали или е загубил техният отбор. Лошото им настроение не може да се предвиди и често зависи от някой случаен телефонен разго-

вор, от качеството на снощното вино, от храносмилането, болестите, утринните посетители и хиляди други дреболии.

Опасните периоди, в които трябва да се отбягват жените-шефове, лесно могат да се открият по месечните им цикли, а по-трудно се проследяват, когато навлязат в климактериума.

*

И така, мъжете и жените, които ходят на работа, се виждат преди обед предимно в по-добра светлина. Искам да кажа, че рядко някой е видял колежка от канцеларията с измачкан пенъор и ролки в косата! Не вярвам също, че служителките могат да си представят как изглеждат колегите им по пижами и чехли, докато зяпат телевизия или спят след обяда, макар че звучи твърде невероятно, но колкото и монотонен и мъчителен да е животът от седем до три, повечето от жените на административна служба обичат да идват в канцеларията! Там те си почиват от мъжете и децата и от още по-досадната домакинска работа. Канцеларският живот им предлага изобилие от дребни удобства. Първо, защитени от работното време, те на спокойствие могат да завършат утринния грим, да се обадят по телефона на приятелки и роднини, да прочетат вестниците, да обсъдят до най-малките подробности телевизионната програма от предната вечер, да одумат съседните канцеларии, че не вършели никаква работа, а не трябва да се подмине и времето за любов – съвсем различна от онази в брака. За всички тези неща една домакиня, която остава сутринта въщи – няма възможност. И ако по някакво чудо успее да си осигури подобни предобедни развлечения, изобщо няма да получава заплата за това време като по-щастливите си връстнички. Затова, няма да е

чудно, ако под стъкления похлупак на административната градина започне да избуява любов. Волю-неволю, всеки чиновник, току-що оставил законната си съпруга в неоправеното легло или в студената кухня, затрупана с неизмити съдове от предния ден, започва да сравнява лицето ѝ, непокрито с грим, с тези на своите колежки, издокарани с "мейк-ъп"; смачканата ѝ нощница с модното ревю, което му представят всеки ден; вонята на запряжка с възбуждащата миризма на ацетон и лак за нокти, лошото настроение с вниманието, с което е обкръжен – от кафето до милите дребни услуги, кокетни разговори, интелектуални спорове... Многобройните чествания в канцеларията (банкети, коктейли, юбилеи, връчване на награди, изпращания, национални празници, безплатни служебни посещения на скъпи ресторанти) предоставят хиляди възможности чувствителните чиновнически сърца да се сближат по-интимно, след като отдавна вече са споделили семейните си ядове. След думите за утеха обикновено бликват сълзи, а те най-добре се изтриват с целувки. Така започва една от безбройните канцеларски връзки, която превръща всяка събота и неделя, прекарани със семейството, в излежаване на присъда. Би трябвало, естествено, да се изследва поразително увеличеният брой семейни скандали през време на националните празници и неделите; да се измери облекчението, с което разделените чиновнически двойки се връщат в прегръдките на канцеларията и тайната си любов. Може би тогава ще се изясни повишеното настроение на чиновничеството през работно време и рязката депресия, налегналата го умора и лошо настроение, когато се върне по домовете си.

*

Излизат поотделно от канцеларията. Първо той, след него, незабелязано, и тя. Тъй като има ключ от временно наетата гарсонiera, той отива пръв. Проветрява стаята, поставя плоча на грамофона, проверява дали има топла вода в бойлера. Скоро чува бученето на асансьора, който се изкачва, отварянето и затварянето на вратата и уговорения сигнал на звънеца: два пъти късо и веднъж дълго. Събличат се бързо, мълчешком. Няма много време за приказки. В тази тъжна открадната предобедна любов няма нито ласки, нито поезия, нито любовна игра... Всичко протича почти делово, механично. Тя е в банята. Той сваля часовника от ръката си. Чака да се появи нейното влажно и гладко тяло. Вмъкват се под завивките. Любят се. Сменят плочата. Пушат, мълчат. Пак се любят. Огладняват. Отиват голи до кухнята и търсят нещо за ядене в хладилника. Тайнствени чужди предмети и продукти... Намират сирене, рибна консерва, шунка, хляб. Ядат. Възбудени от неочакваната закуска на голо, отиват отново в кревата и се любят.

- Държиш ли сметка за времето?

- Не се безпокой. Имаме още четирийсет минути...

Пускат си по един душ. Тя поправя фризура и грима си пред огледалото.

- Издраскал си ме с брадата си!

- Да видя... Няма нищо. Сложи малко фон-дьо-тен.

Тя изчетква дрехите. Той заличава следите. Изпъва измачканата постеля. Застила свалената покривка. Изпразва пепелниците. Измива чашките от кафе. Връща на полицата двете чаши, на същите места, откъдето ги е взел. Простира кърпите да съхнат. Изчиства космите от четката. Проветряват стаята. Целуват се бързо и тя тръгва първа.

- Значи, в четвъртък по същото време?

- Окей.

Остава да изпуши още една цигара, като й дава по този начин възможност да вземе достатъчно преднина. Да не е забравила нещо? Не, не е. Няма никакви следи. Затваря прозорците. Спуска завесите. Заклучва вратата. Слиза пеш по стълбите. Намира зелената пощенска кутия с името на колежата от службата и пуска вътре ключа. В канцеларията се връща в два и половина.

– Къде бяхте? – пита тя. – Търсеха ви...

– Бях на съвещание в Стопанската камара...

Поглежда я под око. Седи си както обикновено и трака на машината.

Мисли си за това как жените умеят съвършено да се преструват. Кой ще си и помисли, че същата тази делова, млада дама със строг изглед, която седи изправена и шари с пъргави пръсти по клавиатурата, до преди половин час е стенела и охкала, пъшкала и се извивала като гимнастичка на пода във физкултурния салон? Звяр в костюм на обикновена референтка. Никога няма да проумее докрай жените, тези тайнствени крадли на предобедна любов...

*

Ако чиновническата любов е престъпление, то присъдата се състои в това, че скараните любовници от някоя канцелария стават най-опасни противници. Най-главно, те знаят всичко един за друг, тъй като са били достатъчно непредпазливи да посветят партньорите си в цяла поредица от малки трикове и хитрости на тайната любовна стратегия. Всеки от тях е запознат по този начин с противниковите ятаци, алибита, тайни квартири и оправдания, също и с мнеч

нието им за генералния директор, заместниците, шефовете, сделките, ведомството и политиката, което след скъсване на връзките може да се превърне в смъртоносно оръжие. Ранената вълчица, която защитава своите малки, е като безобидно кученце на пружина пред прелъстената и изоставена машинописка първа степен. Непредпазливият Казанова е връхлетян от неприятности и удари, без да може и да си представи откъде произлизат. Онези, които са знаели за тайната връзка, а това обикновено е почти цялото учреждение, се разделят на два лагера: едните обвиняват него, другите нея. Група започва да води война с противникова група, служба със служба, отдел с отдел, счетоводството с деловодството, експедицията със снабдяването... Леят се сълзи и се слушат изповеди. Без каквато и да е видима причина отделни служители, до предния ден в сърдечни отношения, престават да се поздравяват по коридора, тъй като, най-сетне, са научили какво мислят един за друг от изоставената машинописка. Капулети и Монтеги!

Такива връзки могат да завършат по няколко начина. Когато ситуацията е такава, че застрашава целостта на ведомството с всеобщ скандал, обикновено става така, че машинописката Жулиета бива приета на работа в сродно учреждение или пък чиновникът Ромео сменя отдела си и се преселва на някой друг етаж. В случай на брак, определя се служителка, която започва да обикаля по канцелариите и да събира волни пожертвования за бъдещите младоженци. Стиснатите не дават нищо (винаги заради принципи), а повечето питат колко е дал някой техен конкурент в службата. По неписан закон, дава се също толкова, колкото е дал прещественикът или малко повече. Никога по-малко.

След като се вдигне сватбата, на която, по същия закон, директорът или началник-отделът е кръстник, а кръстничка-

та е от страна на младоженката и работи в едно бюро с невястата, чиновническият любовник най-последно има възможност да види своята, до вчера фатална колежка, с онази същата измачкана нощница, в която е оставил бившата си жена.

По този начин, в общи линии, е постигната глобалната цел на този брак.

Все пак, съвършеният чиновнически брак е сън за много канцеларски любовници, които копнеят да узаконят връзката си, окриляни от зодията на своята фирма и по този начин да облекчат ежедневието си, без да знаят, че така се отричат от изключителната сладост на забранения плод.

Новите съпрузи, значи, стават сега по едно и също време. На работа отиват с една и съща кола. Жената е освободена от досадното приготвяне на закуска, тъй като закусва заедно с мъжа си в канцеларията, а двамата обядват в стола, който се намира в същата сграда. Отпуската си прекарват в почивната станция на фирмата. Много по-лесно от другите получават жилище или заем за строеж. Заедно участват в културно-масовите мероприятия на профорганизацията; заедно отиват на колективни излети, забавляват се на официални банкети при нечие преминаване на друга длъжност, взимат участие в доброволни трудови акции, сърдечни посрещания и в съботния спортен полуден... Заедно се връщат от работа. Непрекъснато са си под око. Секретарката-съпруга на Заместника, за разлика от другите неосведомени жени, винаги знае точно има ли мъжът ѝ някакво съвещание, заради което ще отсъства от къщи и след обед. Във всяко тракване на телетайпа, мъжът-Главен специалист по снабдяването чувства пулса на любимото си същество, на своята съпруга Телетайпистка. Мъжът-Секретар ще притича, ако се наложи, на помощ на своята жена-Съветник, кога-

то Главният касиер понечи да ѝ види сметката. Служителката от Администрацията ще предупреди навреме мъжа си, който работи във Внедрителското бюро, че се готвят някакви съдбоносни реорганизации, които може да му костват мястото на съветник...

В тези чиновнически бракове, здраво свързани от общите интереси, не може да се случи така, че жената да не бъде заинтригувана от служебните проблеми на мъжа си, нито пък той да се прозява, докато тя му се оплаква от предобедните неприятности в канцеларията. Семейната двойка, която работи в една и съща служба, има безброй теми за разговори в свободното си време: от разсъжденията дали ще дават премии, ще се забавят ли заплатите или кой във ведомството има недекларирани доходи и колко, до най-fino разнищване на ближните и всекидневните им постъпки; предлага им се безкрайно много материал за обработка, тъй като и двамата споделят съдбата на една и съща чиновническа колония. Животът на всеки от тях е вплетен в една мрежа; сякаш и кръвообращението им се извършва по организационна схема, а кръвното им налягане се повишава и спада в ритъма на движение на производителността... Осъществена е старата тоталитарна мечта за прекарване на цял живот без остатък във вярна служба на една организация. Свободното време хаотично и непредвидено може да ни наведе на грешни мисли, дори да предизвика и съмнение в стабилността на колектива, който ни храни, в неговите цели и, накрая, дали има някакъв смисъл съществуването му. Работниците и служителите от обувния тръст „Бата” изобщо нямали нужда да излизат от района на фабриките, където се намирили жилищата им, магазините, болниците, детските градини, кината, дори и едно изкуствено езеро с лебеди!

Ако към всичко това прибавим и задължителното гледане на телевизия, която предлага на всички едно и също смляно и проверено изкуство, новини и забавни програми, няма да съм далеч от заключението, че дори и сънищата на съвършените чиновнически семейни двойки имат еднакво или поне съвсем близко съдържание. Следователно е постигнато тотално сближаване на индивида с колектива. Но тъй като и до ден днешен си влачим остатъци от патриархалните нрави, връзките между нас са още по-здрави, отколкото между онези, които нямат развито племенно чувство. Чиновническата двойка обикновено избира кръстниците си от ведомството, в което работи и сама кумува на други двойки. Роднинските връзки по този начин се увеличават в аритметична прогресия и скоро няма и кътче в учреждениято, което да не е обхванато от мрежата на роднинско-кумовото влияние. След известно време много такива ведомства стават примери на същински човешки кошери – своеобразни селски задруги със старейшина-патриарх начело на йерархическата софра, та до внуците и правнуците.

В колективния живот на всяка канцеларска колония, по мои наблюдения, понякога настъпва истинска ГИНЕКОЛОГИЧНА ЕУФОРИЯ. След периода на масово чифтосване идва времето на благословеното положение и раждане, а след него и на храненето на кърмачетата – по телефона! Разкудкудякалите се майки-чиновнички, чиито деца се гледат от домашни помощнички, през пет минути вдигат телефонната слушалка и разпитват дали бебетата им са се изакали и изпишкали, будни ли са и дали са гладни. Те прекъсват съвещанието и викат в слушалката:

- Пасирай му моркови! Такаааа... Пъхни му лъжичката в устата! Добре! Глътна ли? Не е? Стисни му носа да не

може да диша! Стисна ли му носа? Какво? Изплю ли го? Избърши го! Обърса ли го? Дай му пак... Такааааа! Глътна ли? Да?! Юнака на мама! Слава богу!

*

Нерядко се случва, в своите ведомства и предприятия, шефовете да назначат и собствените си деца. Тях останалите служители познават още от малки; за пръв път са ги видели като бебета, когато младите им родители ги донесли в канцеларията Дядо Мраз да им раздаде подаръци; гледали са ги как растат и, накрая, те са тук, в същата фирма, с родителите си! Както някога американските магнати имали традиция преди да поверят цялата власт на компанията в ръцете на синовете си, да ги посветят в различни работи (от опаковчик през търговски пътник до председател на управителния съвет на фирмата), така и нашите бащи назначават наследниците си отначало на по-малко важни места, обикновено като отговорници за кореспонденцията или доверени секретари и секретарки в кабинетите на свои колеги. Естествено, по-късно ще им помогнат да се издигнат и заемат постове, които заслужават с оглед на произхода и образованието им. Но и когато са на самото дъно на чиновническата йерархия, останалите служители се боят от тази чиновническа аристокрация в зародиш, защото предчувстват, че скромните длъжности на тези уж стажанти са само временни и че скоро ще се издигнат на опасна височина. Пред тези деца обикновено винаги се мълчи. Никога не се одумват шефовете на учреждението, нито пък се изрича нещо, което по-късно може да послужи като доказателство за нелоялност, тъй като се предполага, че наследниците ще предадат на родителите си всичко, което чуят, ако не, до-

като обядват, то сигурно през почивните дни. Служителите от по-скромно потекло шепнешком одумват татковите синчета и щерки само в тяхно отсъствие, помагайки им усърдно да хлътнат яко, което ще доведе, чрез тях, до неприятности и за техните родители. Това е своеобразно тайно канцеларско съпротивително движение. Много от тези млади хора, въпреки способностите и таланта си, чувстват родителите си на високи постове като обременяващи обстоятелства, и по-често, отколкото се и смята, несправедливо биват обвинявани в принадлежност към чиновническия елит.

И така, чиновническите институции, до гуша затънали в роднински връзки, в даден момент започват да се отърват от тоталната фамилиаризация чрез вътрешни правилници и наредби, според които членовете на идеалните чиновнически бракове – жени, бащи, деца, не могат да работят под един и същ покрив. Но за опитните канцеларски лисици няма такъв закон, в който да не открият задна вратичка. Спонтанно се създава братство от чиновнически главатари, които сега си назначават едни на други децата, с което роднинските връзки и семейните интереси започват да се простират извън рамките на едно учреждение или фирма и постепенно обхващат цялата малка чиновническа галактика. Всичко това става тихомълком, без каквито и да било писани документи, като по договор на ням административен език и според неписаните правила на солидарността, така че, отстрани погледнато, за окото на лаика това е съвсем неуловимо.

Забелязал съм, че дребните чиновници са направили безразлични към тази очевидна завера. Като знаят, че „Бог направил брада първо на себе си”, те биха я сметнали за съвсем естествена грижа на предпазливите шефове за по-

томството, ако тези същите хора не изискваха всекидневно от армията чиновници, измъчени от живота, постоянни излияния на въодушевление от собственото си положение. Човек, разбира се, може да изтърпи да го тъпчат, но трудно ще се съгласи на всичко отгоре и да ръкопляска на онзи, който го тъпче.

Може би в това е разковничето на сподавеното чиновническо роптание, което не е в състояние точно да изрази мъката. Таейки с месеци и години чувство за онеправданост, чийто произход не знае, даден човек от някоя административна служба започва да подозира всекиго, става завистлив невротик, който чувства, че е измамен или че скоро ще стане това, само дето не знае по какъв начин.

*

С течение на времето, от продължителното дремане на завет, много чиновнически колонии започват психически да затлъстяват. След всички реорганизации, промени, сливания, реформи и административни войни, след периода на търкания и сблъсъци, в които онези, най-въодушевените, правеха неуспешни опити да потеглят нещата от мъртвата точка, всички се примирихме някак си с положението, в което отбивахме чиновническата си повинност. Настъпи време на всеобща дрямка и уют. И онези, най-непримиримите, схванаха най-сетне, че не могат повече да напреднат, след като толкова пъти са се опитвали да пробият с глава невидимия таван над средата, към която принадлежат. На амбициозните съветници стана пределно ясно, че никога няма да бъдат повишени в помощници, а на референтите – че скоро ще умрат, отколкото да се издигнат до съветници!

Който не можа да се примири с този порядък, ни напусна още отдавна, за облекчение на всички.

Забелязвам, че ЗУКИД все повече прилича на задружно семейство, в което вече сме привикнали едни с други. Вече със сигурност се знае кой редовно закъснява за работа, кой използва фалшиви болнични, кой е таен милионер, а явен просяк и кой е склонен да доносничи за колегите си и да пише анонимни писма... Също като във всяка голяма фамилия, знае се и кой се бои от жена си, кой играе ролята на Дон Кихот, на кого какво е страст или хоби, кой с кого поддържа тайни връзки – тук вече никой никого не може да изненада.

И така, горе-долу всички сме доволни от стария ЗУКИД, който прилича на бракуван кораб – плаващо гробище, от което са вдигнали ръце и собствениците, и пристанищните власти, и все по-често го сравняваме със сродни учреждения, в които, според очевидци, царяла същинска разруха. Ако някой служител, въпреки всичко, е запазил искрица съмнение за рая, в който живее, останалите го успокояват:

"Мълчи! Трябва да видиш как е при онези отсреща, в ЗУБРЕКС! Изядоха се. Ние вее пак ЖИВЕЕМ!"

След това, и самият недоволенник се успокоява, прещастлив, че под умелото и мъдро ръководство на ведомството, все пак е на сигурно място. Интересно е, че чиновниците никога не се сравняват със съседите, при които е по-добре, а винаги с онези, при които е по-зле! Често се изтъква задружната атмосфера и това, че няма големи сътресения. При все това се забравя, че мир цари само защото отдавна вече живеем в застояло административно бласто, където са измрели всички живи организми, с изключение на онези, най-издръжливите – чиновническите.

Все пак, под привидното спокойствие все още тлее при-таена враждебност. Никой не е доволен от положението си. В основата на всяка нетърпимост се крие, както забелязах, някаква дълбока обида. В ЗУКИД, където почти не се напредваше благодарение на способности и труд и където не се цени нито енергичността, нито предприемчивостта, за тази обща обида, нанесена от живота, винаги се обвинява невидимото голямо Ръководство-майка, сляпо, но справедливо, което стои над всички и ръководи нашите съдби. Винаги ТЕ са виновни за неправдата, нанесена на някой служител, винаги ТЕ го определят за мястото, което не е заслужил... Всяко ведомство от тоя род е отделен свят и с течение на времето човек започва да вярва, че извън него няма други места, за които си заслужава да се бориш, където да може да се започне отначало. Твърде много години е пропилял, превръщайки килията си в удобно леговище, та да остави сега всичко и да отиде сред хора, които не познава. Осъдените на постепенна и безболезнена смърт сродни на ЗУКИД учреждения, крият в своето на пръв поглед добре организирано устройство, гнилота и разложение.

От привидната летаргия, в която вече сме се унесли, от време на време ни разбудят ерупции на натрупан гняв. Онези служители, които имат висше образование, неочаквано нападат шефовете си, които нямат такова. По-възрастните чиновници пък, онези без образование, постоянно изтъкват дългия си трудов стаж и опит, които уж не могли да бъдат заменени от никакво висше образование! Сираците от войната непрекъснато споменават заслугите на загиналите си родители, забравили, че отдавна вече са надхвърлили четиридесетте и че е крайно време да станат най-последните възрастни. Пришълците се хвалят със селския си произход и със здравето си, присмивайки се на буржоазните навици и

външен вид на уплашените граждани, докато те шепнат по коридорите, че са кореняци белградчани и че като такива заслужават много по-добри места от местата на онези, които току-що са слезли от планината. Най-конфликтни са, все пак, псевдополиглотите, които уж владеели пет-шест чужди езика. Никога не пропускат случай да се оплачат, пълни с огорчение, че въпреки знанието на толкова езици имат същата заплата като някои, които не умеят и да се подпишат!

- Колко езика говорите? – ще попита онзи, който не можел и да се подпише.

- Английски, френски, италиански, испански и руски...

- Та какво правите тук, човече?! Защо не потърсите работа в някоя хотелска рецепция? На нас не ни трябва езичи!

*

Дали някой е срещнал досега чиновник, който да му се похвали, че работи малко? Дори и онези, които си убиват времето цял предобед в пиене на кафе и в преразказване на телевизионната програма от предната вечер (класическо начало на работното време в канцеларията), а след това дремят на някакво предълго събрание или тайно решават кръстословици под някоя папка с документи, се връщат след три по домовете и си с тежка, уморена походка на хора, които извършват най-черната работа.

Наистина, веднага трябва да се признае, че няма нищо по-уморително от работа, на която е трудно или почти невъзможно да доловиш смисъла. Всеки ден някой оратор, болен от логорея, ни открадва по няколко часа. Поне половината работно време **СЕ ПРАВИМ, ЧЕ РАБОТИМ**. Остатъкът се пада на скуката и тъпото очакване на обетованото

„петнайсет часа”, когато си тръгваме. Редки са щастливците, които работят точно онова, което желаят, и те спадат към професиите, практикувани с жар. Далеч по-голям е броят на онези, които с половината от деня си, прекаран в канцеларията, изплащат остатъка от така нареченото свободно време. Всяка работа, с изключение на канцеларската, доставя голямо удовлетворение и изпълва човека с щастие. Нещо си направил в живота, създал си със свои ръце, извлякъл си от земята нежния стрък на растението, което някой ден ще стане дърво, а дървото ще роди плод; облагородил си метала, изградил си мост над реката, построил си дом, вкарал си гол от невъзможен ъгъл... Единствено нещастните чиновници, след безсмислено ровене из бумагите, потъват в кошмар, в очакване на следващото утро без всякаква радост. Ако, на всичко отгоре, ни в клин, ни в ръкав, сте попаднали като мен в ЗУКИД – учреждение, което не може нито да живее, нито да умре, нито да се разширява – в някаква вкаменелост от по-старата чиновническа епоха, където и не съществува истинска работа и където се живее кажи-речи абстрактно, то за да бъде абсурдът по-голям, от вас се изисква строго спазване на работното време! При това изобщо не е важно дали действително имаш работа и за колко време си в състояние да я свършиш. Важното е телом да присъстваш от седем до три. Ако някой чиновник е изключително сръчен и експедитивен, това му качество ще се възприеме по-скоро като отрицателно, отколкото да го похвалят. Защо ли? Свършил една работа за два часа, той всъщност омаловажава целия ред в ЗУКИД, където за това нещо е необходимо първо да се състоят две-три събрания, безбройни консултации, телефонни разговори, да се демонстрира прекалена заетост и, естествено, да се прави впечатление, че то отнема най-малко два-три дена или седмици. Решил за най-кратък

срок някакъв проблем, такъв човек най-напред обижда колегите си, на които за тази същата работа е необходимо много повече време. Ще го обявят за амбициозен (прекалено се труди), повърхностен (не е подходил към работата фундаментално) и, накрая, съмнителен, защото сигурно има някое скрито намерение. От друга страна, засегнат е и самият ЗУ-КИД като организация, която, междувпрочем, ни плаща и да се правим, че цял месец сме затрупани с работа! Опасно се разголва неговото бездействие, разкрива се безсмислието на работното време, онези, които са задължени да ни контролират, наказват и награждават, стават излишни.

Във всеки случай, ако не работите, а се придържате към правилата на омагьосания замък, в който сте попаднали, не застрашавате никого. С течение на времето ще забравят напълно, че съществувате и, току-виж, вече сте се пенсионирали! „НАЙ-ЗАЕТИЯТ ЧОВЕК ИМА НАЙ-МНОГО ВРЕМЕ!” – казва стара англосаксонска поговорка; а с него разполага особено онзи, който работи в администрацията или в някаква подобна служба. Впрочем, от него се очаква никога да не си признае за това. Иначе ще допусне единствения грях, който не се опрощава. Значи, всеки трябва да прави впечатление, че се изкривява от работа, каквато, всъщност, няма. Затова често ще видите служители, които са се специализирали в дълго виране в документацията до такава степен, че не смеят да вдигнат глава заради някого. Това са онези, известни на всички СКАРАНИ стаи, където всеки държи под око другия, мъчейки се да залови ближния си в бездействие и така да отбележи точка в своя полза. Истински майстори в играта „правя се, че работя” са онези служители, които разгласяват пред всички, че имат толкова много работа, та някои задачи трябвало да си носят чак вкъщи! Били оставали в канцеларията от седем до седем, не успява-

ли да обядват, а се хвалят, че вече пет години нямат възможност да отидат на почивка от прекалена заетост. Те са псевдосъвестта на всяка плесенясала чиновническа организация.

Естествено, съществуват и канцеларии, в които след дълго седене заедно в общо помещение, служителите се сближават и сприяеляват. Това са уютни места, своеобразни предобедни клубове, където се бъбри, пийва, одумва, закусва, телефонира и често се приемат гости от външния свят. Впрочем, този чиновнически рай е на стъклени нозе и всяко, дори и малко сътресение може да го унищожи веднъж завинаги. Идилитя на предобедната компания лесно може да бъде разрушена и от най-малкото спречкване между двама служители (най-често около заплатите), когато неочаквано на някое събрание се стигне до колективно почистване на съвестта и когато останалите чиновници, най-накрая узнаят, чрез изповедния монолог на засегнатия, че един цял отдел не е вършел никаква работа няколко години. В този миг върху нещастниците се сгромолясва лавина от гняв! Започват да работят комисии за разследване на случая, пишат се отчети, преценки, доклади, прави се светкавична реорганизация по кратката процедура на военен съд, която пръсва като пилци из целия ЗУКИД щастливите до вчера членове на клуба. Забелязал всичко това още през първите години на службата си, аз се стараех, доколкото можех, никога да не получа повече пари от останалите, за да не предизвикам завистта им. Тази хитрост ме спаси от много неприятности; станах почти любимец сред колегите си, а това, ще признаете, струва много повече от онези няколко мизерни банкноти!

*

Няма по-абсурдно нещо от драмата, когато се определят премиите в ЗУКИД, в учреждението, което никога нищо не е правело, освен да се излежава пред държавните ясли! В такива случаи събранията нямат край... Отначало се започва спокойно и с достойнство, но ако някой се опита да оцени и остойности с абстрактни точки живите хора, които, на всичко отгоре, не произвеждат нищо с ръцете си, а само унищожават тонове чиста хартия, цялото събрание ментално се превръща в лудница. Онова стаено негодувание сега ще изплува на повърхността, облечено изведнъж в принципи. Винаги ще се намери някой, който да каже с глас, треперещ от възбуда:

„Не е работата в точките, а в принципа! Не искам някой да ме прави на глупак!“

И винаги ще се намери някой друг, който с превъзходство да мълчи, без да се меси в общия конфликт. Интересно, че такива хора предизвикват най-силен гняв. Към тях устремяват погледите си и онези, които губят, и онези, които печелят.

- Все едно ми е колко точки ще получа! Не искам да се бъркам. Решавайте сами...

- Кой си ти, че да не се бъркаш?

- С какво си по-добър от другите?

- Леко му е да не се бърка, щом има каквото поиска, ама ние пък живеем само от ЗУКИД!

В тези моменти се раздухва жарта на омразата; нарушава се неутралността, пазена с месеци. Недоволните служители започват да се заяждат помежду си, мъчейки се да докажат, че били имали по-голямо право на награда от останалите, и така излизат наяве пазени в тайна дотогава чужди грехове: гостувания в работно време, излизане по покупки, не-

законно получени суми за дневни, подправени командировъчни, злоупотреби със служебни коли, дребни кражби на канцеларски материали... И онзи, който не е искал да се намесва, бива въввлечен по този начин в играта така, че трябва да се защитава от обвиненията и сам да напада, да взима страната на един или друг. Както и да постъпи, ще допусне грешка и ще си спечели голям брой врагове.

След като не произвежда нито стомана, нито машини, нито жито, нито обувки, изобщо, нищо, което да се премери с обичайния аршин, администрацията трябва да си измисля и собствени критерии, които да оправдаят безсмисленото ѝ съществуване чрез най-причудливи правилници. Така, при определяне на премиите, се взема под внимание „регулярното спазване на работното време”, „отношението към клиентите”, „своевременното изпълняване на текущата работа”, а често се появяват искания в Правилника да бъде включен и „броят на осъществените телефонни разговори” („Хора, побърках се да въртя телефона; за това трябва да се пишат точки!”) , а в последно време, и „часовете, отделени за събрания”!

В ЗУКИД, например, нормиран беше единствено трудът на клетите машинописки, тъй като се знаеше точния брой на страниците, отпечатани от тях за даден месец. И точно около тях се чупеха най-много копия:

- Истина е – ще каже най-напред лукавият софист на ЗУКИД, – че машинописките са напечатали най-много страници! Но, другари, да видим и другата страна на медала: нима не сме им диктували ние онова, което са преписвали те?

*

Прастар закон в чиновническата галактика е: там, където най-малко се работи да се провеждат най-много събрания. Вероятно е така, защото, заседавайки, чиновниците придобиват чувството, че са полезни и необходими на някого. На мнозина от тях събранията осигуряват фалшиво алиби, че съществуват, и ако в даден период не спазят бройката, у всички се поражда чувството за грях и разложение. Тогава из коридорите може да се чуе някой загрижено да казва: „Абе хора, колко отдавна не сме имали събрание!”, както някога се говорело: „Отдавна не съм се изповядвал!” или „Крайно време е да ида на зъболекар...”

Подобно на Вечната опашка, и събранието е своеобразна колективна молитва към администрацията. Почточно това е принасяне на време в жертва пред олтара на канцеларския начин на живот, средство на събиране на колкото се може по-голяма група служители в колкото се може по-малко помещение за колективно очистване на съвестта.

С течение на времето всеки чиновник прави от канцеларията си що-годе уютно, получастно укритие. Вмъкнали се дълбоко в леговището на отдела, службата или сектора, мнозина са склонни да забравят, че са подчинени на сложната пирамидална организация (пирамида в пирамида в пирамида...), по чийто върхове са шефовете, помощниците, заместниците, накрая – самият Директор. Поради това се налага колкото се може по-често на плаца да се строява целият полк, за да бъде поставен всеки на мястото си. Колкото и да се натяга някой шеф на сектор, все пак по време на събранието – службата божия – ще трябва да изпее като латерна молитвата си, за да докаже своята бдителност, изпълни-

телност и лоялност пред Ръководството, както и най-могъщият кардинал, та дори и самият папа трябва поне веднъж дневно да паднат на колене пред разпятието и да се прекръстят пред всички. Това е цената на властта, която трябва да платят, а в същото време и причината, поради която имаме толкова много оратори на всяко събрание. Освен това, не бива да се пренебрегне и факта, че всяко събрание е малък ведомствен театър, значи, идеално място, където могат да се освободят натрупаните страсти. Дори е възможно да се различи камерната пиеса (събранието на отдела) от драмата (събранието на сектора) или от събранието, на което трябва да присъства цялото учреждение, което твърде напоя на оперна премиера със солисти-звезди, хор и статисти, които нито пеят, нито говорят. В този ведомствен театър всички присъстващи са същевременно и публика, и изпълнители, та често се случва някой незначителен статист, присъстващ по принуда, да изтича на авансцената и с пронизителен тенор да прекъсне арията на главния герой.

Когато няма никакъв разумен повод за ново събрание, на което служителите да разменят мисли, ръководството в дадено чиновническо гнездо обикновено прибегва до фиктивен дневен ред, зад чиито неразбираеми точки се крият едновременно и абсолютна безсмисленост, и прастара необходимост от събрания. Свикнали с условността на безсмислиците, служителите дори не забелязват още една нова безсмислица в старата поредица. Но най-важният повод за ново събрание, в края на краищата, все пак е самото събрание!

А то трябва да бъде изтърпяно...

*

Всяко голямо събрание в ЗУКИД се предшества от прилив на характерни шумове и звукове. Коридорите изведнъж се изпълват със стъпки и глъч, запява хор от затръшнати врати, започват да бучат и скрипят претоварените асансьори, скърцат несмазаните им механизми... ЗУКИД слиза в партера и изпълва до последното място заседателната зала.

От събранието отсъстват единствено хората от охраната. Това са пенсионирани полицаи, които от дълго седене и скука толкова са затлъстели, че едва дишат, стегнати от коланите, на които висят револвери. Спомням си ги, когато дойдоха при нас: мършави като хрътки, ядосани, че са принудени да изпълняват едно толкова незначително задължение и да пазят учреждение, което никой и насън не би нападнал. По онова време все още сновяха диагонално из фойето, взирайки се подозрително в служителите и техните гости, но скоро опознаха всички зукидовци и посетителите им от ЗУБРЕКС, КРАМП, СЛУМП, СУТЕГ, ИМРОГЕКС и ТВРМП, куриерите, роднините и опърпаните преводачи, пътуващите книжари, молителите и деловите делегации; с една дума, опитомиха се, омекнаха. Принудени по цял ден да креят в полутъмното мраморно фойе, те скоро се отказаха от сноването и контрола; с часове се излежаваха в дълбоките кожени фотьойли за посетители, четяха вестник или дремеха, докато един ден, посред работно време, двама крадци в сини комбинезони не изнесоха от ЗУКИД три електрически пишещи машини. Най-много ги засегна това, че сами им бяха помогнали да ги натоварят в комбито, бяха им отваряли вратата и сърдечно се бяха сбогували. Последва скандал, след който Ръководството напечата специални жълти пропуски за всички служители. Директорът заповяда

в сградата да не бъде пускан никой, та дори и лично него, ако не покаже пропуск. Още на следващия ден първи той го забрави и не беше пуснат на работа! Напразно твърдеше, че е Директорът, заплашваше с уволнение, накрая чак и молеше – хората от охраната останаха непреклонни. Но всяко чудо за три дни! Пропуските постепенно потънаха в забравата и всичко потече по старому. Охраната затлъстя прекомерно. Не вярвам някой от тези четирима добряци да се разбуди в случай, че някой се опита със сила да влезе в ЗУКИД, а съвсем сигурно е, че всеки от тях, още преди да свари да откопчае кобура на револвера си, ще получи инфаркт от рязкото движение. Тромавият дух на ЗУКИД успя да приспи и тези някога яки и здрави хора; какво да очакваме ние, по-слабите и неустойчиви жертви?

*

Ето ни, събрали сме се в голямата заседателна зала. Канцелариите, по чийто уют копнеем, сега са празни, изоставени, заключени, да не би някой да ни обере. Напразно звънят телефоните – няма кой да вдигне слушалката. Всичко е преустановено. Ние сме на събрание!

Край ушите ми жужат монотонните гласове на ораторите. Опитвам се да вплетя още една линия в гъстата мрежа, която вече покрива кутията от цигари, кибрита и част от зелената маса. Драскам абсолютно механично, без да мисля какво ще излезе от това, за да установя смаян накрая, че през цялото време съм рисувал всъщност някакъв кафез! Когато ръката ми изтръпне съвсем, зарязвам драскулките и наблюдавам колегите си. Колко различни типове, съдби, тайни амбиции – колко преплитащи се интереси! Навън потръпва градът. Имам чувството, че и в други големи

учреждения в подобни, може би дори еднакви зали, седят стотици, хиляди, десетки хиляди служители и шарят с химикалки кутиите с цигари и циклостилните материали. Представям си ги като могъща седяща армия, която има свои ритуали, свой шифрован език, специални униформи и отличителни знаци (автоматични писалки, гребени, очила, кожени бележници и папки), дори и болести, типични за онези, които се движат малко. Сигурен съм, че във всяко такова учреждение сега протичат предобедните събрания и че на всяко събрание присъства по един Оливер, на същото дедрежда като всички останали. Може би ще бъде интересно да се състави един обширен ЧИНОВНИЧЕСКИ АТЛАС ОТ ТИПОВЕ – своеобразен административен "Брем", в който ще може да се открие всеки от нас? Може би това би трябвало да сторя не заради нас, а заради някои нови, далечни цивилизации, чиито археолози ще открият тези записки под руините на Администрацията и така да реконструират ден по ден нашето време от седем до три?

*

Както и на всички събрания, ЗЕМЛЯЦИТЕ и днес са се събрали. Седят един до друг на три реда до вратата. Макар че на такива събрания няма физическо разчистване на сметки (а само словесно), земляците, за всеки случай, са се разположили така, че да си защитават един на друг тила. Още от пръв поглед се различават от останалите служители по някаква едва забележима напрегнатост в стиснатите челюсти, по малките лукави очи и грамадни лапи, които не знаят къде да даянат. Веднага се вижда, че всички са от един край.

Обикаляйки години наред учрежденията из Белград, забелязах, че в много от тези места за мръстене на бюрокрацията всъщност са се преселили цели села и паланки. Като се има пред вид, че до вчера бяхме почти селски народ, това не е и толкова чудно. Странно е само това, че сагата за ЗЕМЛЯЦИТЕ се повтаря винаги по един и същ начин и както винаги сварва кореняците неподготвени.

Отначало, както в старите романи, в града пристига амбициозен млад пришълец и тъй като няма какво друго да губи, освен родния си диалект, започва със зъби и нокти да драпа за място под уличното осветление. Така, пълен с енергия и страх, че ако не успее да се задържи, ще трябва да се върне там, откъдето е дошъл, той порядъчно лесно се налага над отпусналите се вече градски чиновници, които още отдавна са се разглезили от удобствата, а инстинктът им за самосъхранение е отслабнал. Успешната му кариера е само въпрос на време. Достатъчно хитър, за да не парадира с изключителен успех или да бъде нетърпелив в издигането си (у нас никой не обича главозамайващите кариери), той се ползва с благосклонността на цялото учреждение. Сериозен е. Сигурен. Закърпен, но чист. Спретнат. Човек, на когото може да се разчита! „Будно селянче!“ – казват благосклонно за него канцеларските дами, които му помагат да изговори [дэ], след като виждат с колко прилежност зубри „Английски без трудности“ в асансьора, където са го намърдали като лифт-бой. „Притиснете езика зад върховете на предните зъби и кажете [дэ]. Така! [дэ]!“ Много по-лесно му е било на времето да научи: „Петърплетплетепретрипрътапреплита“. Любезните дами дори насън не могат да си представят, че скоро ще им стане шеф. Изобщо никой не чувства един такъв почтен и прилежен младеж като възможна опасност. Напротив! В първия период на неговото издигане всички му

помагат да бъде повишен „от овчар до ефрейтор” – поне в началник-склад, защото нашият герой, естествено, започва както във всички стари романтични книги, от самото дъно, от приземието. Но „будното селянче” взима като частен ученик пет класа за една година, следва задочно и, прескачайки векове – се дипломира и е въпрос на време, когато пред името си ще сложи вече неизбежната днес докторска титла!

В някоя критична ситуация, когато е необходимо да бъде сменен дотогавашният директор, защото е оплел конците и е хлътнал до гуша в неприятности, на всички едновременно им идва на ум спасителната идея – този тих млад човек, безукорен, скромн, от селски произход, който с никого не се е спречквал. Вълната от обща благосклонност го изтласква тогава от сивата чиновническа бездна на най-високия гребен на канцеларската власт. Бившият директор, който и сам го подкрепя, му става съветник в сянка. В чекмеджетата на неговото бюро все още се пазят важни телефонни номера, адреси, връзки с чужбина, конспекти от симпозиуми; именно той все още дърпа всички конци... В началото старият директор си мисли, че ще командва учреждението иззад кулисите, защитен от новото си, ненадрапващо се положение, обикновено със същите приходи, както преди, и че ще разкара глуповатия млад директор, щом се наложи да вади заради него кестени от огъня. С други думи, това е период, когато старият директор уж обича своя наследник като роден син и когато често го кани на вечеря у дома си или го води на лов през почивните дни, макар че жена му и дъщеря му не могат да го гледат. Значи, ще му дърпа конците, за да играе така, както той иска от тази марионетка-нов директор, който до вчера беше толкова щастлив, ако го поздравеше в коридора! Този стар макиавелиев трик до някое време уж има ефект. Но новият директор

далеч не е толкова безгласен, както изглежда на пръв поглед. Подценили са го! След като се е възползвал от връзките, за да укрепи положението си, след като е научил всичко, което е трябвало да научи, след като е спечелил дори и приятелите на стария директор, ловджиите, на които сега е по-необходим, от предшественика му, изгърмелия монополист, той неусетно ще се отърве от старата шефска гарнитура. Рано или късно останалите чиновници забелязват лукавството му и така, неочаквано, се оказва сам срещу враждебно гнездо на оси, които, наистина, изразяват почитание спрямо новата му функция, като същевременно го жият на всяка крачка.

Но да се върнем няколко години назад! Не бива да забравяме, че нашият герой никога не е прекъсвал пъпната връв, свързваща го със селото, от което е излязъл, за да завладява Белград. През почивните дни или по време на официалните празници редовно отива там, годишните си отпуски прекарва по родните ливади. Там, в своя роден край само, може да се отпусне и да покаже атрибутите на властта, придобити долу, в града. Там с един замах изчезва градския му акцент, като прах от обувки. Цялото село разправя как добре се бил уредил. Въпреки че произхожда от дом на незначителни, ДРЕБНИ СТОПАНИ, е получил привилегията да седи с влиятелните стопани – селските старейшини – около една маса пред кръчмата, за което неговият баща не можел и да сънува. А тези негови бивши съседи пък имат деца, които учат в града, имат зетьове без работа, кумове, които се мъчат с малки доходи и големи семейства. Към кого ще се обърнат за помощ, ако не към него, човекът, който се е издигнал толкова високо за чест на целия край? Сега трябва да се изплати дългът към родния край, ако не иска и внуците му да бъдат прокажени и изключени от селската общност.

Така във ведомственото здание, където властва той, постепенно се заселват ЗЕМЛЯЦИТЕ. В началото те заемат най-низшите места в йерархията на учреждението, но когато директорът бъде заплашен от канцеларски преврат, сам сред градските хиени, той търси помощ от най-близките си съселяни. Повишавайки ги предварително по длъжност, той ще изпревари заговора и ще се обгради със земляци като с жив плет. Всеки от тях ще иска услуга за услугата, обикновено назначение за свои роднини и кумове. И всеки от тях, поради страх от възможно сваляне от поста на върха на малката си пирамида в пирамида в пирамида в пирамида, ще приложи същата стратегия, естествено, в толкова по-малки размери, колкото е по-малка функцията му в сравнение с тази на директора.

Скоро и на най-ограничените служители им става ясно, че се ползват с много по-малко доверие, отколкото ЗЕМЛЯЦИТЕ на директора. За издигане в службата и дума да не става! Едни се примиряват със съдбата си, а други, от онези, амбициозните, напускат учреждението и постъпват чрез свои земляци, в институции, които те държат под свой контрол. Техните места тозчас се заемат от свежи попълнения ентузиазирани ЗЕМЛЯЦИ, които се обръщат към директора в началото, докато им се обясни, че е неудобно, с "куме" или "стрико"!

По този начин селото най-накрая се е преселило. В него са останали само старци и малки деца. В това велико преселение колонистите носят със себе си, освен характерните черти, типични за техния край, и дружелюбността или атавистичната враждебност към други села. Зад конкурентната война между две предприятия за електроника често се крие някой отдавнашен спор около откраднатата овца или отвлечена мома, още от времето на първото сръбско въстание, без

това да се осъзнава и от самите действащи лица в тази производствена драма. Нетърпимостта, пренесена от гените, днес прелита с „джъмбоджетове“ океана. ЗУКИД е завладян от Паланката.

Но щом вече е станала дума за земяците, нека разгледаме най-жилавия екземпляр от този вид, който днес може да се срещне във всяка по-голяма или по-малка бюрократична организация, превъплътен в безброй човешки варианти.

*

Това е СНАБДИТЕЛЯТ. На пръв поглед, не се различава от останалите служители в Архива или Счетоводството, но ако се вгледаш малко повече, ще забележиш как „очите му играят на четири“, както казва народът. Той всъщност е роден търговец, който в една страна, където няма частна търговска инициатива, е бил принуден от инстинкта за самосъхранение да намъкне мимикрията на обикновен служител.

Дошъл е най-вероятно от някое затънтено селце или градче и постъпил на работа с помощта на някой ЗЕМЛЯК на привидно скромна длъжност, която за него не е толкова важна, тъй като и не възнамерява да живее от едната си заплата. Търговията е по-силна от него! Тя е единствената му страст. Първичният ѝ зов е потекъл в жилите му още от неговия роден край, който (ако се проучи потеклото му), в повечето случаи се намира на някогашен кръстопът на керванските пътища, водещи от Цариград за Централна Европа или от Дубровник към Севера. Понеже е от село и произхожда от някоя голяма разклонена патриархална фамилия, пръсната из цялата страна, има връзка със земяци и роднини от всички браншове, които търгуват с каквото за-

върнат. Опитни и хитри, онези в града, който за тях по начало е враждебно обкръжение, продължават да поддържат близки съседски, роднински и кумовски връзки, прониквайки по този начин и в най-непристъпните административни крепости, чийто абстрактен порядък се подкопава от неударжимата им жизненост. По време на война сред техните редици се появяват черноборсаджии, а в мирно време най-често са на работа в счетоводства, складове и служби за снабдяване на персонала с канцеларски принадлежности; изобщо на всички онези места, където ври и кипи онова, което напомня на някогашния АЛЪШ-ВЕРИШ. Изобщо не е важно дали това е нерафинирана захар на буци или щавени овчи кожи преди войната или електронни платки днес! Манталитетът си остава непроменен: ловки пръсти, енергичност и все онзи „играещ“ поглед на някогашните бакали... Симпатични и всецяло отдадени на живота и обкръжението на материалните ценности, противници на всичко духовно и абстрактно, те обикновено са възниски, пълни хора, твърде любезни и енергични. По-скоро от навик, а не от някакви задни помисли, за всеки случай подкупват всичко живо около себе си с календарчета, пресни яйца, телефонни бележници, ужишки пушен свински бут, папки с подвързия, евтини вилни места, уиски без етикети, набавено от унгарските шлепове, химикалки, цимент...

Незабелязано един такъв човек постепенно превръща институцията, където работи, в свой таен магазин. От време на време из канцелариите се разнася вестта, че се продават вълнени одеяла на невероятно ниска цена! Никой не пита защо посред лято одеяла – всички са замаяни от изгодните условия. На следващия ден по етажите се появяват обяви, писани с неграмотния почерк на Снабдителя (в който цифрите са много по-четливи):

„ОСВЕДОМЯВАТ СЕ ВСИЧКИ ЗАИНТЕРЕСОВАНИ, ЧЕ В СТАЯ НОМЕР 79 МОГАТ ДА ПОЛУЧАТ НА НАМАЛЕНИ ЦЕНИ ЕДНОМЕСЕЧНИ КАРТОФИ И ТРАНЗИСТОРИ!“

А два дена по-късно:

„БИЛЕТИ ЗА „ЛЕБЕДОВО ЕЗЕРО“ И ЗИМНИ ВЕРИГИ ЗА ГУМИ НА ФАБРИЧНИ ЦЕНИ ПРИ М. СПАСИЧ, НА МЕЦАНИНА, ОТ 13 ДО 14.30 ЧАСА“.

По това време е възможно да срещнеш изнервени служители, мъкнещи задъхани по дългите коридори на ЗУКИД оскубани румънски гъски, комплекти емайлирани тенджери и тенджерки, прясно сирене или, кой знае защо, стъкла за термоси и буркани с миналогодишни кисели краставици.

Енергията на Снабдителя е неизчерпаема! Когато от време на време по събранията го обвиняват, че злоупотребявал с Профсъюзите (под чиято закрила действа, превръщайки ги в собствен смесен магазин), той става, слага ръка на сърцето си и със заекващата си защитна реч предизвиква смях и всеобща снизходителност. Казва, че не бил правел нищо друго – да не мръднел от място! – освен, че се бил мъчел да помогне на по-бедните служители по-евтино да се снабдят със зимнина. „Прав е човекът! Дори трябва да се награди!“ – одобряват присъстващите.

Гражданите са недорасли деца за Снабдителя! Независимо от малката заплата, тъй като няма образование, той успява твърде бързо да си построи двуетажна къща в покрайнините, които скоро ще станат център, щом градът се разрасне. Естествено, никога няма да я измаже отвън, за да не предизвика завистта на съседа и подозрителността на данъчния агент, но още преди да е завършен и първия етаж, гаражите в партера са вече дадени на двама автомеханици, които с наемите изплащат кредитите му. Замогва се доста

бързо, но никога не се издава колко е спечелил. Изучава децата си, своето тайно оръжие, които ще отмъстят за всичките му унижения. Но щом завършат висшето си образование, наследниците му обикновено се срамуват от баща си, от износения му демодиран костюм, провинциалния акцент, стиснатостта, предпазливостта и вечната кожена чанта със закопчалка от ожулен месинг, която с години мъкне навсякъде със себе си, както Сизиф своя камък. В тази чанта всеки ден са пътували до „строителната площадка”, където сега е издигната къщата, по две-три тухли, взети от крайпътни строежи. През нощта, най-вероятно деца, ще му пръснат всичко, което с мъка е събирал. Но дори и след като се пенсионира, не престава да търгува и е в състояние да набави и птиче мляко.

Ако в някой институт видите сериозни научни работници, занимаващи се с разрешаване на някакъв сложен проблем от турбулентността, да носят през лабораторията по термодинамика съвсем прясно телешко месо в окървавена хартия, кисело зеле, от което се отцежда зелена чорба или топли пръжки, знайте, че и в този храм на науката се е вмъкнал той – неунищожимият Снабдител.

*

Абсолютна противоположност на Снабдителя, при всяко положение, е канцеларският Човек на изкуството! Няма нито едно учреждение, което да не крие в редиците на служителите си поне един неосъществен творец, чиито пропуски в работата се гледат през пръсти и със снизхождение. Обикновено това е набит епикуреец, който някога отдавна бил започнал поема, а никога няма да завърши романа си, идеята за който разказва години наред на всички. Леко е

отпуснал корем, тъй като е голям любител на виното. Притежава и способност да шокира колегите си с по-свободния си начин на обличане (джинси, едро кадифе, фрапиращи папиЙонки), с което загатва за ексцентричното си отношение към службата и живота, а, да добавим и непременно по-дългата коса, чиито оредели кичури постоянно падат на челото му. Надарен е с приятен бас-баритон, а и горе-долу умее да си съпровожда на китара, докато рецитира Есенинови стихове.

Между другото, не трябва да се забравя и това, че типът Човек на изкуството същевременно е и канцеларският Дон Жуан, който е прелъстил и изоставил доста наивни служители.

Понеже чиновническата галактика има и собствено изкуство, чрез което най-образно изпъква цялата й уродливост, чиновникът-Човек на изкуството представлява своего рода върховен жрец. Именно него питат винаги, с какъв цвят да боядисат коридорите на учреждението (и никога не го слушат), какъв мокет да се купи, кои книги да се подарят на онези, които излизат в пенсия. Ведомственият Човек на изкуството също осигурява подаръци за гостите на учреждението. Това са предимно кич-предмети от народните занаяти: гусли, които не издават никакъв звук, колкото и да ги насила човек; гравюри на градове, манастири; фрески и епиграфи; лакирани дървени кратунки, от които ракията протича, щом се налее в тях; ситно кована мед с ведри мотиви от надгробни плочи и ред полезни и хубави неща, които да напомнят на чуждестранния гост за сърдечния ни и гостоприемен колектив, докато безуспешно ще се опитва да се отърве от тях и да ги натрапи на своите гости.

В днешно време канцеларският Човек на изкуството извършва и още много други работи, близки до чиновническата представа за изкуство. Той е маскиран като Дядо

Мраз при посрещане на Нова година и децата на служителите получават от него подаръци; украсява заседателните зали с гирлянди от цветна хартия, превръщайки ги така в банкетни и бални зали. Ако случайно хобито му е живопис, редовно прави изложба от свои творби в столовата на учреждението. Не ги продава, а ги подарява на по-авторитетните служители от Ръководството. Обикновено това са шокиращи и крещящи комбинации от темпер и графит; картини, изработени от морски миди, зърна от различни житни растения, мозайки от оцветени картончета или композиции, получени чрез разтапяне на восъчни пастели с гореща ютия. Талантът му най-често се изявява в издаването на СТЕНВЕСТНИЦИ, които днес са същинска рядкост (премахнати са дори и в Китай от 30 март 1979 година), но все още могат да се срещнат по стените в коридорите на ЗУКИД.

Не се знае със сигурност нито кой ги е измислил, нито къде са се появили за пръв път, нито кой ги е нарекъл така, нито къде се намира първата стена, на която е залепен такъв. Историята на пресата несправедливо заобикаля и премълчава за този свой предшественик, въпреки че много наши кореспондентски пера са започнали точно там, на стената, своето първо скромно сътрудничество. Иначе това е бил и последния път, когато са работили безплатно за някакъв вестник; СТЕНВЕСТНИЦИТЕ, разбира се, никога не са давали хонорар. Едно е сигурно: родили са се в някоя от войните или революциите, когато не е имало нито средства, нито време за отпечатване на истински вестници. Досега не съм видял съхранен поне един единствен оригинален екземпляр от това средство за масова информация. Доколкото ми е известно, споменават ги първи писателите от времето на Октомврийската революция. По-късно ги виждаме по

фотографиите от последната война как разкрояват надупчените от куршуми стени на партизанските бази, народни съвети и кооперативи. Стават много популярни в следвоенния период. В тях издават творбите си най-чувствителните служители с изявени художествени или журналистически наклонности. Още там, на стената, се знае кой какво място ще заема по-късно, в истинските вестници. Авторите на сериозни уводни статии, написани на пишеща машина „Ремингтон“, трофей от някой експроприиран буржоа, са на челно място, което съответства на заглавната страница на днешните вестници. Слизайки с поглед от тавана към пода, най-отдолу са пласирани по-леки теми, култура и развлечения. Това са хуморески, писани с червено мастило, скици, карикатури, винетки, епиграми, афоризми и сатирични стихотворения под рубриката „Врабец“. Средната част на стенвестниците е отделена за вътрешна политика, икономика, разобличаване на отрицателните прояви и, често, политическа критика. Въпреки че излизаха в тираж от един брой, имаха много по-силно въздействие и повече читатели от много днешни вестници, печатани с офсетна техника, понеже се сменяха веднъж седмично или дори веднъж на петнайсет дена, та през цялото време биваха пред очите на служителите, които минаваха покрай тях на работа. Хората се спираха да видят дали някой не е разкритикувал и тях.

„Изнесли са го в стенвестника!“ – се носеше шепот, пълен със страх от обществено порицание. Стенвестниците никога не публикуваха отговор на разкритикувания, както е според Закона за печата, тъй като не бяха печатани, а писани на ръка! Трябва да се каже, че се издаваха по следния начин: на най-видно място в дадено учреждение за стената се заковаваше с пирони или с КАБЪРЧЕТА жълта, а често и синя амбалажна хартия, на която после залепваха статии, снимки

и рисунки. Що се касае до залепването, употребяваше се главно ГУМИАРАБИКУМ (gummi Arabicum) или просто лепило от бяло брашно и вода, така че статиите често изобилстваха не само от стилистични граповини.

Редакторите им, за съжаление, оставаха неизвестни. Единствено се знае, че най-често произлизат от редовете на канцеларските Хора на изкуството. В разказа „Тук се товари кораб“, Иля Илф и Евгений Петров споменават някой си др. Самецки, отишъл най-далеч от всички редактори, измисляйки дори и ДЖОБЕН СТЕНВЕСТНИК! От умиление го нареклъ: „ДЖОБНИЧКО СТЕНВЕСТНИЧЕНЦЕ“.

- Разберете, вестниците трябва да стигнат до всички работници! – говорел другарят Самецки. – Те не бива да са поголеми от визитна картичка. Ще ги раздам на всички. Работникът изважда вестника от джобчето на ватенката, прочита, реагира и продължава пътя си...

Но да се върнем на нашия ведомствен Човек на изкуството, от когото е естествено да се очаква скромност, имайки пред вид неговото дилетантство. Но колко се заблуждаваме! Няма по-суетна особа от него. Смъртно завижда на професионалистите и мрази хората на изкуството на свободна професия, като ги смята за неподобни и съмнителни типове. Ако трябва да има работа с някой от тях, избира най-посредствения от всички! Понеже се е вгнездил в чиновническата бърлога, където се чувства сигурен и защитен от системата на организацията, към която принадлежи, боледува от особено изразен страх от свобода, хранейки се от ведомственото възхищение на добродушните чиновници. Те винаги ще ви кажат, че техният Човек на изкуството е изключителен талант, само че зловните хора там, навън, не му го признавали и че ако постоянно не му „подлагали крак“, той щял да стане кой знае какво!

Естествено, Човекът на изкуството заради една заплата изпълнява някаква съвсем прозаична длъжност, която му предоставя изключителната възможност непрекъснато да се чувства засегнат и да се оплаква от човешкото неразбиране. Сред административната документация, която от време на време трябва да попълва, тук-там се забелязва по нещичко от стихийността, която неговите началници чистят и плевят с въздишка, зачерквайки в докладите му за командировки лирическите описания на природата.

Докато е само Човек на изкуството в учреждениято, вреди най-много на себе си, но когато му се повери, макар и най-малко власт над други хора на изкуството, става пострашен от всякакъв Савонарола. Веднъж в провинцията ми се отдаде възможност в една фабрика да поседя за малко при Шефа на пропагандата, бивш канцеларски човек на изкуството, просперираше в последствие. Точно разговаряше с майстора на медали, който на млади години мечтаел да стане Брунелески. Извикали го бяха да му дадат поръчка за значка.

- Значи, така: тази значка, преди всичко, не трябва да е голяма. Колкото по-малка е – толкова по-добре! Иначе ви предоставяме пълна творческа свобода да я оформите както сметнете за най-удачно.

„Веднъж един умен човек!“ – мисли си майсторът на медали.

- Но, естествено, щом поръчваме значка за годишнината на нашето предприятие – продължава Шефът на пропагандата, – върху нея ще трябва да бъдат изгравирани две дати: 1949, на основаването, и 1979, в която честваме юбилея. Останалото предоставяме на вас...

- Не се безпокойте! – казва бодро майсторът на медали.

- А... имате ли нашата емблема? – спира го шефът точно когато се кани да се надигне от фотьойла.

- Не. А защо?

- Как защо! На значката непременно трябва да е поставена емблемата. Това се подразбира. Годишите на основаването и на юбилея можете да поставите под и над емблемата. Що се касае за формата, тук не мислим да се намесваме. Аз открай време съм бил за всякакъв вид творческа свобода, тъй като и самият съм си малко човек на изкуството. Но не могавам от задължения... Някой трябва и да се жертва!

- Значи, емблемата и двете дати... – разсъждава на глас майсторът на медали. – Ще бъде малко трудно да побера всичко това на значката и тя да остане малка, но ще се помъча все нещо да направя!

- Не ме разбирайте погрешно – казва Шефът на пропагандата, – но щом, сме се хванали с тази значка и изобщо, щом се впускаме в това начинание, не мислите ли, че добре би било да представите по някакъв начин, така, стилизирано, както вие умеете, нашата номенклатура?

- Моля?!

- Според мене, от голямо значение за нас е, че сме започнали с производство на полуфабрикати, за да преминем още на третата година от нашето съществуване към готова продукция... Ето, вижте и сам: това е нашият Бюлетин за дейността ни през изтеклия период! Значи, в началото, както хубаво се вижда от тази диаграма, полуфабрикатите са заемали около деветдесет и четири процента от съвкупното производство, докато, според наскоро получените данни за миналата година, на вериги, стоманени въжета и проводници, изкопни, режещи и измервателни инструменти се пада седемдесет и шест цяло и три десети процента...

- Извинете, но как... как мислите, че ще сбия всички тези неща върху една малка значка? – поти се уплашеният до смърт майстор на медали.

- Вижте какво, ако аз знаех как, нямаше да ви викам! Сам щях да свърша всичко. Вас ангажираме именно защото ни е известна вашата творческа репутация.

- Добре, това ли е всичко? – пита майсторът на медали, поставяйки Бюлетина за дейността през изтеклия период в розова папка.

- Засега, всичко! – отговаря Шефът на пропагандата. – Ще ви помоля само да не приемете като натрапване на мнение това, което ще ви предложи; не може ли по някакъв начин да не пренебрегнем и ръста на съвкупната продукция, който е двеста осемдесет и четири процента в сравнение с трийсет и девета година, ако вземем за индекс сто...

- Каква трийсет и девета?! Та през трийсет и девета не е имало и фабрика в нашия край!

- Браво! Браво! – Шефът потупва майстора на медали по рамото. – Правилно. Нямамо е в днешния вид, когато пласираме продукцията си в над трийсет страни, както социалистически, така и капиталистически! Впрочем, може би това е интересен факт; отбележете го, ако мимоходом ви хрумне нещо, за да го вмъкнете в значката! Съществувала е например, една ковашка работилница от занаятчийски тип, която е произвеждала известно количество подкови и плугове, а от нея по-късно израстват и първите производствени мощности, за да се роди, чрез сливане с останалите занаятчийски работилници, нашият днешен гигант на металопреработвателната промишленост, в който работят...

- Е, това не може да стане!

- Как да не може?! Недейте така, проявете малко гъвкавост! При добро желание може всичко! Имам идея как най-добре да се подреди всичко...

- Как?

- Всички тези елементи трябва да се поставят на фона на планинската верига, която окръжава нашия град, а за да не бъде монотонно изображението, обозначете и отделните туристически пунктове. Ще видите, че ще стане! Освен това, ако свържете всичко това с реката, изобразите работническите почивни домове, риболовния клуб и спортните терени, ще получите и своеобразен... как да кажа – лайтмотив...

- Но значката... тя е малка, нали?

- Разбира се, но забравяте, че всеки медал има и две лица! Някои неща можете да поставите и на обратната страна. Естествено, предварително ще направим приоритетен списък за лицевата и за обратната страна на медала...

- Искате да кажете значката?

- ... тоест, значката, така че аз бих се консултирал и с другарите от търговския и внедрителския отдели, а може би и с някои компетентни общински органи...

- Това вече няма да е значка!

- Ами какво ще бъде?

- Това ще бъде капак за казан, в който се вари войнишки фасул!

- Ех, вие, хората на изкуството! Трудно се работи с вас! Твърдоглави сте, братче... Днес ви се предоставя пълна творческа свобода и пак ви е малко! Искате ви се на хляба мекото и на работата лекото!

- Щом стигнахме до хляба – каза отчаяният майстор на медали, – какво ще кажете, ако включим в композицията и

ресторантите на „Обществено хранене”, тъй като е известна грижата ви за хората?

- Ето, това ми хареса! Мусиш се, братче, мусиш се, а най-накрая ти хрумва блестяща идея! – преминава на „ти” с майстора на медали Шефът на пропагандата.

- И не само това! – продължава екзалтиран майсторът на медали. – Може би ще е необходимо да включим и турската крепост като символ на старото, а телевизионния ретранслатор – като символ на новото време? Старо и ново – рамо до рамо, а? Как ви се струва?

- Изключително! Знам си аз кого да викам! А пък всички останали бяха запели да обявяваме конкурс за значката! И какво? Никой, естествено не се яви. Значи, както се договорихме! А що се касае до това как ще изглежда значката, още веднъж подчертавам: това предоставяме на тебе и, как да се изразя, на твоето творческо въображение... Само напред! Срогът беше до вчера! Толкова.

*

Единайсет часа преди обед е. Събранието продължава и няма никакви изгледи да завърши скоро. Седя и чакам да видя какво ще направи старшият референт по общи въпроси Н. Н. Колко ли още ще издържи? По моя преценка сега му е крайно време да излезе навън... Имам право! Приведен като зрител в кино, който не иска да прекъсне снопа светлина, струящ от кабината, Н. Н. прегърбен се измъква от залата. Но за него единственият филм е онзи в главата му. Още отдавна съм забелязал, че към единайсет става неспокоен. Отваря и затваря чекмеджетата на бюрото си, нервно по-кашлюква, разхожда се напред-назад или гръмогласно се прозява. После започва да се обажда по телефона, явно без

каквато и да е необходимост. Следва монолог за това, че този ден никой не е там, където трябва да бъде – на работното си място – и че не стигало това, дето толкова малко работим, ами се пръснали били хората, накъдето им очи видят!

- Ето – говори той, – никого не можеш да откриеш! Пръстите ме заболяха да въртя телефона. Ще трябва сам да отида ТАМ за онези материали...

След като си облича палтото, се измъква на пръсти от канцеларията и винаги по една и съща траектория обикаля близките бюфети и кафенета. Не казва какво иска, щом влезе – веднъж, когато го проследих тайно, се уверих в това; познават го всички бармани в района около ЗУКИД. Достатъчно е само да се облакът на бара и те мълчаливо му сипват ракия, както сестрите не питат диабетците, свои дългогодишни пациенти каква инжекция да им ударят, а веднага, щом се мернат пред очите им, взимат спринцовката с инсулин. Барманите, например, знаят, че Н. Н. не пие нито за удоволствие, нито от слободия, нито от мъка; той просто идва за всекидневното си лекарство, от което, ако го лишат, би умрял. При това, той предварително си е приготвил точно пари за предобедната си терапия. Разпределени са в пет джоба. Първата ракия плаща с дребни от джобчето на палтото; последната – от задния джоб на панталона. Докато пие, не разговаря с никого и не приема да бъде черпен от никого. Остава парите на бара и се измъква тихо, също така вгълбен в мислите си, както и на влизане.

В канцеларията се връща точно след един час щастливо замаян, с леко зачервено лице, с усмивка на дете, хванато в нещо непозволено. Седи зад бюрото си до края на работното време, климайки с глава напред-назад като мечките от клетката в зоопарка. Погледът му се рее през нас, без да вижда нещо. Кой знае накъде се е запилял!

Но през последните години на Н. Н. не му е достатъчна обикновената доза пиене, за да изпадне в климаша нирвана. Колкото повече години минават, толкова по-кратки са уводите му преди излизане, а отсъствията му от работа – по-дълги. Сега вече бяга от канцеларията в девет, а често се случва да пристигне пиян още в седем сутринта! Привичното мълчание и клюмане с глава все по-често се сменят от шум и бяс. След като си е мърморил известно време под носа, нашият ТАЕН ПИЯНИЦА започва да крещи из коридорите и нахълтва в чужди канцеларии. Обикновено налита на шефове. Пресреща ги на асансьора или стълбището, хваща ги за реверите, обижда, обвинява в кражби, лицемерие, бюрокрайизъм, безскрупулност... Пристъпите на лудост у него се редуват с покаяние и любов към човешкия род; тогава ги прегръща и целува, дърпа за ръкавите, плаче или ги кани да изпият по една.

"Откачен!" – казват тогава останалите служители за него, изпитвайки тайно злорадство, че поставя в неприятно положение Ръководството на ведомството. У нас съществува вкоренено поверие, че пияниците са като чадата божи – юродивите, и че е грях да бъдат наказвани или грубо да им се възпротивяваме. Не бива да ги будим от дълбокия им унес, в който ни гледат с ококорени очи. В същото време Н. Н. вероятно казва в своите налудничави мигове на тези хора истината, от която те, въпреки властта, с която разполагат, се боят като от огън. Единствено по този начин мога да си обясня това, че още не са го настанили в някоя клиника или преждевременно пенсионирали по болест.

Щом поеме в обичайния си наказателен поход из коридорите, всички онези, чиято съвест не е чиста, се заключват в стаите си. Тогава ние, най-близките му колеги, изтичваме в коридора и се опитваме, въпреки съпротивата, да го накара-

ме да млъкне и да го вмъкнем някак си в нашата канцелария. Понякога дори и трима човека са слаби да се преборят с лудостта, която го обзема. Боим се за него, но изобщо не можем да му помогнем.

Ако случайно ме няма, търсят ме под дърво и камък да го усмиря, тъй като аз единствен знам начин за това. Докато той пее с дрезгав глас или държи еретични речи, започвам нежно да го почесвам по тила като куче. Само за няколко мига очите му се затварят, а главата му пада на масата като глава на кърмаче. Потъва в дълбок сън. Тогава го хващаме за краката и ръцете и го завличаме до вградения шкаф. Полагаме трмавото му тяло върху меката постеля от купища миналогодишна кореспонденция, стари сметки и папки и той спи до края на работното време, покрит с мушама.

Няколко пъти забравихме да го извадим от шкафа, та проспа няколко важни, съдбоносни събрания.

Колко ли тайни предобедни пияници има сред служителите? Далеч по-малко са шкафовете, в които да ги съберем!

*

Ето още една тайна: никой не го знае кой е и с какво се занимава, но ТАЙНСТВЕНИЯТ ГОСТ присъства на всички събрания в ЗУКИД. При запознаване само ще измънка името си, така че никой не знае и как се казва, а е неприятно да го попиташ повторно. При нас ли работи? Кой знае! Ходи на гости от канцелария в канцелария и с всички пие кафе. Остава впечатление, че постоянно чака някого. Навярно – да го приеме директорът или кадровикът? Шушука се, че е бил някъде на отговорна длъжност, та това НЕЩО се разформировало, а него го изпратили в ЗУКИД да изкара до пенсия. За всеки случай, не трябва да му се придирия; кой знае с

какво всъщност се занимава! А може случайно да се е отбил при някой свой земляк да телефонира (ЗУКИД е на удобно място, в самия център), та му харесало при нас и след това продължава редовно да се отбива. Кой е този тайнствен гост, който се е промъкнал в нашето учреждение; дискретен, учтив, търпелив и любезен с всички, а най-вече – мълчалив? Знае всичко за нас, а ние – нищо за него! Идва в канцеларията около десет часа¹, не по-рано; заминава преди изтичане на работното време. На готвачките в столовата затвореният тип е известен като диетик. Понякога го заварваме тихо да диктува нещо в машинописното бюро. След година-две научаваме, че някой му е определил просторна, слънчева канцелария, в която никога не седи. Бюрото му е абсолютно чисто. Чекмеджетата – съвсем празни, без нито едно листченце хартия в тях. Често го срещаме намръщен, с наведена глава да се разхожда мълчаливо из парка с някой от нашите Помощници или Заместници. За какво ли разговарят? Кой е той? Каква му е длъжността?

Най-сетне узнаваме, че е назначен за наш представител в Стокхолм. Какви ли връзки има ЗУКИД с този далечен град? Кой го е изпратил там? Защо?

Дали, гостувайки ни така, не е научил всичко за нас? Някои неща, в които никой не е смее да се рови. Или пък е омръзнал на всички с това, че всеки ден влиза в стаите и с тихия си загадъчен глас пита може ли да ползва телефона, та да се отърват от тази напаст, му дали канцелария, а да им се махне съвсем от главата, го изпратили в чужбина?

Всички тези въпроси завинаги ще останат неразгадани.

*

Непосредствено зад стъклената врата на заседателната зала, отдясно, са се събрали пенсионери. Дошли са на събранието просто така, по инерция. Вероятно са тръгнали за Калемегдан, а на Славия ги е изненадал дъжд. Скрили са се от лошото време в старата си служба. Знаят, че на събранието ще се раздава кафе и минерална вода. А може да им дадат и нещичко за работа.

Срещал съм различни видове пенсионери: навършили възраст, наследствени, преждевременни, по болест; от онези, доволните, че сравнително млади и здрави са успели да се докопат до пенсия, и от онези, другите, налегнати от болести и грижи. Виждал съм пенсионери, които със зъби и нокти драпат да работят нещо, каквото и да било, и такива, които са вдигнали ръце от всичко и са се оставили на тъпото живуркане и броене на дните до смъртта. Но у всички тези почтени хора, под привидното удовлетворение, неизразходвана енергия или болест, винаги може да се почувства фино наслоеното огорчение. Естествено, говоря за хора, които са извършвали абстрактна канцеларска работа, не за онези, които действително могат да покажат какво са създали през живота си. Селяните, например, не познават институцията на пенсионирането. Живеещи в съвършена хармония със земята и плодовете на своя труд, в хармония с раждането и смъртта, смяната на годишните времена, плодородните и неплодородни години, те никога не престават да се трудят, променяйки само вида на извършваната работа. Започват като деца да пасат добитъка, като младежи копаят, като зрели хора орат и косят, за да прекарат последните си дни, след като станат белобради патриарси, в отглеждане на овошки зад къщата.

При чиновниците нещата стоят иначе: сблъскали се с пенсионирането, мнозина за пръв път се сблъскват с безсмислието на живота.

В механизма на чиновническата длъжност основно душевно състояние е чакането! Първо се чака десет часа – времето за почивка и закуска. Чака се краят на работното време, след което настъпва втората, свободната половина на деня. След това се чакат почивните дни, за да се поспи малко повече и евентуално да се излезе някъде сред природата. Още, чака се първо число на месеца, когато се получава заплата. Чака се повишение на заплатите, за което се шушука из канцелариите. Чакат се официалните празници. Нова година. Чака се изплащането на кредита, след което да се изтегли нов. А през цялото това време подсъзнателно се чака пенсията като окончателно освобождаване от работата, която не се обича и не се върши със страст.

Рядко съм срещал някого, който да изпитва удоволствие от всеки свой ден, без да чака нещо, по-точно, да живее СЕГА, В НАСТОЯЩИЯ МОМЕНТ, без да търси убежище в миналото (което винаги е било по-добро), или в бъдещето, което щяло да донесе възмездие за всички неправди. Най-после си стигнал до пенсия! Стигнал си до последната гара на пътуването, от което няма какво повече да се очаква, освен старост и смърт. Заше метени от всекидневната канцеларска дрямка, пенсионерите не са успели да се подготвят психически за безкрайната пустош от време, която, свободна и незавладяна, неограничена от никакви правила и изисквания, се простира и разлива навсякъде около тях. Онези, които за щастие имат някаква малка страст, се хващат за нея като удавници за сламка: до безсъзнание кибичат с въдица в ръка (пак в очакване да уловят някоя голяма риба), крият се в албумите за марки (чакат да открият някоя

рядка), или се грижат за малката си градина (чакаат да се разлисти и да роди), все едно, но чакайки, чакайки, чакайки, чакайки – само и само някак си да дадат отпор срещу тъпотата на времето. Други се посвещават на вслушване в изнуреното си тяло, което постепенно отказва да се подчинява. Болестите, на които по-рано, докато са ходели в канцеларията, не са обръщали никакво внимание, сега се разбуждат и чукат на вратата на свободното време. Започват да обикалят по разни лекари. Лекарствата против едно заболяване предизвикват увреждания, водещи до други заболявания. Следвайки така болестите, които се въртят в кръг, и не подозират, че все пак са спасени от много по-злокачествената, неизлечима болест: сблъсък с празнотата.

Но мнозинството пенсионери, бивши служители в административните институции, се чувстват измамани. Измамата от страна на собствения им живот е окончателна и невъзвратима: годините, пропилены напразно за работи, които сега им изглеждат напълно безсмислени, не могат да бъдат върнати от никого.

Колко дни и безсънни нощи са разработвали някакъв сложен закон, който вече отдавна е отживял, смешен, забравен и не е в сила. Бановините, в които са започнали кариерата си, вече не съществуват. Нито министерствата, които междувременно са станали секретариати, нито Борсата, която сега кой знае как се нарича; дори и учрежденията им вече не се наричат управи, а утре няма да се наричат и учреждения, също както и фирмите днес се наричат предприятия, а предприятията станаха... и т. н. Няма вече и седемнайсет степени при заплащането, както някога, когато човек точно си е знаел къде е разпределен и накъде трябва да напредва, докъде да стигне. Всичко се е разместило и прекатурило! Къде са днес онези министри, техните помощници, градоначалници,

чалници, титулярни съветници, къде се дяна деловодния протокол, къде са кадровиците, кой преобърна надолу с главата йерархията? Зад гърба им е административна разруха. Някой шегаджия е наизвадил пречките на стълбата, по която съвестният чиновник се е катерел усърдно към върха. Какво да сторят с останалите дни? На кого да се посветят? Вече не са необходими на жените си. Децата им повече не ги искат. На внуците си са скучни. Другите биха си разтълкували едно такова посвещаване като натрапничество. На кого? На къде? Как?

*

На плаца на Калемегданската крепост, която е с изглед към устието на реката, при хубаво време пенсионерите играят шах. Когато се разхождам там, се спирам над пожелителите дъски за шах с напукана политура. Остарели са и са избледнели от носене под мишница. Често ги е валяло, а след това ги е изсушавало слънцето. Царицата си е изгубила короната, а офицерите – топчето на върха. Откършили са ги нервните пръсти на играчите. Липсват някои фигури. Вместо бял кон е поставена права кутия от кибрит. Дори и най-добрите grosмайстори не познават теорията на Калемегданското начало. Това начало и до днес не е отбелязано в нито една книга по теория на шаха, а толкова често се изиграва! Независимо от позицията на фигурите, например, двамата играчи и всички кибици ужасно се нервират от онзи кибрит, който замества изгубения бял кон и всички настояват шахматистът с белите фигури да жертва качеството, но колкото се може по-бързо да се отърве от кибрита. Останалите съветват оня с черните:

- Абе, изяж кибрита, та да заиграете като хората!

Ето, значи, тази теория: при КАЛЕМЕГДАНСКОТО НАЧАЛО, първо се взима кибрита или камъчето, което замества коня или топа, в зависимост от това коя фигура липсва, независимо от развоя на партията!

Докато кибича на някоя партия, седнал на пейката, се питам защо ли са избрали именно шаха, а не картите, доминото или дамата? Може би от желание да продължат партията, от която отдавна са изключени? Царят е директора, царицата – секретарката; офицерите са помощниците, куриери са конете, а пионките – обикновени референти! Всичко това, върху черно-бялата дъска, която всъщност е протеклият им живот. Игрят по цял ден, надвесени над дъските, наобиколени от неми наблюдатели, зачеркнати като тях от списъка и които също няма къде повече да се даянат...

*

На излизане от парка съзирам някакъв старец, който храни гълъбите. Хората изглежда са му омръзнали, та сега разговаря само с птиците като свети Франциск Асизки. Не е единствен с това си увлечение: често срещам старци, които разговарят с катеричките, врабчетата или отиват да видят СВОЯ вълк в зоопарка.

Този старец хвърляше жито от фунийка на ято гълъби. Но както и да пръсне зърната, всички гълъби се втурват и ги изядат, а за един куц гълъб нищо не остава да си клъвне.

- Ела, Къпчо, ела! – вика го старецът, но Къпчо изобщо не може да се вреди от останалите, здравите. Тогава старецът хвърля жито на другата страна, но шом Къпчо се приближи, здравите го прогонват и той пак остава с празна гуша. Сега старецът започва да гони ятото, но Къпчо

мисли, че и него гони и не се приближава, а старецът му вика:

- Ела, Къопчо, глупчо такъв! Ела, яж, това е само за тебе...

Този старец поправя вечната неправда до храната да се докопват само силните. Но неправдата не се подава на поправяне, колкото и да се мъчи старецът, а той се старее от все сърце! Ако хвърли жито надясно, Къопчо ще тръгне наляво. Ако хвърли наляво, преди Къопчо връхлитат лакоми врабци и изкълват всичко, което докопат.

- Ела, Къопчо, ела...

Куцията гълъб чувства, че става нещо странно, но не може да повярва на късмета си (прекалено дълго го е нямал), просто е престанал да вярва в чудеса.

- Ела, Къопчо, ела...

Може би това е дългоочакваната дума, която ни отърсва от равнодушието? Може би това е нещото, което с месеци съм търсел: обикновена, добра дума, така рядка в наше време?

Най-сетне я изрича някакъв непознат старец, който храни птиците в една древна крепост на Балканите, пропита с кръв и история. Храни ги след всичко и напук на всичко, на края на живота си, в който и сам не е успял да сграбчи кокала, който му се е полагал, да го отнеме от другите, по-силните и по-бързите, та сега поправя същата неправда върху горкия Къопчо, гълъба, на когото плъх е прегризал десния крак.

- Ела, Къопчо, ела...

Житото във фунийката се свършва и старецът тръгва към изхода на парка. Забелязвам, че е куц, но добре прикрива това.

*

На събранието под точка "Разни" се взима решение да се организира тържествен банкет по повод изпращането в пенсия на нашия дългогодишен служител Ж. Й. Симич, известен като бай Симо. Банкетът започва точно в четири-найсет часа и трийсет минути, непосредствено преди края на работното време, в столовата. По този случай ведомственият Човек на изкуството е подредил масите под форма на буквата Т, а Снабдителят е донесъл отнякъде десет бутилки коняк на фабрична цена. Сервирана е студена закуска: шпек салам, кисели краставички, кашкавал, сирене "паризер", сремска наденица, свински суджук, маслини, домашни сладкиши, изпечени от служителките в отдела на бай Симо... Директорът не присъства поради заетост. След прощалната реч, която ведомственият Човек на изкуството изпява действително прочувствено, почти всички се разплакват! Бай Симо седи начело на трапезата, облечен в черен костюм и нова, току-що разопакована риза с твърда и възширока яка, от която набръчканият му врат стърчи като шията на лешояд. Явно му е твърде неприятно, че за пръв път в живота си е център на всеобщо внимание и постоянно повтаря: „Нямаше нужда, нямаше нужда...“ Взима някакви лекарства, та затова не пие алкохол; така единствен остава трезв и добре проследява хода на нещата. След речта му връчват една доста дебела книга за хуманизма и Ренесанса, купена с доброволните пожертвования на служителите. В началото се заизреждат наздрависи, а след това постепенно го забравят. На грамофона, който е донесен за случая, пускат танцова музика. Той, естествено, не танцува. Някъде около пет часа служителите полека-лека започват да се разотиват. Някои се любят с колежки из съседните канцеларии,

по бюрата, които тъжно скърцат. Някой повръща, в клозета. Отнякъде долита кикот и бучене на прахосмукачки. Той седи сам, начело на събраните маси, по които се въргалят обелки от салам в жълти локви разлян коняк. От пепелниците го гледат загасени фасове. Седи на масата, докато лелките не домъкнат в столовата прахосмукачките. Тогава и той си тръгва.

На следващия ден краката му сами го бяха отвели в канцеларията, в която е прекарал толкова години. Прибра си някои дреболии от чекмеджетата и освободи бюрото си за нов служител. Поседа, пи кафе и си отиде. Продължи да се отбива ден след ден, но започна да чувства, че пречи. Наистина, всички бяха любезни, както и преди, но точно по това време завършваше годишният отчет, та имаха работа до гуша. Освен това, забеляза, че някак си вече не е от тях, независимо от хубавите думи в прощалната реч „и след излизането си в пенсия да не напуска нашия колектив, който и занапред ще цени досегашната му дейност и богат опит!“

Започна да идва все по-рядко и по-рядко, докато съвсем не отвикна от бившата си канцелария. Бяха дошли млади служители, които не го познаваха.

Умря през онази година, когато смениха портиера на ЗУКИД, а новият не пускаше никого без причина и пропуск.

Горкият.

*

Въпреки че бюрокрацията е безсмъртна, случва се служителите все пак да умрат. Тогава на сцената излиза чиновник с бледо, сериозно лице, който би се издигнал до церемониал-майстор във всяко погребално бюро, а във всеки "Хамлет" до втори гробар. Смъртта е неговият занаят. Той крачи безшумно, на пръсти, изпълнен с пиетет и ням укор, че останалите служители са все още живи. Специалист е по намиране на парцел и в най-пренаселеното гробище, по поръчването на венци, по отпечатването на некролози... Преди всичко ангажира канцеларския Човек на изкуството да напише реч, която ще се държи на гробището, и никога не е доволен от онова, което този нещастник ще направи, та го принуждава да напише няколко версии. Човекът на изкуството се хваща за работа, извиквайки в паметта си всички некролози, които някога е чел. Но какво да се напише за служител, който през целия си живот тихо и незабелязано е преминавал от канцелария в канцелария? Как да напишеш, че е ИЗГОРЯЛ на поста си, ако покойният (лека му пръст!) цял живот само се е измъквал и се е крил на завет? Какво значи НЕВЪЗВРАТИМА ЗАГУБА ЗА НАШЕТО УЧРЕЖДЕНИЕ, след като напоследък доста се шушукаше, че е мръднал и че трябва да се пенсионира? Действително ли е бил ГОЛЯМ АЛТРУИСТ, след като не беше дал назаем нито динар на някого? Дори не е бил награждаван приживе, нито пък е изпълнявал някаква важна функция, не е бил член дори на Взаимоспомагателната каса, а що се касае до жена и деца, които сега ОСТАВАТ БЕЗ СВОЯ ХРАНИТЕЛ, на всички е известно, че отдавна е разведен, и че съдът го гонеше да плаща издръжка! И как всъщност да напише биографията му, след като тя спокойно би се събрала на един ред: роди

се, беше чиновник и умря? Под надзора на канцеларския Погребален агент, Човекът на изкуството напънга сетни сили да изрови от моргата на вехтото празнословие колкото се може по-помпозни метафори и да намъкне прешироките им одежди на хилавото тяло на административния служител; да ги пресади в тихия му, невзрачен и скромен живот.

Естествено, канцеларският Човек на изкуството няма уменията на Гогол или Чехов да извлече трагичната красота от почти анонимния живот на онези, които тихо са оставали в сянката на велики събития. Той папагалски повтаря некролозите от вестниците, а речта му завършва обикновено с думите, че „нашето учреждение никога няма да забрави какво е извършил за него и как се е ВГРАДИЛ в основите му и то ще поеме грижата за най-близките му хора...“ – което е чиста лъжа, защото скоро всички забравят и за покойния, и за близките му, понеже, както е известно, чиновническият манталитет страда от къса памет.

ПОГРЕБАЛНИЯТ АГЕНТ, който изпълнява голямата си ария на канцеларската сцена, изчезва от нея до следващия смъртен случай, когато пак ще излезе наяве мрачният му талант. Преди новата му поява, служителите плашат болнавите си колеги, че уж специалистът по погребенията разпитвал за тях.

*

Всичко онова, което остава неизказано по време на това събрание (което продължава все още!) е изрисувано по полетата на машинописните материали, в утайката от кафе на дъното на чашките, по зелената маса, която на следващата сутрин ще бъде избърсана от чистачките, без дори и да могат да си представят колко страсти и жлъч са вложени в тези

прецизни кардиограми на голямото чиновническо сърце. Случайният зрител може понякога да бъде ужасен от нарисваните пред спокойните и съсредоточени служители бесилки, скелети, експресни влакове, които помитат всичко живо пред себе си, концентрични кръгове и рошави елипси (при онези, завладените от еротика), безчет триъгълници, арсенали гаубици и ракети, цифри и квадрати... В интерес на истината трябва да кажа, че сред тези рисунки често се откриват и къщички с дървета около тях – потиснатият пасторален сън на всеки градски служител. Не са редки и онези самовлюбени графомани, които през време на цялото събрание изписват фамилията си в безброй варианти, енергично упражнявайки подписа си, като при това ви събарят чашката с кафе в скута. Интересно е, че подписите на най-великите хора в световната история са били прости – сведени главно до един знак! Подписите на нашите стилисти са кичести и преплетени, та често напомнят султански под някой хатишериф. Колкото по-безличен човек – толкова по-помпозен подпис!

Тези случайни рисунки, изработени съвсем несъзнателно (сърцето ги изписва тайно, докато разумът е принуден да слуша глупости) най-добре показват сеизмографията на интимните чиновнически сътресения. Значи всичко онова, което не може да се изкаже с реч пред другите, блика от тези случайни драскулки с еруптивна сила. Затова: покажи ми какво си рисувал на събрание, та да ти кажа що за човек си!

*

След като внимателно разгледах малката изложба на чиновническа графика отляво и отдясно край себе си и така си убих времето за двадесетина минути, се съсредоточих върху образа на ПАЗИТЕЛЯ НА СВЕТИТЕ АДМИНИСТРАТИВНИ ТАЙНИ и се опитах да нарисувам портрета му.

Както всяка сериозна държава има свой протокол, така и всяко, макар и съвсем малко, учреждение има служител, който изцяло е посветен в тайните, предшестваци едно такова събрание. Ето го как свръхщастлив седи между две протоколни книги като някаква праисторическа птица и следи за правилното провеждане на събранието. Както за ведомствения Човек на изкуството Нова година е обетовано време, когато му се удава напълно да изяви малките си страсти и умения; за Снабдителя – времето на туршиите, а за Оплаквача – нечие погребение; така за Пазителя на светите административни тайни едно събрание е същински празник! Оргазъм! Там, където на другите е досадно, той цъфти! В днешно време – изпълнява ролята на някогашния придворен церемониал-майстор. Единствено той помни всички ритуални тънкости, които осигуряват на едно събрание пълноценно и законно протичане. Само колко работа за този възстар чиновник от юридическия отдел, който, закален в множество реорганизации и чистки, прегрупирания в хода на работата, изменения и допълнения, е минал през огън и вода!

Достатъчно е в заседателната зала да влязат случайно трима служители, за да се договорят за някакво честване по профсъюзна линия или за доставка на въглища по домовете, и той се втурва с гарафа вода и циклостилни материали:

- Как мислите да провеждате събрание! – пита ужасен. – Не си играйте, хора! Къде ви е дневният ред? А председателят на събранието? Кой ще води протокола? Къде са ви парафиращите? Имате ли кворум? На кого ще бъдат изпратени копия?

И докато те се опитват да му обяснят, че заседателната зала е избрана съвсем случайно, защото другите канцеларии са били заети, той вече избира председател на събранието и предлага дневен ред, в който профсъюзното мероприятие, естествено, се озовава на последно място, под точка, „организационни въпроси“ като „някои въпроси из културно-масовия живот на колектива в рамките на набелязаните мероприятия по укрепването му и под.“. Залата се пълни с останалите участници, които е трябвало да прекъснат работата си, понеже Пазителят на светите административни тайни ги е изхвърлил от канцелариите със заплахата, че щял лично на директора да представи списъка с онези, които не дойдат на събранието.

*

СЪБРАНИЕ, без съмнение, е най-често употребяваната дума в омагьосания свят на администрацията. Чува се още от рано сутринта: „Беше ли вчера на събрание?“, „Бързам за събрание!“, „Как мина събранието?“, „Кога ще имаме събрание?“, „Ще докладвам за това на събранието...“, „Какво, пак ли събрание?“

Всички ние толкова сме свикнали с тази дума, че вече не забелязваме прекалено честата ѝ употреба. Онези, които не знаят езика ни смятат СЪБРАНИЕ за ключова дума на цялостния ни обществен живот. Доказателство за това бил и случаят с група японски специалисти по електроника, които

прекарвали в ЗУБРЕКС много месеци по договор. Пословично любезните японци, естествено, веднага, се постарали да научат няколко наши думи и с това да предразположат начумените домакини. И научили!

- Как сте, съ-бра-ни-е? – дълбоко се поклонил шефът на групата.

- Имате много хубава страна, съ-бра-ни-е! – похвалил ни втори.

- Яшида Мицуки, съ-бра-ни-е! – представил се трети.

Забелязали, че сутрин у нас се употребява най-често думата СЪБРАНИЕ, японците помислили, че при всички положения тя трябва да означава нещо като ДОБРО УТРО! И не сгрешили много.

Понеже няма служител, който поне една трета от живота си да не е прекарал по събрания, няма да е зле да разгледаме отблизо типологията на вече класическите участници във всяко събрание, в което е проникнала плесента на задължителния ритуал.

На всяко събрание, при деветдесет и девет процента от случаите, изложението на участниците се завършва с ТОВА Е! – което напомня на индианското „Хауг!“ или латинското „Дикси!“. Съществуват и два варианта: „Това е, друго няма!“ и „Засега друго няма, това е!“, които запазват право да се вземе още веднъж думата, за ужас на присъстващите. Запалените покерджии при всички положения са забелязали, че „Засега друго няма, това е!“ – напомня на тяхното „По-ната-тък, с всички права...“ Само дето в това конференция-джийско изречение няма никакъв хазарт.

Най-честият оратор от голямото семейство дискутиращи за нищо (да го наречем ЛУНАТИК) спада към онази група нещастници, които никога не успяват да намерят някого, който да ги изслуша докрай, дори и сред най-близките си. А

той, както и другите, има дълбока необходимост да бъде слушан. Лунатикът чувства, че някъде дълбоко в съществуващото му, напират като прилив някакви съдбоносни истини: все удивителни, замъглени и неизразими мъдрости, които, разбира се, щели да спасят човечеството, само ако успее някак си да ги изкаже, което за съжаление никога не му се отдава. Седи на края на масата за заседания и със стиснато гърло се решава, да вземе думата. Значи, прекалено рано съм се надявал, че това събрание ще мине без налудничавия му монолог! Забелязвам, че лицето му се облива в пурпурен цвят; разхлабва възела на вратовръзката си и конвулсивно се хваща за ръба на масата, за да овладее разтрепераните си ръце – вдига два пръста и иска думата, а всички присъстващи предварително са обзети от паника, представяйки си разпокъсаната му параноична реч. Отначало само отваря устата си като риба на сухо, следвайки някакъв само на него известен вътрешен ПЛЕЙБЕК (присъстващите викат: „Повисоко!“), след тава се дочува съскане и накрая от него бликва мънкащия порой на моно-спектакъла, който не може да бъде нито разбран, нито спрян от някого, тъй като онези, по-жалостивите, ще му викат: „Остави човека, нека завърши!“ . Ако се опитат с някое подмятане да го насочат към темата, ще отвърне обиден, че не бил прекъсвал другите, докато говорили! А ако някой започне да се смее, останалите ще го обвинят, че е безсърдечен, тъй като Лунатикът явно е болен човек. Остава ни да изгърпим тази подземна река от думи. На Лунатиците винаги им се струва, че те единствени са открили същността на някой важен проблем, който измъчва всички, и все се чудят, че никой не награждава с ръкопляскане тяхното разрешение.

- Чу ли само как им натрих мутрите! – пита със светнало лице съседа си след едночасово мъгляво изложение.

Щастлив е, че под закрилата на събранието най-сетне е намерил слушатели, макар и по принуда. Изпитал е словесен оргазъм. Спокоен е до следващото събрание.

ОНЗИ, КОЙТО ОБОЖАВА ДА СЛУША СВОЯ ГЛАС спада към семейството на нереализираните се басове или бившите баритони, на които на млади години са им предвиждали успешна певческа кариера. След като не ги е огряла оперната сцена, те запълват собствената си празнота по събранията с действително хубавия си школуван глас, в който се вслушват с любов, без да обръщат внимание на съдържанието на онова, за което говорят.

Интересен е и типът на жлъчния холеричен служител, който започва всяко свое участие в събранието винаги с драматичното изречение:

„Аз, всъщност, този път не мислех да говоря, но все пак трябва да кажа няколко думи...“

Естествено, той не се задоволява с „няколкото“ обеща ни думи, а отнема на слушателите си цели тридесет и пет минути. Традиционното изречение „Аз, всъщност, не мислех...“ прави предразполагащото впечатление върху аудиторията, че ораторът рядко или почти никога не иска думата, и щом вече се е решил да направи тази страшна крачка, значи се е случило нещо изключително. Ако не нещо друго, то поне търпението му се е изчерпало! Никой, естествено, не се сеща, че на предишното събрание на този оратор беше дадена думата по същия начин и че той се възползва до дупка от това, макар че „не бил мислел...“

Не трябва да се забравя и хитрият и опасен оратор, който започва всяко свое изложение с неуязвима комбинация от ласкателство и обвинение:

„Предварително се извинявам пред уважаемото събрание, че няма да мога да се изразявам така добре и изискано като току-що изказалия се...“

Така с един замах предшественикът още с първото изречение бива причислен, разбира се, правилно, към опитните оратори, но, както се подразбира, и към посредствените работници; от което трябва да се направи извод, че типът така наречен НЕОПИТЕН ОРАТОР ще е точно обратният случай. Слушателите твърде скоро разбират, че типът Неопитен оратор си служи и още как с думи, съвсем не по-зле от Току-що изказалия се.

Типът подлизурко – ПЛАЗМОДИЙ (на жаргон), пък използва всеки удобен случай да изрази лоялност и да възхвали прекомерно преките си началници, което оставя у аудиторията и у онези, които хвали, тягостно чувство. Стара чиновническа поговорка казва, че най-голям подмазвач е не онзи, който пише доклад на шефа си, та после му ръкопляска, докато последният го чете, а онзи, който при това си води дори и бележки! Все пак, всеки малък канцеларски владетел е обкръжен винаги с по няколко Плазмодия. И въпреки отвращението, което изпитват към безвкусното им ласкателство, шефовете ги влачат подире си през службата, докато не прекратят онази фатална граница, когато чуждото възхищение им стане до такава степен необходимо, че в хвалебствията на Плазмодиите не намират вече нищо странно.

Съществува още и ОРАТОР ОТ ЗАСАДА, който през време на цялото събрание, независимо от това за какво става дума, чака да нареже съперника си, щом вземе участие в разговора.

От другата страна на масата е и нашият ШЕГАДЖИЯ – това е съвременният вариант на вечния придворен шут, на когото по неписан закон всичко му е позволено и казаното

от когото никой не взима на сериозно. Подмятанията на Шегаджията помагат за малко разведряване на натегнатите ситуации; това са малки освежаващи почивки на ръба на нервната криза. Шегаджията съзнателно е приел да играе ролята на чиновнически комедиант; любимец е, но не го уважават и, макар че не се забелязва на пръв поглед, твърде хитър и много по-рафиниран е от другите служители, та умее точно да дозира шегите си и никога не ги насочва натам, накъдето не е необходимо. При някаква критична ситуация, когато Председателят изговори съдбоносното изречение: „Има ли някой някакви въпроси?“ – Шегаджията обикновено пита кога ще се дава заплата или колко е часът. След такъв тъп въпрос напрежението рязко спада, а натрупаното нетърпение се приземява сред смях и хората започват да дишат с облекчение...

Типът ДЕЗЕРТЪОР се различава от останалите най-вече по това, че поставя над всичко свободното си време. Обикновено заема място най-близо до вратата и при първото отиване на Пазителя на светите административни тайни до клозета, той незабелязано се измъква от събранието. Умее да хитрува и поръчва фалшиви телефонни разговори, който легално го измъква от задимената зала.

Трябва да споменем още и ВЕЧНИЯ АВАНТАДЖИЯ, който пръв на всяко събрание разпитва дали ще се поднася кафе и евентуално цитронада, както и редовно СПЯЩИЯ – чиновник, който вече се е специализирал да спи с отворени очи, без главата му да пада на масата.

Да, съществува още един интересен тип: това обикновено е някой недоволен човек, който трудно се съгласява с идиотизмите на чиновническия живот. Той седи и се опитва да запомни всички останали смахнати типове, заклевайки

се, че някой ден ще напише смешна книга за тях. Обикновено не я написва.

Това съм аз.

*

И тъй, лековерните обикновено се надяват в началото, че обявеното събрание ще трае кратко, както е и обещано. По-наивните дори се обаждат по телефона у дома си и обещаваат, че ще се върнат за обяд! След като се извърши задължителната уводна церемония, при която Пазителят на светите административни тайни изпява чиновническата литургия с помощта на Протоколчика, се чете кратък доклад, който никой не може да разкритикува, да допълни или съкрати. Докладчикът пита дали някой има някакви забележки. Няма. Има ли някакви въпроси? Явно няма. Непоправимите оптимисти прибират цигарите и запалките в джобовете си и отдръпват столовете от зелената маса. Но ако едно такова събрание завърши с тази точка, сигурно завинаги би се сринал и разбил на пух и прах целият административен порядък, който, както е известно, е по-силен от всякаква логика.

Докладчикът за нищо на света няма да позволи да победи разумът. Според древните правила на заседаване, такова събрание трябва да погълне известно количество време и жертви; поради това онзи, който до самото начало на събранията се е боял дали докладът му изобщо ще бъде приет, вместо да благодари на Бога, че така добре е минал, иска сам от себе си думата и след като, естествено, я получава, започва без каквато и да било нужда да допълва изчерпателната си разработка. Колкото повече се увлича в този самоунищожителен монолог, имащ за цел да завлече останали-

те в събранието (което пък е застрашено от прекалено бързо приключване), все повече забравя кой е автор на доклада. Започва да чете отделни пасажи и да изразява съмнение в правилната им формулировка, сам си прави забележки и същевременно се оправдава за грешки, допуснати вследствие недостатъчното време, осигурено му за този труд... Големият административен паяк плете своята мрежа. Наистина, в нея ще се оплетат много чиновнически насекоми, но не е ли неин пленник и самият паяк – център на собствената нишка? Събранието не може да бъде закрито преди да му се принесе сериозна жертва от време. То трябва да бъде оглозгано до кости.

След като, говорейки половин час, целенасочено открива няколко свои слаби места (откровено казано, съвсем маловажни), докладчикът завършва съпроводителното си изказване като наддаване на публичен търг: „Струва ми се, че Личният състав иска нещо да каже? Хайде, другари, недейте след това по файетата! Ето, Деловодството нещо се мръщи... Какво ще каже за това Счетоводството? Хайде, другари, времето лети!“

Пръв, естествено, иска думата **ТИПЪТ, КОЙТО ВСЪЩНОСТ ТОЗИ ПЪТ НЕ МИСЛЕЛ ДА ГОВОРИ**, когото причаква **ОРАТОРЪТ ОТ ЗАСАДА!** Изложението му пък остро е разкритикувано от **ТИПА НЕОПИТЕН ОРАТОР** и, тъкмо си мислим, че събранието най-после е свършило, забелязваме как кръвта нахлува в главата на **ЛУНАТИКА**, който смътно усеща, че всички хора са братя и че трябва да сдобри спречкалите се колеги. От този момент умело се възползва **ДЕЗЕРТЪОРЪТ**, за да избяга, след като предварително е разхвърлял по масата материали и празни кутии от цигари, та дори и една изхабена химикалка. Сега вече са погъделичкани гласните струни на **ОНЗИ, КОЙТО ОБОЖАВА**

ДА СЛУША СВОЯ ГЛАС, след когото ШЕГАДЖИЯТА ще предложи вместо кафе да се поднесе суха храна за всички, тъй като е вече късно. (Смях). Типът ПЛАЗМОДИЙ пък приканва Шегаджията да бъде по-сериозен и отправя задъхан панегирик към Председателя, „който се е жертвал в името на целия колектив и отделил най-хубавите дни и месеци от живота си за действително изчерпателния анализ на досегашната работа...“Размекнат от неблагодарната си съдба, Председателят иска отвод, което предизвиква гласуване на доверие! Настъргено защитава доклада си, разкритикуван първо от самия него, до последна капка минерална вода! Директорът на ведомството взема думата накрая. Той мъдро усмирява счепкалите се и предлага Председателят да внесе предложените изменения и допълнения в доклада си, който ще прочете на следващото събрание. Когато се стигне до това събрание, Докладът ще бъде същият само че още веднъж преписан на машина и с нова дата. ПАЗИТЕЛЯТ НА СВЕТИТЕ АДМИНИСТРАТИВНИ ТАЙНИ със светнало лице обявява ново събрание след два дни. СПЯЩИЯТ най-сетне се събужда. Щом се върне в къщи, Председателят рухва във фотьойла:

– Тези събрания наистина ще ме свършат! – казва на жена си. – В никоя страна не заседават, както у нас!

*

Нощ е. Излизаме от сградата на ЗУКИД на абсолютно пустия площад, около който обикаля празен призрачен трамвай. Разотиваме се полускарани, отвратени, изгорени от жарта на ненужни препирни и цигари. Случва се така, че след тези късни събрания или по време на някой голям протестен митинг, а и когато веднъж годишно ни поведат добро-

волно да даваме кръв, излизаме всички заедно на улицата по някое за нас необичайно време. Тогава виждам, че всъщност някои влиятелни хора от ЗУКИД, които срещам два-три пъти годишно, са ниски, дребни на ръст. Изобщо не ги виждах отделени от просторните им кабинети, от телефоните, диктофоните, мраморните мастилници без мастило, от местата начело на дългата заседателна маса... На улицата сякаш се препъват сами в себе си, откъснати от атрибутите на малката си власт, изгубени сред другите чиновници, беззащитни, кривокраки, сиви джуджета. Забелязвам също, че някои хубави служителки, от чиято привлекателност бях почти покорен, имат ниски, отпуснати задници, кокоши гърди, дюстабан, целулитни крака... Вечният канцеларски сумрак и липсата на разстояние, свободно пространство и светлина е скривал техните недостатъци. Други пък имат смешна походка, сякаш се плашат от простора; привеждат се, тътрят се покрай стените, внимателно пресичат улицата, боязливо протягайки и прибирайки крак при всяка крачка. Това беше най-очевидно през онази ЗАДЪЛЖИТЕЛНА СЪБОТА, когато ни заведоха в Спортния център да се раздвижим. Накараха ни да се съблечем. Господи! Там, върху тревата, приличахме на ослепели канцеларски буболечки; хора-стаи, хора-фотьойли, хора-пишещи машини и хора-картонетки, удобно живели в тъмнина и влага под тухла, която случайно е повдигнал някакъв Гъливер.

Друг път ЗУКИД се залюля из основи. Заметресение! Отворените шкафове, чиито врати се превърнаха в тракащи крила на дървени птици, започнаха да бълват хартии и папки. Пребледняхме. Миг по-късно тичах панически надолу по стълбището, оглушен от тропота на хиляди крака. Някой крещеше в заседналия асансьор. Изведнъж се заличиха всички разлики между нас! Древният страх от смърт под

руините унищожи само за две минути дългогодишната служебна йерархия. Шефовете на учреждението, известни с гордата си и изправена стойка и умерена походка, прескачаха тромавите служителки и немощните юбиляри, мачкайки ги безогледно. Всеки от нас прескачаше по няколко стъпала, мълчешката, стиснал челюсти, пробивайки си път с лакти и колене. Събрахме се на площада пред нашето учреждение-закрилник като подплашено ято пингвини. Тогава видях своите канцеларски братя и сестри в нова, неочаквана светлина. Не смеехме да се погледнем в очите. Изхвърлени от бърлогите си, ослепяхме от безмилостното слънце на циганското лято.

И тази вечер, докато един по един изчезваме в тъмнината, чувствам нещо подобно само че вече не приличаме на буболечки, а на прилепи. Какво сме свършили цял ден? Нищо. Само сме говорили, говорили, говорили, говорили, говорили, о, боже, говорили сме...

На сутринта в заседателната зала ще влязат отряд ЛЕЛКИ със сини престилки. Таванът няма да се вижда от сивия облак дим. Лелките ще въздъхнат, ще разтворят прозорците и ще обършат с влажни кърпи дългата зелена маса. Ще изхвърлят забравените материали в кошчетата за смет, ще почистят мокета с прахосмукачки, ще изпразнят пепелниците... Няма да остане ни най-малко пепел. Освен онази в моето гърло.

*

Мрачният облак на неудовлетвореността, който е надвиснал над живота ми на писарушка, трябва някъде да се излее – все по-често избухвам заради някоя дреболия!

Вчера намерих на масата изстинала супа; излях я в мивката! Оня ден, точно когато се връщах капнал от умора, от работа, жена ми ме пресрещна на стълбищната площадка и ме помоли да изнеса боклука, докато още не съм се разсъблякъл...

- Излежаваш се цяла сутрин – развиках й се аз, – а на туй отгоре ме посрещаш с боклука сега, когато две не виждам от умора!

- По-тихо, по-тихо, моля те.... – мъчеше се да ме накара да не викам. – Всички ще те чуят!

- Нека да чуят! Нека всички чуят как се посреща мъж в три и двайсет! – завиках още по-силно. Запокитих черната торба надолу по стълбите, та горката трябваше дълго да събира разхвърляната смет.

Днес дъщеря ми не ме остави да спя след обяда; натупах горкото дете, а после страшно ме гриза съвестта – така и така, изобщо не можах да заспя.

Какво става с мене? Какво ме накара аз, който и мравка не бих смачкал, да бия деца, да чупя чинии, да удриям глава о стената, да мачкам и късам вестници, да ръфам салфетки? От какво ли проклето семе покълва яростта, която ме задушшава?

Лола казва, че вече не можела да ме познае. Има право. И аз не мога да се позная. Но отвращението, с което се наблюдавам отстрани, не може да обуздае злобата, обземаща ме ненадейно. Стремглаво летя все по-надолу в недоволството, изпълнено с непонятен гняв. Аз, който безропотно изпълнявам всичко, наредено ми в канцеларията, се превръщам все повече и повече в истински домашен деспот!

Издебвам и най-малкия повод и започвам да държа дълги, изнурителни речи. Вслушвам се в гласа си, който монотонно излага неоспорими факти. Хиляди на пръв поглед

незначителни дреболии (които забелязвам само аз), сглобени в прецизно обвинение, изречено на един дъх, се оказват чудовищни... Не, това не може да е случайно: всички са се наговорили срещу мен!

- Не ме ли събуди нарочно в събота сутринта да ида на пазар, след като знаеш, че това ми е абсолютно единственият ден, в който мога да спя по-дълго? Не е ли тъй, а? Не се ли свърши топлата вода, точно когато ми дойде на мен редът да се изкъпя? Не е ли тъй, а? Колко пъти само съм те молил да ми зашиеш закачалката на палтото, и нищо! Вече ме е срам да, го давам на гардероб. „Крайно време е да се ожените, приятелю, та да ви я зашие някой!“ – казва ми гардеробиецът. Как да му призная, че имам щастлив брак? Кажки, как? Пак някой ми е изхвърлил старото ножче за бръснене, без да ми купи ново. Как мислите да ходя на работа? Небръснат ли? Някой в тази къща, освен мене, не загасва лампата в коридора. Не е ли тъй, а? Някой за нищо не прави сметка!

Струва ми се, че животът ми отминава съвсем напразно. А какъв само можех да стана! А къде само можех да отида! Кажки-речи целият свят ми лежеше в краката, а аз, загубеняк, се заврях в този едностаен разширен кафез, в тази дупка без дъно, която непрекъснато се пълни с пари, без да се забелязва нещо; гния сред мизерната обстановка в една от безбройните канцеларии; живея сред смрад от изварено бельо, което през лятото съхне на прозореца, а през зимата по радиаторите, вечно с дългове, без каквито и да било изгледи да се измъкна от Взаимоспомагателната каса!

Докато лепкав от пот се изкачвам, пеша до нашия етаж (асансьорът вече с месеци не работи), в мен вече клокочи справедливият гняв и се ражда първото изречение на някакво страшно обвинение, което ще тръшна направо в лице-

то на жена си, щом отвори вратата. Речите ми започват приглушено, за да се издигнат с все по-дълбокото ми затъване в безпричинния гняв до висотите на ораторското майсторство. Открих в себе си страшен, опустошителен талант. Улавям момента, когато да направя психологическа пауза, щом се наложи, съумявам, да имитирам или да се просълзя за по-голяма убедителност... Накрая – почти крещя и троша всичко, каквото ми попадне под ръка. През това време горката ми жена седи с ръце в скута и мълчи. По-рано се опитваше да се защитава, но отдавна вече се е отказала от това пред неопровержимите ми аргументи. При това тя е лош оратор. Обикновено ще измънка две-три все едни и същи думи... („Аз... аз... аз така... повече не мога!“), след което ще избухне в плач. Тогава се нахвърлям срещу сълзите, „това прастаро женско оръжие срещу логиката“ – както на място се изразих преди няколко дена. Пет-шест пъти грабваше малката и се втурваше навън, кълнейки се никога вече да не се върне, но добре я познавам: ще се върне тя и още как – къде ще се дене с детето? Кой ще я приеме?

Веднъж, след един страшен скандал, се качих на общата тераса да глътна малко чист въздух и я сварих да седи, облегната на комина и да хлипа.

Боже мой, само какво съм направил! Как съм могъл да бъда такъв скот! Та тя единствена е била до мене през всички тези години; единствено тя ми е помагала да се изскубна от неволята... Можеш ли да ми простиш?

- Гад с гад! Гад! – отблъсна ме с отвращение.

Охладен от вечерния въздух и от ветреца, който полъхваше на терасата, бързо изтрезнях: че аз съм бил за лудницата! Не съм нормален! Разцелувах и двете и ги заведох на жито със сметана на "Сремска". На малката купих и

приспособление за правене на сапунени мехури. Но знам, още на следващия ден пак ще ме обземе ярост.

И действително, още на другия ден започвам да й на-
тяквам, че е прахосничка, тя, която се е отрекла от всичко
заради мен; меля й сол заради някакъв пепитен плат за
рокля, купен на сезонна разпродажба и, въпреки че ме е
срам, не мога да не спомена, че моите подаръци за рождени-
те й дни са винаги по-хубави и по-скъпи от онези, които тя
ми подарява. Яростта ми напират отвътре и ме разкъсва: вече
не мога да се спра! Всички искат да ме използват! Онова,
което не успяват да изстискат от мен преди обед, в канцеларията,
го довършва тя, собствената ми жена. Жив съм се погребал,
за да я храня и обличам и как ми се отплаща? С това ли,
че ме посреща с торбата боклук на вратата? Или с това,
че отивам, в службата, облечен като просяк, докато тя се
издокарва по модата? Вече ме е срам от другите чиновници
от това как отивам на работа. Пак скандал, отново плач и
сдобряване под комина.

Използвам този кратък миг на здрав разум, и я заклевам
занапред да не ми вярва, когато започна да говоря гадости;
това не съм аз, а някой друг – някой болезнено озлобен и не-
щастен, пък това, което говоря, казвам й, не се отнася до
тебе, нито до нашата единствена дъщеря; пука се някакъв
прастар чиновнически цирей и съм безпомощен да пре-
дотвратя каквото и да било, като парашутист, който
предчувства приближаващата опасност, но не може да
предприеме нищо, за да я избегне! „Не ми вярвай занапред,
каквото и да сторя, независимо от това колко съм убедите-
лен! – заричам я. – Отвътре ми напират едно всеобщо не-
щастие, което ни хвърля в отчаяние, омраза и отчуждение!“

Тя ме гледа с огромните си сиви очи, които, добре
виждам, още веднъж ми прощават всичко и, усещам, вярва

ми.... Трябва да ми вярва! В една и съща спасителна лодка сме...

Така някак си успях да предотвратя чиновническата лудост. Щом след това получа, нов пристъп и започна да се губя в пожара на яростта и дребнавостта, Лола само ме гледа и се усмихва. Чака ме да се върна при нея. Скоро и аз избухвам в здрав смях, който стопява всякаква нетърпимост. Преодоляхме значи още една заплаха и въпреки че бяхме изпонаранени, излязохме от битката като победители. Но през колко ли засади още трябва да минем? Какво ли още ни чака?

След много години научих, че онези, които на работа се държат като истински тирани – у дома си са по-тихи от мушици. В живота все пак има някакво равновесие: ние, които търпим цял живот деспотизма на силните преди обед, след обед се превръщаме в същински домашни деспоти!

*

Забелязвам, че все повече гледам телевизионната програма. При това започнах и да напълнявам; през последните няколко години наддадох цели двайсет и осем кило! Поради това постоянно съм се одремал. Вече почти и не живея – само дремя... Щом се върна от работа в къщи, обядвам, изпушвам една цигара и лягам на канапето. Не спя, ами как да кажа, сякаш непрекъснато съм в някакъв полусън. Мисълта ми е, че и като заспя, спя някак си тъпо, без сънища, и се събуждам с главоболие, с горчивина в устата. Необходим ми е половин час, за да се разсъня. Тогава трябва да ме избягват: раздражителен съм, готов за скандал от нищо.... Освен това, всичко ми се струва някак си безсмислено. Ако времето е особено хубаво, качвам се на те-

расата над апартамента ни и се разхождам привечер като лунатик. От своя покрив мога да видя как други разхождащи се трасират обичайните си маршрути през гъсталака от телевизионни антени. Но обикновено, щом се събудя, натискам, копчето на телевизора и се вторачвам в него, докато не загрее и не се появи картина. Гледам всичко наред и си имам мнение за това. Преди всичко, презирам. Понякога се ядосвам, често завиждам на лъскавите хора, чийто живот представя телевизията. Вечеряме на маса, която е поставена така, че всеки момент може да се следи съдържанието на програмата и чинията. Когато жена ми и дъщеря ми си легнат, аз оставам пред включения телевизор – сам, в стаята със загасено осветление и мисъл в главата, гледам трепкащата картина без звук, който предварително съм намалил, за да не им пречи, докато спят.

Онова, което някога наричах своя воля, сега е нещо гнило, съвсем размекнато; просто нямам сила да се надигна от фотьойла и да загася телевизора. И когато съумея да сторя такова усилие, ръката ми нерешително се отклонява към копчето, с което се сменя програмата, за да погледна за всеки случай да не би да има нещо по-умно по другия канал. Обикновено има – връщам се послушно назад във вдлъбнатото плюшено леговище и продължавам да зяпам втренчено. Така едно предаване ме отвежда към друго, досущ като удавник, носен от течението през водопадите. Някои предавания гледам ей-така, само да дочакам онези, които идват след тях, а след това – чакам трето и така – чак докато не се появят онези хубавици, които някъде към полунощ съобщават програмата за следващия ден.

Чувствам, че това не е животът, който би трябвало да вода, но ме връзват някакви невидими, лепкави конци; движенията ми станаха забавени, непрекъснато дъвча нещо,

вече гледам като през някакъв воал, постоянно в полусънно състояние, измачкан, със запретнати ръкави, затлъстял, примирнен със съдбата си и същевременно недоволен от нея.

Откривам, че ми е най-удобно с пижамата. Така нищо не ограничава тялото ми, то се разлива и разплува, приемайки формата на фотьойла. Често повдигам горницето на пижамата и оголвам корема си. Хващам с две ръце отпуснатата плът и се любувам на грозотата и безпомощността си. Изглежда, че е късно да отслабвам. Заорал съм прекалено дълбоко. Сега само някакво чудо може да ме спаси от пижамата, която с райетата си напомня на затворническо облекло. Отвращението ми се подхранва с фъстъци, кисели краставички, шрудели, солени бисквитки, картофен чипс, царевични пръчици, лешници, бадеми, семки, орехи, пуканки, стафили... Питам се какво ли бих си помислил преди двадесетина години, ако, луд и млад, случайно попаднеш в тази стая и се видех с разкопчана пижамата, как се чеша по корема и зяпам светлия квадрат (програмата отдавна е завършила), разпилял наоколо си като маймуна в зоопарк черупки от фъстъци. Над тази моя телевизионна клетка би трябвало да закачат табелка HOMO SAPIENS! Впрочем, какво би се случило с Одисей, ако не бил наредил да го вържат за мачтата, а ушите на гребците да се запушат с восък, преди да чуят прелъстителната песен на сирените? Същото! Би му се случило същото, което и на мен. Никога не би намерил своя път! Никога няма да дойде на себе си и да се върне в Итака. Но примерите от литературата все повече избледняват, губят смисъл; ленивият ми вече мозък не помни много от по-ранния ми пред-телевизионен живот... Всяка сутрин с измиването на зъбите, измивам, и картините, останали в паметта от преди. Все пак, правя отчаяни усилия и взимам някоя книга, заклевайки се, че няма да погледна тазвечерната

програма. Сам си поставям юзди: няма да седя в стаята, където е телевизорът, а в кухнята, на твърд стол, така че да избегна съблазнителната топлина на фотьойла, която ме приспива. Ще седя, значи, на твърдо и ще се боря против съня, който сънувам, с отворени очи – с четене, с единственото подръчно средство, при липса на нещо по-добро. След известно време Лола ме вика да видя някакъв глупак на екрана: „Ела, моля ти се, да видиш само това!“. Ставам, влизам в стаята, но тозчас, хипнотизиран от картините, не мога вече да се върна при книгата. Оставам и зяпам всичко до края. Отчаяно се мъча да се освободя, защото знам, че това е решителната битка за спасение на душата и тялото. Ако я изгубя, ще стана жив труп, един от безбройните административни хора-бройлери, които виждам всеки ден как избутват с мъка дните си като бремене. Няколко пъти обявях извънредно положение и мобилизирах частите си за нелегална съпротива. Казвах си, че в тези отчаяни битки трябва да влязат всички без разлика: и деца, и жени, и стари бойци, всички нежни, неизстинали места в мен, зовът на дивото, ако още го има, всичко, което някога съм прочел, последната надежда, в която вече и сам не вярвам, всичко, ама всичко! Надигам се с мъка от фотьойла и загасвам онзи уред за изтезание. Натискам, значи, копчето и всесилната картина, която с години ме е приспивала, изведнъж започва да се смаява, смаява, смаява и смаява, става нищожно малка точка в тъмния квадрат, а след това завинаги изчезва. В хиляди осветени прозорци трепти още известно време същата синкава светлина, гърми сигналът на последните новини, сгромолясват се водопади от клозетни казанчета. Струва ми се, че най-после съм свободен! Но още на другия ден пак попадам в клопка. Само колко пъти съм се опитвал да избягам, да отслабна, да стана отново онова, което съм бил – чо-

век! Издържал съм ден до пладне без телевизия и храна, след което си наваксвах всичко за една вечер. Късно е да се връщам... Късно да предприема и изменя каквото и да било. Оставям се...

*

За много мислители основният проблем на човешкия живот, ако добре съм схванал, е правото на самоубийство. И аз, признавам, често съм си мислил за този изход в случай на крайна необходимост и мога да кажа, че възможността да напусна тази планета, на която не съм и искал да дойда, е облекчавала много от тежките ми, да не кажа – на безизходица, моменти, когато около мен се е затягала примката на канцеларския живот. Но в самоубийството има и нещо, което добре възпитаният човек, какъвто съм и аз, не може да понесе, а именно, че обижда с баналността си... Нямам пред вид прощалното писмо, без което не може; какво изобщо да напишеш в него и на кого; как да обясниш тази своя постъпка? Не, не става въпрос за това! Струва ми се, че няма абсолютно чисто самоубийство. Всички тези обесвания, когато ви намират с изплезен език и посиняло лице, пръснатият мозък по килима, ваните, пълни с кръв от вени, кухните, които вонят на отровен газ или още горят, сплесканите тела на тротоара, подутите трупове, които плуват по течението на реките... Нож, газ, куршум, или примка? Какъв беден избор! В който и да е вариант, смъртта сигурно е болезнена – няма приятно самоубийство. Освен това, остава тялото. Какво ще правиш с него? Какъв шок за близки и роднини, колко мъки да съберат самоубиеца, за да го сглобят, да го гримират, облекат или вкочанен да го пренесат на леглото! Не съм егоист, не мога да не мисля за тревогите,

които бих създал на близките си със себичния си акт. Много време съм прекарвал в размишления за правото на самоубийство, естествено, не повече от всички останали, които изобщо не признават открито, че мислят за смърт. Но щом веднъж се заех с разрешаване на тази мрачна загадка, тя не ме напусна чак докато собственото ми натежало тяло и неговата очевидна разруха лека-полека не ме наведоха на епохалната мисъл за безболезнено, дискретно и съвсем безшумно самоунищожение, което няма да увреди на никого, освен на онзи, който го извършва. Това е самоубийство без големи жестове, шум и трагедии, без патетика, следователно съвсем незабележимо за обикновения зрител и прилагано, спокойно мога да кажа, почти масово, без някой да се учудва. Забелязах например, че около мене се движат множество мъртъвци. Не, не е игра на думи: действително са мъртви, въпреки че ходят, пият, ядат, размножават се, дори понякога са духовити в компания... Но угасналите им очи и някаква едва забележима потиснатост, говорят на онзи, който умее да чете лицата, че това са ПРИМИРЕНИ хора, отказали се от живота в един момент и съгласили се само да съществуват, да бъдат статисти, да проживяват, нищо повече. Естествено, никой от тях не знае, че вече не е между живите, само от време на време за такъв човек казват: „Абе, не е ли оня, умрелия?“ Впрочем, да постигна тяхното състояние съзнателно, със силата или слабостта на волята си, все едно, за мен, може да се каже, представлява съвършено самоубийство, без каквито и да било следи, което е също така трудно изпълнимо, както и съвършеното престъпление. По този начин човек не причинява на никого болка, умира незабележимо, дълго, дълго и съвсем приятно. Децата му не са преследвани до края на живота си от случая „баща-самоубиец“ (което може да бъде сериозна сянка в биографията на

всекиго), изобщо нищо особено не се случва – само се умира, умира, умира, само се умира...

Трябва да спомена още и това, че като съвсем малко момче съм чел и слушал много за смели хора, които извършвали най-различни експерименти с телата си и че такъв вид авантюра постоянно ме е привличала. За съжаление произлизам от най-обикновено дребнобуржоазно семейство, което не проявяваше разбиране към авантюристичния ми дух в зародиш. Покойната ми майка не искаше и да чуе да се катеря по скалите или да се гмуркам по-дълбоко от своя ръст (казваше, че това не е добре за ушите), а що се касае до рекорд по гладуване, какъвто по неизвестни причини най-много ме интересуваше, тя смяташе за лична обида ако откажех да приема и втора чиния от някое ястие, приготвено от нея с любов. Баща ми, строг и патриархален служител в железниците, смяташе, че на един нормален и почтен гражданин не подобава да си опитва силите в такива, според него, циркаджийски занимания и че във всичко трябва да бъдеш умерен и да се придържаш към златната среда. С течение на времето Лола започна да готви също така вкусни ястия, както и майка ми, а след това настъпи период на относително благосъстояние, поне що се отнася до храната, така че от рекорда ми по гладуване и помен не остана, може би старото желание да се изявя в нещо, беше останало да тлее неугаснало някъде под всекидневните навици? С две думи, вместо да счупя всички рекорди по гладуване, за което се готвех още като момче, реших да се отдам на преяждане! Към тази мисъл ме наведоха няколко причини. Първо, нито едно общество в света не обича изгладнелите. Те винаги са като няма обвинение. Прекалената хилавост открай време се счита за съмнителна – в телата без грам излишна плът като правило обикновено се крие скептичен дух, недоверие, по-

дозрение, накратко – недоволство... Не напразно през цялата история на човечеството дебелиите преследват кльощавите!

Но ще ви излъжа, ако твърдя, че съзнателно реших да надебелея. Откъде у мен толкова сила! В яденето потърсих спасение просто от отчаяние, затъпяване и безнадеждност, в които затънах, обезкуражен от малките, по-точно казано, никакви перспективи да постигна нещо значително в живота. Просто се отдадох на лапането като утеха. Значи нищо изключително не съм направил, освен че вдигнах ръце от всичко, стиснах очи, и като истински самоубиец скочих с главата надолу в храната. Нима не са ни карали насила да ядем още като бебета? Цялата ни цивилизация започва с тъпчене на пеленачетата!

Но да не протакам, а да ви кажа по-добре веднага как се впуснах в най-голямата си авантюра на своя скучен живот. Когато днес си помисля за това (а все по-рядко мисля за каквото и да било, защото мисленето представлява изключително усилие за мен), си спомням, че отчаяното ми начинание започна през един съвсем обикновен ден, по време на закуска. Сутринта беше облачна и, както всеки друг ден, трябваше да отида в службата. Погледнах горката си жена, която отдавна вече беше занемарила външния си вид и се учудих: откъде се взех с нея? Изобщо не почувствах по-близка и дъщеря ни, вече пораснало, съвсем отчуждено момиче, с което рядко разговарях. Четеше някакво списание за телевизия. Понякога се случва човек да види близките си в някаква друга светлина, сякаш ги вижда за пръв път в живота си, но мисля, че твърде рядко се случва в същата светлина да види и себе си и неочаквано да схване, че от него се е изпарил целият му дух, изчезнала е цялата онази енергия, по която се различава човек от домашното животно; когато установи, че цял е направен от кожа, месо, кости, черва,

плазма, бъбреци, стомах, бели и червени кръвни телца – че всъщност е своеобразна ЖИВА МАШИНА, която непрекъснато иска да се налива с течности и да се захранва с калории, за да продължава да работи... Не мога точно да опиша това странно чувство, но щом ме обзе, се отприших! Същевременно ми беше и тъжно, и смешно, че никой и не забеляза, че се впускам в едно от най-смъртоносните приключения, за които е известно – в авантюра, от която няма почти никаква надежда за връщане. Нямахте тържествени речи, нито пристанища, задръстени от платноходи и лодки, нямаше нито военна музика, нито телевизионни камери; впуснах се, без да се мръдна от мястото си, в това опасно пътуване, а дори моята бедна Лола не ме целуна по бузата на прощаване.

За начало изяхдох половин още топъл хляб с току-що приготвени домашни пръжки, а след това се нахвърлих на сланина, салам, сметана и сирене, след това пък гаврътнах половин литър студено какао и ометох половин буркан сладко от сливи. Когато свърших с това, почистих онова, което беше останало пред другите. Спомням си – дъщеря ми ме погледна над вестника и каза:

- Скив, тате ще се ПУКНЕ от ядене!

Изобщо тя и не подозираше колко истина има в това. Да, пропука се дълго охраняваният предпазен бент на въздържанието! Тази сутрин още не ми беше съвсем ясно, че в основата на моето отдаване на яденето лежи желанието за самоунищожение. Нима това е чудно? Нима във всеки подвиг няма също и много самоубийствено?

С изяждане на все по-големи и по-големи количества храна, сякаш постепенно потъвах в някакво тъпо блаженство. Кръвта все по-трудно стигаше до мозъка ми, ангажирана с храносмилането, което скоро ме накара редовно да спя

след обед все по-дълго и по-дълго, докато не дойде времето (по-точно БРЕМЕТО!), когато се будех само за вечеря и за известно време дремех пред включения телевизор, а след това пак заспивах. Будех се в три посред нощ от глад и ядях в мрака, осветен само от призрачната светлина на отворения хладилник.

От ден на ден се изгубваше предишната ми озлобеност, топеше се недоволството под горещината на сланината, с която, слой след слой, обвивах бившия си гняв. В началото, естествено, трябваше да употребя и малко воля, за да ям, но вече в „пълната“ фаза разширените черва сами започнаха да си искат все повече храна. Още нещо: човек цял живот чака някакво чудо, което да го отърве, това е надеждата, подхранвана от идващите дни; най-често целият ти живот протича в сладостни очакване на нещо, което в повечето случаи изобщо не се сбъдва. Впрочем, някой, който намира удоволствия в осезаеми, делнични неща, някой пияница или чревоугодник например, осъществява с всяка чаша или всяко ястие чудото, което другите така безуспешно очакват и търсят. Очакването на обяда ме изпълваше с неизразимо вълнение и щастие, като че ли някоя красавица ми е определила среща. Щом стана дума за това: моите сто четирийсет и осем килограма, които натрупах само за няколко година, ме освободиха от много задължения – сред тях и най-досадното: никой не очакваше от мен, че ще се занимавам с онези смешни движения и че редовно ще изпълнявам съпружеските си задължения, след като връзките на обувките си не можех да завържа. Нощта започна да принадлежи само на мен! И така, още с поставянето на чиниите върху масата, когато чуех характерното тракане на вилици и лъжици или пращящото фшшшшшшш-шипене на шницела, метнат в нажежения тиган, ме побиваха сладостни тръпки под езика, по

небцето и върховете на зъбите. В съответствие с Павлов, точно усещах вкуса на яденето десетина минути преди първия залък да се е плъзнал през хранопровода в стомаха. И виж ти! Още щом завърших обяда, пред мене се появяваше нова цел, откривах нов смисъл – вечерята! Лягах си в кревата, мислейки с копнеж за закуската и новите утринни вестници. Впрочем скоро вестниците незабелязано отпаднаха. Колкото повече затлъстявах, толкова по-малко ме интересуваха другите хора и съдбите им. Престанах да се интересувам от политика, изкуство, за времето... Човек с години се тъпче с информация, чужди чувства и опит. Е, стига ми толкова! Дошло е време от натрупания опит да се направи синтез, за да се започне нещо, нещо ново, само мое и ничие друго! Не мисля да се образовам чак до смъртта си, която вече е започнала! Вместо всичко останало, съсредоточих се върху същността: вслушах се в тялото си, прониквайки все по-дълбоко в самия себе си, потопен в сланина като в някаква мека броня против света. Лека-полека се сбогувах с живота, който сега достигаше до мен само под формата на храна. Известно време се замислях ей-така, между другото, откъде се взема месото, което до вчера е ходело на четири крака, откъде докарват шунката – от планината или от равнината, дали зеленчуците са пръскани с пестициди, дали хлябът е печен в частна фурна или е купен от супера, но скоро и това престана; на сто и седемдесет килограма ме интересуваше преди всичко количеството, почти все едно ми беше какво ям. Подобно нещо ми се случи и с вкуса на ястията! В началото обръщах внимание на кулинарните нюанси, докато не стигнах до същността, до най-простите селски ястия, без каквато и да било изтънченост. Преситеното ми сетиво на вкуса вече не можеше да се възбуди от никакъв пикантен сос; можеха да ме задоволят само картофи,

боб, зеле, бакла, сланина, праз, хляб... Докато още ЖИВЕЕХ, бях забелязал, че пристрастените пияници, обладани от алкохола, изобщо не се интересуват от качеството на виното или ракията. Стараят се колкото се може по-бързо да изпаднат в безсъзнание и пият всичко наред, което им падне под ръка, мешат бира и коняк, вино и ликьори, в състояние са да пият и спирт – само и само да стигнат колкото се може по-бързо ТАМ.

На дадена, обществено допустима степен на надобеляване, условно да я наречем, така, по-пълният човек се ползва с някакво предимство пред останалите, по-малко дебелите. Кой е видял слаб директор на кланица? Кой вярва на някой голям стопански деец, ако не е охранен, авторитетен? Мисля, че успехът в деловите и литературните среди у нас достига своя връх на около сто и двайсет килограма; такова беше по мое време идеалното тегло на най-влиятелните търговци и естети. При това историята ни е пълна с глад и немотия. Вековният идеал на гладния народ все още е едрият, добре охранен поп, чиито червени бузи са нашарени от синкави капилляри. Той е тотем против страха от наследствен глад. Той е пример за подражание! Никога не съм имал повече успех в службата от онази година, когато варирах между сто и двайсет и сто и четирийсет килограма! Кой би посмял да ме изпрати с куриерската поща в някоя друга фирма, щом ме видеше как с достойнство дремя зад своето бюро? При това станах проблем за асансьорите. Щом влезех в кабината, тозчас светваше червената лампичка. Но на границата на сто и шейсет кила човек престава да бъде с достойнство и става трагично смешен. Какво можеха да правят с мен? Започнаха да ме изпращат на лечение за сметка на държавата. Обиколих няколко санаториума за отслабване все в чудесни живописни курорти и бани. Денем се хранех

на научна основа, по схема, а вечер се измъквах и обикалях кръчмите около гарите. Успях да вмъкна и известно количество колбаси и ги скрих в тайник, който бях издълбал в дюшека. Санитарките ми внасяха скришом в санаториума пакети с кюфтета на скара и кренвирши. След като изобщо не можах да си обясня защо непрекъснато надебелявам, вместо да отслабвам, лекарите, както обикновено, обвиниха хормоните! Ако не съществуваха те и тайнствените алергии, как иначе биха оправдали своите неуспехи? Сладко им се надсмивах в себе си, докато изследвах огромното ми разплуто меланхолично тяло, което постепенно придобиваше формите на болничната стая. Подхлъзнах им науката! Как да разберат, че става дума за обикновено самоубийство? За мене отдавна вече не съществуват делничните проблеми на средния човек. Превърнах се в добродушно чудовище и в научната периодика съм известен като ФЕНОМЕН! Отдавна вече гледам снизходително и с превъзходство на онези нещастни аматьори-лапачи, които в най-добрия случай успяват да изядат на бас стотина баклави или вол! Дилетанти! На двеста и петдесет килограма (от тях 180 кила сланина) престанах да се движа. Освободих се от много грижи и ненужни неща. Тъй като никой не прави толкова широко облекло, по цял ден съм омотан в тънки чаршафи, бос, неспънат от суетата и придържането към безсмислени моди. Сам. Обслужват ме с внимание и любов. Иначе не бих могъл и да се помръдна; ставите ми не биха издържали тази тежест. Сърцето ми, казват, е претоварено, тъй като организъмът ми непрекъснато трябва да произвежда нова кръв. Сланината ми се е инфилтрирала в черния дроб и бъбреците. Дишам трудно, тъй като поради натрупаните мазнини, се е намалило пространството за гръдния кош. През това време лекарите изследвах психосоматичните връзки на бързото

ми напълняване, откриваха недостътно любов в детството, разгадаваха обръкаността на обществената структура... Не им разкрих истинската причина, все още ги оставям да се мъчат...

Постигнах, значи, най-накрая целта си и се освободих от разрушителните токсини на всекидневния живот. Колко далеч е сега онова време, когато се мятах в паяжината в търсене на изход! Колко страсти, мъки и наивност! Колко надежди! Вече постепенно всички са ме забравили. И в ЗУКИД, който чрез някаква заплетена транзакция със социалното осигуряване ме прехвърли на издръжка на Медицинския институт, след като пропадна опитът му да ме теслими на цирк „Централ“. За мен сега се пише като за най-дебелия човек на Балканите! Снимат ме за средните страници на вестниците, тъй като не мога да се побера само на една страница. Жалко, че всичко това не ми доставя удоволствие. Успехът изглежда дойде прекалено късно. За да не се задуша в съня, спя седнал на специално конструиран креват, който същевременно е и прецизен кантар. Самотен съм. Потъвам в сън; спя, спя, свит на кълбо някъде дълбоко в това чудовищно тяло, което вече не е мое, на този свят, който вече не е мой... През полусъня ми преминават велики образци, които вече доста съм надминал по дебелина. Идват да ме посетят мистериозният Буда, намазан със свещени мазила; лакомият Гаргантюа, непоправимият веселяк Кола Брьонон, Балзак, загърнат в широка антерия; вечно съненият Обломов с халат, по който лъщят петна от разлят борш; старият кръшкач, добрият войник Швейк... Всички добродушни поети и лапачи, бохеми, ненаситници, чревоугодници, ведри песимисти, самоубийци! Не идва единствено Майлс Дарден от Северна Каролина, най-тежкият човек на света. Вероятно яде с последни сили, защото се плаши, че

скоро ще му отнема рекорда. Още само трийсет и седем
кила и триста и петдесет грама, и съм го стигнал!

Пази се, Дарден! Идвам...

(1979)